

VFICLAND.INFO

Món ăn riêng của bạn gái

Tác giả: Tạp Nhi ~~~~ Người dịch: KAI

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của người dịch. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của người dịch và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Món Ăn Riêng Của Bạn Gái

Tên gốc : Món ăn riêng của tình nhân

~*~

Tác giả : Tạ Nhi

~*~

Dịch : KAI

~*~

Chỉnh dịch : T.B. Vân

~*~

Beta : Ngọc Anh

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn :

<http://vficland.info/>

~*~

Thể loại : ngôn tình hiện đại,
HE

Vấn án :

Dùng 2 triệu đầu tư vào một công ty sắp đóng cửa, có phải là hành động có chỉ số $IQ = 0$?

Cổ Việt Đàn với con mắt tinh tường, yêu tiền như mạng lại không cho là vậy.

Bởi vì hấn vô cùng hài lòng với dự án đầu tư “kỳ quỹ”.

“Văn tiểu thư, cô nấu món tràng quay, vi cá tám món thực hợp khẩu vị của ta. Mời cô đến nhà ta làm đầu bếp, cho tới khi quý công ty kiếm được lãi mới thôi.”

Người trong giới kinh doanh không biết rằng Văn Tinh Thư có sở thích lớn nhất là nghiên cứu sách dạy nấu ăn.

Đối với nàng mà nói, có thể dùng xéng nấu ăn để đổi

lấy tiền thì thật SO EASY – QUÁ DỄ.

Chẳng qua, chỉ là nấu cơm hợp khẩu vị cho Cổ đại thiếu gia ăn no mà thôi.

Nhưng mà... chẳng nhẽ diện mạo của nàng lại giống bánh bao hoặc thịt viên sao?

Bằng không làm sao mắt hắn lại lộ vẻ đói khát, rồi đi xoa xoa nắn nắn nàng?

Nửa đêm còn xông vào phòng nàng, lấy nàng làm

món ăn khuya, nuốt vào bụng.

*Quá đáng lắm rồi đó nha,
nàng phải rút dao ra bảo vệ
mình thôi.*

Mục Lục

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

Kết cục

Tiết tử

Gia đình của ta thực đáng yêu, nhà cửa sạch sẽ ngăn nắp lại ổn định bình yên, anh chị em yêu thương lẫn nhau, cha mẹ đều hiền lành...

Một bài hát thiếu nhi quen thuộc.

Mọi gia đình đều là như vậy, nhưng vì sao riêng ông CỎ lại cảm thấy hình như thiêu

thiếu một chút âm áp.

Bản thân ông có được 5 người con, không thể nói bọn chúng bất hiếu, thế nhưng tại sao trên người bọn chúng đều không có lấy một chút đôn hậu nào, rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu?

Phong thủy xảy ra vấn đề sao?

Kiếp trước chắc người ta đốt hương thơm, còn ông là đốt hương muối quá.

Cổ lão ba quả thực không nghĩ ra lý do giải thích, dù sao cuộc đời này ông cũng chưa từng làm bất kỳ chuyện thông thiên hại lý gì.

Cả sự nghiệp làm ra từ hai bàn tay trắng, vợ con có thể có một cuộc sống vô ưu vô lo, chẳng lẽ nhà càng có đại nghiệp thì lại càng vô phúc sao?

Cổ Việt Đàn ngồi bên cạnh, thấy cha đang ngồi lặng

im như có chuyện gì phiền muộn.

“Ba, ba đang nghĩ đến chuyện gì vậy?”

Đây là đứa con lớn nhất Cổ Việt Đán, người có đầu óc cực thông minh, con mắt tinh đời khiến tài lực của nhà họ Cổ chỉ có tăng chứ không có giảm.

Cổ Việt Đán vừa nói đã khiến cho Cổ Việt Sâm ngồi bên liền liếc nhìn sang Cổ lão

ba.

Cổ lão ba nhanh chóng lấy lại nụ cười để che giấu đi nỗi niềm riêng tư, nói với các con, “Ta không nghĩ gì cả, chỉ là đang nghe các con thảo luận thôi.”

Cổ lão ba bắt an rời mắt đi, nhưng cuộc thảo luận của các con căn bản là không lọt vào lỗ tai của ông một chữ một câu nào.

“Ba, đối với việc thu mua

công ty hoá chất Hoa Đạt, ba có cách nhìn như thế nào?”
Cổ Việt Đán mở miệng hỏi.

Cổ lão ba hai mắt mở lớn hỏi, “Thu mua công ty hoá chất Hoa Đạt?”

Công ty hoá chất Hoa Đạt? Không phải là công ty hoá chất của ông Văn sao? Mười năm trước chỉ cần nghe đến công ty hoá chất Hoa Đạt thì người nào cũng giơ ngón cái lên khen, hơn nữa hóa chất

ngiên cứu ra chiết xuất từ nhau thai của Hoa Đạt có thể làm cho phụ nữ trẻ ra mười tuổi, phụ nữ trên đời ai cũng sẵn tìm bỏ tiền ra mua, thu nhập mỗi ngày của công ty mấy xe tải cũng không chở hết. Mười năm sau làm sao Hoa Đạt lại có thể bị người ta thu mua. Nhưng mà việc này cũng rất khó nói, chuyện đời không ai lường trước được tương lai, hay Hoa Đạt đã xảy

ra chuyện gì? Nếu không con của ông cũng không thu mua Hoa Đạt, bởi vì ông hiểu rõ con mình, nhất là đứa con lớn, trên đời chuyện làm ăn gì không có lãi thì nhất định sẽ không làm.

“Cách nhìn của ta ư?” Cỗ lão ba nhìn đứa con lớn hỏi.

“Ba, dù sao ba cũng là chủ tịch của tập đoàn Cự Phong, chúng con đương nhiên muốn biết ý kiến của cha.” Cỗ Việt

Đàn tâm ý theo dõi biểu hiện của cha mình.

Cổ lão ba nặng nề mà thở dài : “Mặc dù ta là chủ tịch tập đoàn Cổ Phong, nhưng quyền lại ở trên người các con, ta già rồi, cũng không muốn nhúng tay vào nhiều việc.” Lời nói ngập tràn sâu não, rõ ràng chỉ thị toàn quyền cho các con quyết định.

“Ba, tức là ba không có ý kiến gì?” Cổ Việt Đàn mỉm

cười.

Cổ lão ba ngẩng đầu lên nhìn các con : “Chỉ cần các con cho là có lợi thì ta không có ý kiến gì.”

Cổ Việt Sâm nghiên cứu biểu hiện trên mặt cha mình. “Ba thật sự không có ý kiến gì sao?”

“Ta không có ý kiến gì, ta chỉ là không rõ vì sao các con muốn thu mua Hoa Đạt. Từ trước tới nay Hoa Đạt không

cho người ngoài đầu tư vào, làm sao các con có thể thu mua được?”

Một tiếng cười vang lên làm Cổ lão ba bực mình nhìn về phía người con thứ hai.

“Con cười cái gì chẳng lẽ ta nói sai sao?”

“Ba à, Hoa Đạt đã không công là công ty Hoa Đạt trước kia.” Cổ Việt Đàn lạnh lùng lên tiếng.

Cổ lão ba trong lòng thất

kinh. Hiện tại Hoa Đạt đã không còn là công ty hóa chất Hoa Đạt trước kia sao?

“Con nói rõ xem nào?”

“Vấn lão gia sau khi qua đời đem công ty giao cho con gái ông ta. Cô ta đã biến cả công ty thành công ty hồ đồ rồi, Cổ Việt Sâm khẽ lắc đầu, trên mặt hiện lên nụ cười khinh bỉ. “Đàn bà chính là đàn bà, Vấn lão gia mà biết tình hình hiện giờ, không nhảy từ

trong quan tài ra mới là lạ.”

Cổ lão cha nhìn đứa con lớn. “Thật sự tẻ như vậy sao?”

“Đâu chỉ tẻ? Công ty Hoa Đạt mau tuyên bố đóng cửa thì hơn.” Cổ Việt Đàn nói trào phúng.

Cổ lão ba nhìn ánh mắt cương quyết của đứa con lớn, trong lòng nổi lên chút ý khiêu chiến, xem tình hình hiện nay thì việc công ty Hoa Đạt rơi vào tay bọn họ chỉ là chuyện

sớm hay muộn.

“Nếu muốn thu mua, các con có kế hoạch gì?” Đây là chỗ Cổ lão ba thấy khó hiểu nhất.

Nghe cha hỏi như vậy trong hòng Cổ Việt Đàn phát ra tiếng cười.

Tiếng cười lọt vào tai Cổ lão ba khiến ông khó chịu, ông trừng mắt nhìn đứa con lớn mà quát “Câm miệng ..”

Tiếng quát của ông khiến

cho Cổ Việt Đàn lẫn Cổ Việt
Sâm kinh ngạc. Tính tình từ
trước đến giờ của phụ thân rất
tốt, sao đột nhiên lại tức giận?

“Ta cho các con tiếp quản
tập đoàn nhưng không phải
các con muốn làm bậy gì cũng
được.”

Ba năm rồi, đây là lần đầu
tiên cha phát biểu cảm tưởng,
khiến hai anh em hấn vô cùng
kinh ngạc.

Cổ Việt Đàn cố gắng tìm

nén sự tò mò, mỉm cười với cha mình. “Ba, có phải là ba không tán thành việc chúng con thu mua Hoa Đạt không?”

Cổ lão ba thản nhiên nói : “Các con thu mua công ty gì ta cũng mặc kệ. Nhưng cũng không được khinh thường bọn họ, dù sao họ cũng có những ngày tháng huy hoàng.”

A, phụ thân lại bắt đầu phát huy tấm lòng Bồ Tát, hai người âm thầm thở hắt ra.

Cổ Việt Đàn mở miệng nói, “Ba chúng con không khinh thường công ty đó.”

“Là do công ty bọn họ làm ăn không tốt, đối với việc thu mua mà nói là đang cứu công ty bọn họ đó. Nếu chúng ta không thu mua sớm mà đợi bọn họ đóng cửa thì công nhân của Hoa Đạt sẽ bị thất nghiệp đó.” Cổ Việt Sâm lạnh lùng nói.

Cổ lão ba ném cho hắn

một ánh mắt tức giận.

Cổ Việt Đàn thấy thế cũng lên tiếng : “Việt Sâm nói đúng đó ba, hiện tại nền kinh tế không tốt, rất nhiều công ty đóng cửa, chúng ta làm vậy sẽ khiến cho công nhân không bị thất nghiệp.”

Cổ Việt Đàn vừa nói, Cổ lão ba liền hết giận.

“Nói như vậy trong lòng ta rất thoải mái. Ta hy vọng đối với những người đang trong

tình cảnh đáng thương này, các con không nên giậu đồ bìm leo.” *(Nguyên văn là “bỏ thêm đá xuống giếng”, ý chỉ thấy người gặp nguy thì thừa cơ hãm hại.)*

“Giậu đồ bìm leo?” Cỗ Việt Sâm hét to một tiếng: “Ba, bọn con không làm chuyện giậu đồ bìm leo đâu!”

“Vậy sao?” Cỗ lão ba cười lạnh, “Biết con không ai bằng cha mẹ. Cá tính mỗi người các

con còn cần ta phải giảng rõ ra nữa sao? Ta chỉ muốn khuyên các con cần phải khoan dung độ lượng.”

Nói xong Cỗ lão ba liền đứng dậy đi khỏi bàn ăn. Hai người đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Cỗ Việt Sâm đột nhiên cười to : “Em cứ nghĩ ba không quản việc gì cả, hóa ra là mọi việc đều nằm trong tay ba cả.”

Cổ Việt Đán cũng cười, “Thật không thể khinh thường lão ba được.”

“Việc thu mua công ty Hoa Đạt...” Nhìn thái độ của cha, Cổ Việt Sâm có chút do dự.

Cổ Việt Đán cúi đầu suy nghĩ, “Việc thu mua công ty hóa chất Hoa Đạt, đột nhiên ba lại có ý kiến. Chuyện này nên tạm thời gác lại.”

“Tạm thời gác lại sao?”

Đại ca đã nghĩ thấy mùi tiền, nhưng hôm nay anh ta lại vì cảm nhận của cha mà tạm hoãn dự án lại, Cổ Việt Sâm cảm thấy không thể tin nổi.

“Anh chuẩn bị khi nào thì nói lại chuyện này?” Cổ Việt Sâm hỏi anh cả.

“Theo tình hình này, để trấn an lòng lão ba, ít nhất cũng dăm ba bữa đi.” Cổ Việt Đan khoanh chặt hai tay trước ngực, bên môi nhếch lên khế

nở nụ cười kỳ quái.

Cổ Việt Sâm đã hiểu được ý của đại ca, cũng nhếch miệng mỉm cười quý quyết.

Đã nói rồi mà!

Cổ Việt Đàn chính là Cổ Việt Đàn, làm sao anh ta bỏ qua được bất kỳ một cơ hội kiếm tiền nào!

Chương 1

Văn Tâm Vũ nằm trên bàn, tay cầm chiếc bút màu hồng, nhìn những con số trong bản biểu đồ báo cáo tài chính, sắc hồng trên mặt dần chuyển sang tái nhợt.

Nàng không hiểu chính mình đã cố gắng hết sức vì công ty nhưng không biết tại sao lại không đạt được thành

công, hay ông trời thật sự muốn diệt nàng?

Tâm huyết cả đời của papa chẳng lẽ lại tiêu tan trong tay nàng?

Nàng thật sự không cam lòng nhưng trong tay lại hết cách rồi. Mấy năm qua vùi đầu vào nghiên cứu sản phẩm mới cho công ty để cứu vớt công ty qua khỏi hoàn cảnh khó khăn, nay đã có thể xem như có chút thành công,

nhưng lại vì không có đủ kinh phí nên đành phải tạm ngừng. Như vậy làm sao nàng có thể đối mặt với đám người trong nhóm nghiên cứu sản phẩm mới đây?

Văn Tâm Vũ uể oải nhìn bản báo cáo, lòng rối như tơ vò.

“Nên làm như thế nào đây?”

Tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì

có thể làm được gì?

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của Cổ Việt Đàn, Văn Tâm Vũ hai mắt mở to oán hận, căm phẫn kêu lên: “Trừ bỏ việc đem công ty thế chấp cho hắn ra, thật sự không có biện pháp nào khác sao? Chẳng lẽ tâm huyết của papa lại để rơi vào tay của tên ác ma đó hay sao?”

Nhận được điện thoại của Cổ Việt Đàn nói muốn thu mua

công ty của nàng, lòng Văn Tâm Vũ tựa như bị sét đánh trúng.

Làm sao hắn lại biết Hoa Đạt đang gặp khó khăn ?

Hắn không phải thần thánh, những chuyện trên thương trường chẳng lẽ không lọt khỏi lỗ tai của hắn sao?

Mấy năm gần đây, mỗi lần nghe đến cái tên Cổ Việt Đan thì mọi người đều khiếp sợ, rất nhiều công ty đã bị hắn thu

mua.

Hiện giờ hẳn nhìn thấy rõ tình cảnh bi đát của Hoa Đạt, phải khen hẳn có con mắt tinh đời, hay là lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn ?

Mặc kệ nói như thế nào, hẳn thu mua thì công nhân của Hoa Đạt không phải lo thất nghiệp.

Văn Tâm Vũ trong lòng nặng nề bực bội, thử đem những bực tức trong lòng phát

tiết ra xem sao.

Nhìn trên bàn đang đặt cái báo cáo, không thèm liếc mắt nhìn nó 1 cái, hễ liếc mắt nhìn nó 1 cái trong đầu lại hiện lên 1 cái kết.

Nàng cầm lấy áo khoác đi ra khỏi phòng.

“Tĩnh Thư, em đã nghe nói đến Cổ Việt Đoàn là người nào hay chưa?”

“Chưa nghe nói bao giờ.”
Văn Tĩnh Thư tay cầm cái thìa

đang quấy nôi thịt bò.

Văn Tâm Vũ xoay người một cái đối diện với Văn Tĩnh Thư, nhìn cái người không hề hiểu rõ đối với tình hình công ty – Văn Tĩnh Thư và nói: “Em đương nhiên không nghe thấy rồi.”

Ai, bắt đầu kể từ khi pa pa qua đời, mọi việc trong công ty đều do nàng làm chủ. Nay công ty suy sụp không thể gây phiền não cho Tĩnh Thư được,

nàng không nên đem trách nhiệm đổ lên đầu Tỉnh Thư.

Văn Tỉnh Thư múc một thìa trong nồi lên để sát lên mặt, ngửi một hơi : “Thơm quá”. “Đây là em thỉnh giáo một sư phụ trong khách sạn nổi tiếng cách làm thịt bò đó, chị ném thử xem sao”

Văn Tâm Vũ cười khỏ ném thử 1 miếng : “Rất thơm.”

Đây là em gái của nàng –

Văn Tĩnh Thu, đúng là người cũng như tên, lúc nào cũng điềm tĩnh, nàng ham mê nhất chính là ở trong bếp nghiên cứu những món ăn.

Nàng nghĩ không ra, rốt cuộc em gái là được ai di truyền cho nữa.

Trong trí nhớ của nàng, cha mẹ đều là những người không kén ăn, chỉ cần no bụng là được, nhưng em gái nàng lại rất thích nghiên cứu gia vị của

các quốc gia.

Tĩnh Thư này quả thật nấu ăn rất giỏi, nhưng ba mẹ đều là không có duyên thưởng thức, chỉ có nàng là được hưởng. Tĩnh Thư này hề làm được món gì ngon đều không quên nàng.

Văn Tâm Vũ nhìn Tĩnh Thư một cái. Cha mẹ qua đời, nàng đối với Tĩnh Thư yêu thương hết mực giống như bà mẹ chăm sóc cho con vậy.

“Tĩnh Thư.” Nàng cất giọng gọi em gái.

Văn Tĩnh Thư ngẩng đầu lên nhìn nàng “Chuyện gì vậy?”

Tâm Vũ cười khỏ một tiếng, “Có nghe thấy chuyện chị muốn bán Hoa Đạt hay không?”

Tĩnh Thư không chút kinh ngạc, tiếp tục chăm chú vào nồi canh “Có nghe nói.”

Có nghe nói? Hoá ra Tĩnh

Thư vẫn đề ý tới việc của Hoa Đạt.

Tâm Vũ gắt gao hỏi: “VẬY em có quan điểm gì về việc này?”

“Quan điểm?” Tỉnh Thư khẽ quay đầu, “Em không có quan điểm gì về việc này, chị cũng biết em không quản việc công ty, công ty do chị làm chủ.”

Lại những lời nói này, khi xưa vì lời nói này mà nàng

đồng ý gánh vác cả công ty, nay Tĩnh Thư lại nói những lời này...

“Nói gì thì nói, em cũng là người thừa kế của Hoa Đạt, có gì thì cũng phải cho chị ý kiến.” Tâm Vũ nói.

Tĩnh Thư bỏ thìa xuống, tắt bếp gas, quay lại nói : “Tâm Vũ, em thật sự không biết nói gì. Đối với việc công ty em hoàn toàn không hay biết, mọi việc do chị làm chủ,

muốn bán hay giữ lại tùy ý chị.”

Tĩnh Thư nói vậy cũng đúng. Chuyện công ty chuyện lớn chuyện nhỏ nàng đúng là biết rõ nhất, nhưng đây là papa để lại tài sản cho cả hai, làm sao nàng có thể tự quyết định.

“Tĩnh Thư chị cảm ơn em đã tín nhiệm chị. Nhưng chuyện này quan trọng, chị mong em có thể cho chị chút ý

kiến.”

“Nếu có ý kiến, em chỉ có một.”

Nghe vậy trong lòng Tâm Vũ có chút vui mừng, “Có ý kiến gì nói đi.”

Tĩnh Thư nhìn Tâm Vũ nói, “Không cần bán Hoa Đạt.”

“Không cần bán Hoa Đạt?” Tâm Vũ trong lòng không có một chút buồn bực, trái lại còn dâng lên cảm giác

vui sướng, bởi vì Tĩnh Thư rất cuộc có thể nói ra ý nghĩ của mình.

“Hoa Đạt là tâm huyết cả đời của papa, nay công ty gặp khó khăn, nếu chúng ta bán công ty thì sau này chúng ta có thể không phải lo lắng đến cuộc sống về sau. Nhưng còn những người đã theo papa từ ngày công ty mới thành lập thì sau này họ biết sống ra sao?” Tĩnh Thư nhỏ giọng nói.

Tâm Vũ nhìn chăm chăm vào em gái, không ngờ nó còn lo cho cả công nhân viên trong công ty.

“Ý em là không tán thành bán Hoa Đạt?” Tâm Vũ hỏi em gái.

Tĩnh Thư cúi đầu xuống, “Vâng.”

Tâm Vũ ôm lấy bả vai của em gái, “Vậy chị sẽ suy nghĩ lại quyết định đối với Hoa Đạt.”

“Suy nghĩ lại?” Tỉnh Thư giật mình ngược lên nhìn chị gái.

Tâm Vũ đặt hai tay lên vai em gái, nhìn nàng nở một nụ cười : “Em nói đúng, chúng ta không thể phá hỏng tâm huyết cả đời của papa và công sức của mọi người được.”

Nghe Tâm Vũ nói vậy, trong lòng Tỉnh Thư hết sức vui mừng, nhưng tình hình của Hoa Đạt hiện giờ...

“Tâm Vũ, chị không cần bận tâm lời nói của em. Đối với Hoa Đạt hiện giờ, chỉ sợ có lòng nhưng không có lực thôi.”

Tĩnh Thư nói đúng, công nhân viên của Hoa Đạt, một nửa đã cùng làm với ba nàng hết cả cuộc đời rồi, nàng không thể buông tay được.

Tâm Vũ trầm ngâm một lát rồi đột nhiên hai mắt sáng lên, “Chỉ cần Hoa Đạt còn

một con đường sống, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua.”

“Một con đường sống?”
Đối với tài lực hiện giờ của Hoa Đạt, làm sao mà còn đường sống đây.

Tâm Vũ rút hai tay về, nói, “Chúng ta không bán Hoa Đạt nhưng có thể tìm nhà đầu tư.”

“Nhà đầu tư? Làm sao được? Với tình hình hiện tại của Hoa Đạt thì làm gì có ai dám bỏ tiền đầu tư vào công ty

được?”

“Các nhà đầu tư đương nhiên biết tình hình hiện nay của công ty. Chúng ta có thể đề ra một phương án sản xuất sản phẩm mới, như vậy có thể thu hút được các nhà đầu tư rồi.” Tâm Vũ đi về phía cửa sổ cả người toát lên một vẻ tự tin.

Tĩnh Thư trong lòng nổi lên lo lắng: “Nghiên cứu sản phẩm mới? Nhưng tình hình

công ty hiện giờ....”

Tâm Vũ xoay người mỉm cười với em gái.

“Hoa Đạt hiện đang nghiên cứu một sản phẩm có thể giúp hồi phục làn da mặt cho các thiếu nữ, vì nghiên cứu sản phẩm này nên mới khiến Hoa Đạt gặp khó khăn, chị tin chỉ cần cho các nhà đầu tư xem dự án này, nhất định các đầu tư sẽ có hứng thú.”

Tĩnh Thư không ngăn được nước mắt, hoá ra Tâm Vũ vì lo cho công nhân nên mới ra hạ sách này.

“Tâm Vũ, chị không nói sớm, xem chút nữa em đã hiểu lầm chị rồi.”

Tâm Vũ mỉm cười, “Bây giờ nói cũng không muộn.”

Tĩnh Thư nín khóc, xoay lại bật bếp gas lên: “Chỉ cần hầm thêm chút nữa là có thể ăn được rồi.”

“Đúng, hàm thêm một chút là có thể ăn được rồi.”

Hoa Đạt có tương lai rồi. Chỉ cần nghiên cứu thành công sản phẩm mới, tương lai tốt đẹp của Hoa Đạt không còn xa nữa.

...

Cổ Việt Đàn cúi đầu nhìn báo cáo mà Văn Tâm Vũ vừa fax

đến. Hấn vạn vạn lần không nghĩ đến khi hấn quyết định tạm thời dừng việc thu mua Hoa Đạt, quyết định của Văn Tâm Vũ lại có thay đổi.

Cô ta không đồng ý bán Hoa Đạt mà chỉ muốn tìm một nhà đầu tư.

Thình lình xảy ra biến hoá làm hấn vừa có chút giận dữ vừa tiếc nuối, mắt nhìn thấy tiền như thế, mà lại trong nháy mắt đã biến mất, làm cho

trong lòng hẳn thật sự không có tư vị.

Lúc này cửa lớn đột nhiên mở ra, Cổ Việt Sâm anh tuấn ung dung tiêu sái bước vào.

Cổ Việt Đàn lúc này đang nhắm mắt liền mở ra liếc một cái rồi lại nhắm lại dưỡng thần.

“Chuyện gì?”

Cổ Việt Sâm hơi nhíu mày : “Anh làm sao vậy?”

Cổ Việt Đàn mở phắt hai

mắt giận dữ nhìn em trai “
Hoa Đạt đột nhiên thay đổi
chủ ý không muốn bán nữa.”

Cổ Việt Sâm nhất thời hơi
cứng đờ một chút : “Không
tính bán? Với tình hình tài
chính của Hoa Đạt như hiện
nay tuyệt đối không thể sinh
tồn.”

Cổ Việt Đàn lửa giận tràn
hai tròng mắt, không thể lý
giải được mà nhìn em trai

“Anh không nghĩ ra làm

sao Hoa Đạt lại không định bán mà chỉ muốn tìm nhà đầu tư?’

Cô Việt Sâm vừa nghe, hai mày kiếm nhíu lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý.

“Việt Sâm, có khi nào là papa giờ trò?”

“Papa?” Cô Việt Sâm giật mình nhìn Việt Đan, “Không thể nào, papa không có khả năng nhúng tay vào việc này.”

“Vì sao? Em nghĩ lại xem,

tôi hôm qua khi chúng ta nói chuyện muốn mua Hoa Đạt cho papa nghe, lập tức sắc mặt của ba có biến đổi lớn, chẳng bao lâu sau ba vì chuyện này mà tức giận. Vì sao khi chúng ta nói thu mua Hoa Đạt ba liền nổi giận ?”

“Chuyện này ...” Việt Sâm nhất thời không thể phản bác.

Cô Việt Đan vừa nghĩ vừa thấy chuyện này quái lạ,

những sự việc này hình như có liên quan đến cha mình.

“Chẳng lẽ ba cùng Hoa Đạt có quan hệ gì?”

“Hắn không thể có chuyện đó, trước nay có bao giờ nghe ba nhắc đến là có quan hệ với Hoa Đạt đâu.” Lòng Việt Sâm có chút rối.

Làn sương mù nghi hoặc bỗng chốc bao trùm cả căn phòng, không khí bỗng có chút ngưng đọng.

“Anh định làm thế nào? Chúng ta sẽ buông tha Hoa Đạt?”

“Buông tha Hoa Đạt?”
Việt Đàn hừ lạnh. “Em nghĩ thế nào lại cho rằng anh sẽ đi buông tha cho một con gà mái đẻ trứng vàng?”

Đây mới chính là Cỗ Việt Đàn.

Các anh em của Cỗ Việt Đàn đều biết rằng hẳn làm sao lại chịu buông tha một mỏ

vàng lớn như vậy.

“Đã nói rồi, anh sao mà buông tha cho việc này được.” Việt Sâm cười một cái, “Vấn đề hiện tại là Hoa Đạt không bán mà chỉ tìm nhà đầu tư?”

“Đây là điều anh nghĩ không ra, tại sao Văn Tâm Vũ kia lại đột nhiên thay đổi chủ ý?” Việt Đan tìm không ra lời giải thích.

“Nếu không thì...” Cỏ

Việt Sâm tà nghề hướng về phía Việt Đàn.

Việt Đàn nghe trong giọng của em trai có chút kỳ lạ “Nếu không thì sao?”

Việt Sâm lững thững đi đến bên cạnh Việt Đàn, “Làm cỗ đông của Hoa Đạt.”

“Cỗ đông?” Việt Đàn khẽ nheo hai con mắt, trong đầu bắt đầu tính toán.

“Mục đích chính là làm cho đại náo, để nó tuyệt đối sẽ

không chạy thoát khỏi tay anh.”

“Nói không sai, nhưng là mắt nhìn thấy miếng bánh lớn nay phải cùng người khác chia sẻ...” Hấn thực không tình nguyện làm cô đồng của Hoa Đạt.

Việt Sâm vỗ vai anh trai, “Không biết chừng lại không cần.”

“Không biết chừng lại không cần?” Việt Đàn thấy

buồn cười nheo mắt lạnh lùng nhìn em trai, trong giọng cười rõ ràng có ý châm chọc. “Từ khi nào, Cổ Việt Sâm nhà họ Cổ lại có tâm bồ tát vậy.”

Cổ Việt Sâm cười to, “Không phải bồ tát, em chỉ nhắc anh trong lòng không đủ ác mà thôi.”

“Vậy sao?” Cổ Việt Đương nheo mắt nhìn, “Em rất cuộc muốn nói gì với anh?”

“Anh có biết vì sao Hoa

Đạt đột nhiên thay đổi chủ ý? Dựa vào cái gì mà không lo lắng không?” Việt Sâm vạch trần trong đó ắt có điểm kỳ quái.

“Không biết? Việt Đàn lắc đầu trả lời, “Em có biết tại sao không?”

“Em nghĩ Hoa Đạt nhất định có gì đó mà không muốn cho người ta biết, chính vì kinh phí không đủ nên mới...”

“Không đúng.” Việt Đàn

một lời cắt ngang lời nói của Việt Sâm. “Nếu thật sự Hoa Đạt có phát minh nào đó thì làm sao bên phía ngân hàng không coi trọng bọn họ?”

Cô Việt Đan nhắc điện thoại lên bấm số.

“Trong đó nhất định có điểm kỳ quái, anh nhất định phải điều tra rõ.”

Việt Sâm nhìn Việt Đan lòng nóng như lửa đốt “Anh gọi cho ai vậy?”

Việt Đàn phẩy tay ngăn không cho Việt Sâm truy vấn :
“Alô. Là công ty Hoa Đạt phải không?”

Hắn gọi điện đến công ty Hoa Đạt ? Việt Đàn rớt cuộc muốn làm gì đây?

“Cho tôi gặp quản lý Văn.” Việt Đàn ngữ khí vững vàng nói.

Hắn trực tiếp gặp Văn Tâm Vũ.

Cổ Việt Sâm kinh ngạc

nhìn Việt Đán.

...

Văn Tâm Vũ ngồi ở bàn làm việc nhìn một đống những báo cáo cần phê duyệt, lòng lại lo đến một đống hoá đơn cần giải quyết.

Văn Tâm Vũ trong đầu một đống rối loạn, vốn đã định bán nhà xưởng đi để giải quyết

một đồng những tài khoản, hiện giờ vì đáp ứng yêu cầu của Tỉnh Thư là phải lo cho công nhân viên trong công ty, nàng đành bỏ đi ý định bán nhà xưởng, đương đầu với cửa ải khó khăn.

Điện thoại trên bàn có tín hiệu, Tâm Vũ nhắc điện thoại “Chuyện gì?”

“Văn quản lý, chị có điện thoại”

“Biết ai gọi đến hay không

?”

“Không biết, người đó chỉ muốn tìm quản lý”

Chỉ muốn tìm nàg? Ai vậy nhỉ?

Tâm Vũ cầm điện thoại nhân tiếp trên bàn, “Tôi là Văn tâm Vũ”

“Văn tiểu thư, xin chào, tôi là Cổ Việt Đàn?” Việt Đàn không nhanh không chậm thông báo danh tính.

Hắn thế nào lại chủ động

tìm nàng.

“Xin chào Cổ tiên sinh, chắc ngài đã biết chúng tôi đã bỏ ý định muốn bán Hoa Đạt.”

“Nghe nói quý công ty muốn tìm cổ đông?”

Tâm Vũ dừng một chút xong lại nói, “Chẳng lẽ Cổ tiên sinh có hứng thú?”

“Có hứng thú.”

Việt Đàn nói năng ngữ khí quả thật có khí phách, làm

lòng Tâm Vũ có chút chấn động.

Thật tốt, quá hợp với ý nguyện của nàng.

“Có chút hứng thú, không biết dụng ý của tiểu thư thế nào?” Việt Đàn đơn giản đi thẳng vào vấn đề.

Tâm Vũ sững sốt, “Dụng ý của tôi?”

Nàng nào có dụng ý gì? Chỉ là muốn tìm cổ đồng thôi mà.

“Tìm cổ đông, chính là tôi hy vọng cổ đông trên danh nghĩa, không nhúng tay vào việc của công ty, tương lai khi công ty có lãi chúng ta sẽ chia hoa hồng, chỉ có vậy thôi.”

“Công ty kiếm tiền? chia hoa hồng?” Việt Đán khẽ cười, “Văn tiểu thư, theo tôi được biết công ty 3 năm làm ăn thua lỗ, làm sao cô có thể cam đoan là công ty kinh doanh có thể kiếm lời?”

Giọng nói lạnh lùng lọt vào tai của Tâm Vũ, làm cô thật không có tư vị.

Nàng vượt qua sự lạnh lùng và khinh thường nói : “Cổ tiên sinh, Hoa Đạt đúng là đang gặp khó khăn, nhưng tôi có thể vỗ ngực cam đoan trong vòng không đến hai năm Hoa Đạt nhất định sẽ kiếm ra rất nhiều lợi nhuận cho ngài nếu ngài chịu đầu tư.”

Cổ Việt Đan lạnh lùng nói

“Thật vậy sao?”

Hết sức chế nhạo trào phúng, làm cho Tâm Vũ có cảm giác bị làm nhục.

“Tuyệt đối được, nếu không tin ngài cứ chờ mà xem”

“Nếu vậy thì mong cô có thể thu xếp thời gian, chúng ta gặp mặt nói chuyện?”

Gặp mặt nói chuyện , Văn Tâm Vũ ngạc nhiên.

“Văn tiểu thư, ý của cô

thế nào?” Việt Đàn hỏi lại một lần nữa.

Ý như thế nào, nàng mong còn không được, Cổ gia tài lực như thế nào mọi người đều biết.

“Thời gian tùy ý ngài.”

“Được...” Việt Đàn dừng một chút.

Văn Tâm Vũ như nín thở chờ đợi, nhất thời sợ hãi thay đổi chủ ý.

“Tôi nghĩ cùng cô nói

chuyện, chuyện này không muốn cho ai biết, thời gian và địa điểm do cô quyết định, tôi nghe theo cô.” một giọng trầm thấp truyền đến.

“Như vậy...” Tâm Vũ nghe được giọng nói tràn đầy thành ý, nhất thời buông lỏng, “Nếu không muốn người khác biết, chi bằng đến nhà tôi đi.”

“Nhà cô...?” Việt Đàn có chút giật mình.

“Nhà của tôi tuyệt đối sẽ

không có người quấy rầy, hơn nữa còn có em gái tôi, Hoa Đạt cũng là một phần của nó, chuyện như thế này nó cũng cần biết.” Tâm Vũ không muốn hấn sinh nghi nên vội giải thích.

Cô Việt Đan hiểu ý, liền cười, “VẬY cũng được, bao giờ đây?”

Thời gian...

Tâm Vũ suy nghĩ một lát rồi nói, “7 giờ tối ngày mai,

được chứ?”

Nàng hy vọng chuyện này có thể sớm thành công, công ty sẽ có tiền để thoát khỏi khó khăn.

“Được, bảy giờ tối mai, nhưng chẳng hay địa chỉ nhà của Văn tiêu thư là...”

“Số 4 đường đông Trung Hiếu...”

Cỗ Việt Đàn bỏ điện thoại xuống, Việt Sâm nhìn anh trai đầy dò xét.

“Ngày mai anh muốn đến nhà bọn họ sao?”

“Gặp mặt để bàn chuyện hợp tác.” Việt Sâm chậm rãi nói.

“Nhưng thế cũng không cần đến nhà họ.” Hấn nhất thời không thể giải thích nổi hành vi của anh trai, “Có phải anh muốn tìm hiểu xem ai đã làm Văn tiểu thư thay đổi chủ ý không?”

Tâm Vũ nói chỉ cần không

đến 2 năm có thể khiến Hoa Đạt sinh lời, câu nói này cứ quanh quẩn trong đầu hẳn.

Việt Đán liếc em trai một cái.

“Vừa rồi trong điện thoại Văn tiêu thư thậm chí kiên định nói không đến 2 năm sẽ khiến Hoa Đạt sinh lời.”

Việt Sâm cười lớn nói, “Khẩu khí thật lớn.”

“Có lẽ cô ta không lo ngại về tiền vốn.”

“VẬY chắc anh càng phải đi xem.” Việt Sâm châm chọc nói.

“Đương nhiên là muốn tìm hiểu, cơ hội kiếm tiền như vậy lẽ nào ta lại bỏ qua.” Việt Đán đứng dậy nhìn Việt Sâm.

“Ai chẳng biết anh ham tiền như mạng.” Cổ Việt Sâm cười to.

“Ham tiền như mạng? Năm nay ai mà không yêu tiền? Anh chỉ là mẫn cảm hơn

so với người bình thường mà thôi.” Cô Việt Đan tự có một phen lý do thoái thác.

“Anh đâu chỉ mẫn cảm đối với tiền, quả thực như cuồng như si.” Việt Sâm nói không lưu tình.

Cô Việt Sâm không thêm đề ý tới lời châm chọc của em trai. “Chính xác có câu, quân tử yêu tài, ta không ăn trộm không cướp đoạt để tích lũy tài phú, coi như đã là bản lĩnh

của ta.”

“Đúng vậy, về điểm này thì các huynh đệ chúng ta theo anh cả không kịp.”

Đối với lời nói của em trai, hẳn chỉ có thể cười trừ.

“Bây giờ ta chỉ hy vọng, cuộc hẹn ngày mai với tiểu thư Tâm Vũ có thể làm ta động tâm và thấy hứng thú với sự tình.”

“Hy vọng có thể như anh mong muốn.” Việt Sâm nói.

Đúng vậy.

Hy vọng có thể được như mong muốn của hẳn, nghe được chuyện hẳn trông đợi.

...

Công ty được cứu rồi.

Chấm dứt cuộc nói chuyện với Cổ Việt Đán, Tâm Vũ không thể không hét lên :
“Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời

rồi.”

Nàng nhất định phải báo cho Tỉnh Thư, nó nhất định sẽ giống nàng, vui mừng như điên mà nhảy cẫng lên.

Vân Tâm Vũ khó nén nỗi vui mừng cảm điện thoại gọi cho em gái.

“Không, trong điện thoại nhất định không thể nói rõ được.”

Văn Tâm Vũ cầm lấy túi xách phi như bay ra khỏi

phòng, chạy ngay về nhà.

Về đến nhà bỏ giày cao gót ra, miệng thì không ngừng gọi to.

“Tĩnh Thu, Tĩnh Thu, em ở đâu vậy?”

Tĩnh Thu ở trong bếp lộ mặt ra, “Tâm Vũ có chuyện gì vậy? Sao chị lại về vào giờ này?”

Tâm Vũ đi vào phòng khách nói, “Chị có tin tốt muồn báo cho em.”

“Tin tốt?” Tỉnh Thư ngạc nhiên nhìn Tâm Vũ, tay cầm muôi đi ra khỏi nhà bếp. “ Là tin gì mà không thể nói được trong điện thoại mà phải chạy về nhà vậy?”

Tâm Vũ nhìn em gái đi ra từ nhà bếp rồi hỏi, “Em lại định làm điếm tâm à?”

Văn Tỉnh Thư cúi đầu cười nói. “Đã lâu em không làm bánh, nay chỉ muốn thay đổi khẩu vị thôi.”

“Được, được, bất kể hôm nay em làm gì chị đều sẽ ăn hết.” Tâm Vũ cười toe toé nói.

Tĩnh Thư nhìn Tâm Vũ nói: “Nhìn chị mở cờ trong bụng, rốt cuộc có tin tức tốt gì?”

“Công ty đã có nhà đầu tư rồi, còn là người lợi hại phi thường.” Hai mắt Tâm Vũ ánh lên tia sáng rực rỡ.

“Nhà đầu tư vô cùng lợi hại?”

“Hấn – Cỗ Việt Đàn của tập đoàn Cự Phong.” Văn Tâm Vũ vui mừng lại một lần nữa thông báo.

“Cỗ Việt Đàn của Tập đoàn Cự Phong? Hấn là ai vậy?” Tĩnh Thư hỏi.

Không thể trách Tĩnh Thư, thế giới của Tĩnh Thư là ở trong nhà bếp, khó trách không biết chuyện trên thương trường.

“Cỗ Việt Đàn hấn rất có

con mắt tinh đời. Chỉ cần công ty nào bị hắn nhìn trúng, hắn tài trợ hoặc thu mua công ty đó thì công ty đó nhất định sẽ làm ăn phát đạt. Hoa Đạt của chúng ta bị hắn nhìn trúng rồi.”

Tâm Vũ nói ngắn gọn cho Tĩnh Thu biết về hắn, nhưng nhìn biểu hiện không biết gì hết của em gái, nàng lại có chút nhụt chí.

“Tĩnh Thu, ngày mai hắn

sẽ đến nhà ta bàn chuyện làm ăn.”

Tĩnh Thư có chút sợ hãi trong lòng. Sao Tâm Vũ lại mời hẳn đến nhà?

“Chị mời hẳn đến nhà?”

“Hẳn muốn tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện, nên chị mời hẳn đến nhà, với lại em cũng là chủ của công ty, em cũng cần phải biết.”

Tĩnh Thư vô tâm “Ồ” lên một tiếng.

Tâm Vũ liếc nhìn em gái một cái. Tỉnh Thư này, ngoài chuyện nhà bếp ra, nàng thật chẳng quan tâm đến vấn đề gì.

Tỉnh Thư đối với nhà bếp cực kỳ hứng thú, nàng không muốn làm nữ cường nhân gì, chỉ muốn ở trong nhà bếp nghiên cứu đồ ăn mà thôi.

Tâm Vũ vụng trộm liếc nhìn em gái một cái.

“Cỗ Việt Đàn có thể ở lại nhà mình dùng cơm.”

“Muốn ở lại nhà ăn cơm?”

Trong giọng nói của nàng có lẫn chút vui sướng.

“Em có vẻ rất vui thì phải?”

“Đương nhiên rồi, đã lâu nhà mình không có khách, em nhất định sẽ làm những món thật ngon để đãi khách mới được.”

Tâm Vũ cười khỏ, đối với việc công ty thì nói cả nửa ngày, Tĩnh Thư vẫn hoàn toàn

mù tịt, nhưng nói đến nấu ăn thì hai mắt lại sáng ngời. Nàng thật sự không hiểu nổi em gái mình.

Chương 2

Văn Tĩnh Thư không ngừng nghĩ trong đầu tối nay phải chuẩn bị món gì nghênh đón khách.

Đối với hết thảy sự tình thỏa đáng của công ty, nàng hoàn toàn không hiểu, nhưng là nàng có thể đóng góp sức lực ở buổi tiệc đãi khách.

Văn Tĩnh Thư về mặt

ngưng trọng ngồi xếp bằng ở trên tấm thảm phòng khách, lật xem sách dạy nấu ăn, hy vọng có thể tìm thấy món ngon để đãi khách.

Văn Tâm Vũ ra khỏi phòng, kinh ngạc bắt gặp Văn Tĩnh Thư đang cầm quyển sách dạy nấu ăn thật dày, nhãn mày suy ngẫm, còn có một quyển sách dạy nấu ăn rất nặng để ở bên cạnh nữa, không khỏi hơi có chút run sợ.

Đoán được tâm ý của nàng, Văn Tâm Vũ lập tức khẽ mỉm cười.

“Tĩnh Thư.” Nàng nhẹ giọng gọi Văn Tĩnh Thư đang đắm chìm trong việc nghiên cứu sách dạy nấu ăn.

“Vâng, chuyện gì?” Văn Tĩnh Thư cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng đáp lại, tiếp tục lật sách dạy nấu ăn.

“Bữa sáng chuẩn bị xong chưa?” Văn Tâm Vũ hơi

ngiêng đầu mỉm cười nhìn bộ dạng ngây ngốc của Văn Tĩnh Thư.

Văn Tĩnh Thư vẫn cúi đầu xem kỹ sách dạy nấu ăn như trước, tiện tay chỉ một ngón tay vào món ăn, “Ồ trên bàn.”

Văn Tâm Vũ miễn cưỡng lắc đầu.

“Món ăn em làm ngay cả đầu bếp khách sạn năm sao cũng đều khen ngợi không thôi, đối với em mà nói, dựa

vào sách dạy nấu ăn còn
chẳng bằng dựa vào trực giác
của em .”

Văn Tĩnh Thư nhất thời
ngây ra, ngẩng đầu nhìn Văn
Tâm Vũ, “Em chỉ là không
nghĩ ra được nên mới lật xem
sách dạy nấu ăn.”

Văn Tâm Vũ cười toét
miệng, “Em xem, em còn
khẩn trương hơn là chị đấy.”

Văn Tĩnh Thư bỏ quyển
sách dạy nấu ăn đang mở đặt

trên đui ra rồi đứng dậy, lo lắng không yên mà đối mặt với Văn Tâm Vũ.

“Em không muốn đập bẻ bữa ăn tối nay, hoạt động và tiến độ của nhà máy em đều không biết gì cả, em chỉ có thể góp chút công sức ở bữa tối.”

Tâm ý của Văn Tĩnh Thu, Văn Tâm Vũ hiểu.

Văn Tâm Vũ vỗ nhẹ bả vai Văn Tĩnh Thu, “Không cần để cho mình chịu nhiều áp lực.”

Văn Tĩnh Thư biết Văn Tâm Vũ yêu thương nàng, nhưng là nàng không thể không có lương tâm mà không đếm xỉa đến.

Nàng áy náy cúi đầu, “Áp lực của em chẳng qua chỉ là nấu một chút cơm, mà chị thì, em chỉ có thể đứng một bên nhìn chị lo lắng cho nhà máy mà không làm được gì.”

Tĩnh Thư quả thực lặng lẽ lo lắng cho nàng.

Văn Tâm Vũ cảm thấy thực vui mừng mà mỉm cười, ghi nhớ kỹ tâm lòng. “Tỷ muội là nhất thể, mặc kệ em có thể giúp đỡ nhân viên nhà máy được hay không nhân viên, chị sẽ...”

“Tâm Vũ.....” hai tròng mắt Văn Tĩnh Thư nháy mắt bị phủ kín một tầng sương.

Nhìn hốc mắt ngập nước của Văn Tĩnh Thư, Văn Tâm Vũ không nhìn được, một tay

kéo nàng vào trong lòng.

“Mặc kệ nhà máy có thể tiếp tục kinh doanh hay không, em thủy chung là em gái của chị, chúng ta là sẽ không tách ra, trừ phi có một người gả trước.”

“Lập gia đình?” Văn Tĩnh Thư nén nước mắt, bật cười, hai tròng mắt ngập nước xem xét Văn Tâm Vũ, “Phải gả, cũng là chị gả trước.”

“Chuyện duyên phận,

không phải lớn tuổi thì gả trước.”

“Không, nhất định là chị.”
Văn Tĩnh Thư ngượng ngùng mỉm cười trừ.

“Vì sao là chị?” Cặp mắt to của Văn Tâm Vũ khẽ lóe lên ánh cười.

“Bởi vì chị xinh đẹp lại có khí chất, dáng người đủ để so sánh với người mẫu thế giới, đàn ông đều thích loại phụ nữ như chị, còn em...” Văn Tĩnh

Thư cúi đầu nhìn về dáng người beo béo của chính mình, “Vừa mập vừa ngốc, người đàn ông nào lại đi coi trọng em?”

Nói các nàng là chị em, rất nhiều người đều lấy làm quái lạ và nhìn với vẻ buồn bực.

Văn Tâm Vũ có được khuôn mặt xinh đẹp cùng thân hình siêu mẫu, nhưng Văn Tĩnh Thư đại khái là cả ngày tránh trong phòng bếp nghiên

cứu nấu ăn, cho nên mới tạo nên dáng người tròn tròn của nàng, nhưng là làn da trong trắng lộ hồng có thể gọi là vô cùng mịn màng non mềm.

Văn Tâm Vũ không muốn thấy Văn Tĩnh Thư không hiểu mà trở nên tự ti, mỉm cười cổ vũ.

“Nếu thực sự loại đàn ông mà chỉ chú trọng bề ngoài mà xem nhẹ bên trong, thì không lấy chồng cũng thế, người đàn

ông tinh mắt sẽ tìm được loại bà xã như em. Ngẫm lại, phụ nữ bây giờ có mấy người có thể đi được vào phòng bếp? Người đàn ông nào lấy được em làm vợ mấy có có phúc đó.”

“Phải không? Thật sự là như vậy sao?” Hai áng mây đỏ hơi nổi lên trên hai gò má của Tĩnh Thư mà không hề hay biết.

Văn Tâm Vũ mỉm cười

ngọt ngào với nàng, vỗ nhẹ lên hai má mềm mại của nàng, “Tin chị đi, tuyệt đối là như vậy.”

Khóe môi Văn Tĩnh Thư cười như hoa.

Văn Tâm Vũ mỉm cười, “Chị phải đi làm. Không cần quá để ý đến bữa cơm tối nay, chỉ cần sử dụng tài chuyên nghiệp của em mời hấn, cũng đã coi như hấn tích đức ba đời mới có lộc ăn.”

“Vâng, được rồi.” Văn Tĩnh Thư không nhăn trán nữa, mỉm cười.

Nhìn vẻ mặt của Văn Tĩnh Thư, Văn Tâm Vũ yên tâm rất nhiều, “Không kịp ăn bữa sáng, chị phải đến công ty làm báo cáo.”

“Báo cáo? Không phải chị luôn giao cho trợ lý làm sao?” Văn Tĩnh Thư tò mò hỏi thêm một câu.

“Không, hôm nay chị

muốn tự mình làm báo cáo. Tôi nay nếu Cổ Việt Đoàn có thể tham gia làm cổ đông suôn sẻ, chị có thể lập tức làm cho hẳn hiểu biết được phương châm và tiến độ của công ty.” Văn Tâm Vũ ung dung nói.

Ý cười trên mặt Văn Tâm Vũ không lừa được Văn Tĩnh Thư, nàng có thể biết được sự lo lắng và trông đợi trong lòng Văn Tâm Vũ.

“Vậy chị nhanh đi nhà

máy đi, nhưng đừng quên bảy giờ tối phải về nhà đúng giờ.”

“Ừ, chị nhớ rồi.” Văn Tâm Vũ mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng khách.

Giây lát sau, nghe thấy tiếng khởi động động cơ của Văn Tâm Vũ, tiếp đó chiếc xe càng lúc càng đi xa khỏi.

Văn Tĩnh Thư lại trở lại ngồi xuống thảm, xem kỹ hết sách dạy nấu ăn ở trên thảm.

Tâm Vũ luôn miệng nói

không cần phải có người tham gia cổ đông hay không, nhưng Văn Tĩnh Thư hiểu rõ chị ấy hy vọng có thể thuận lợi mời được Cổ Việt Đoàn tham gia cổ đông. Tự đáy lòng, Văn Tĩnh Thư hy vọng bản thân mình có thể góp một chút sức lực nhỏ để kết thúc chuyện này.

Tối nay nàng nhất định phải làm vài món ăn ngon để lại dư vị cho Cổ Việt Đoàn không thôi.

Văn Tĩnh Thư cẩn thận tỉ mỉ ghi nhớ vài món ăn trong sách dạy nấu ăn, khép sách dạy nấu ăn lại, nà²ng mệt mỏi du²ối th²ất l²ung, v²ỗ v²ỗ b²ả vai đ²au m²ỏi.

Bình thường trong đầu chứa vài món ăn ngon sở trường, nhưng tới chuyện trước mắt lại không biết phải chế biến món ăn gì, đành phải lâm trận mới mài gươm, chọn lựa theo sách dạy nấu ăn.

“Thịt bò đông, canh bát bảo hải sâm, sườn lợn nướng theo kiểu Châu Âu, lươn xào, tròng quay, thịt kho khâu nhục, món xào 4 loại rau, canh cá vàng phi thúy.” Văn Tĩnh Thư lẩm nhẩm nhớ kỹ thực đơn trong tay, nhú mày trầm tư lo lắng, “Chỉ mời một người chắc là đủ đi?”

Văn Tĩnh Thư nhét thực đơn vào túi, vỗ vỗ túi túi tiền, “Tôi nay hoàn toàn phải dựa

vào các người.”

Nàng đứng lên trên thảm, lại ngã ngồi xuống thảm.

Văn Tĩnh Thư mới phát hiện ra đã tê cả hai đùi mà không hay biết, tay gõ mạnh lên bắp đùi tê dại. hai cái đùi ở bất tri bất giác ma túy, thủ dùng sức gõ run lên đùi, “Thật chết tiệt.”

Nàng cố hết sức đứng lên khỏi thảm, từng bước một di chuyển đi chỗ khác, rớt cuộc

cũng ra tới cửa. Nàng nản lòng
thở dài, đi vào phòng mở tủ
quần áo ra thay đồ, chuẩn bị
đi ra ngoài lựa mua nguyên
liệu nấu ăn.

Tĩnh Thu đi vào siêu thị,
cho tay vào trong túi, đột
nhiên mặt nàng thất sắc,
“Thực đơn của mình đâu rồi?”

Nàng phí bao công sức để
viết ra thực đơn này, sao bây
giờ lại không thấy.

Tĩnh Thu chậm rãi hỏi

tưởng. nàng viết xong thực đơn, đi vào phòng, thay quần áo..

A! Nàng để quên thực đơn trong túi quần rồi.

Tĩnh Thư thầm tự trách mình vô ý, sao chuyện quan trọng như vậy mà cũng quên được.

“Không cần gấp, không cần hoảng, những món này mình đã từng làm rồi.” Tĩnh Thư tự an ủi mình, nàng nhớ

lại những thứ mình đã viết trong thực đơn.

“Có thịt lợn khâu nhục... thịt bò đông... còn sườn heo nướng theo kiểu Tây Âu... còn có, còn có..” Tỉnh Thư bắt đầu nhảm tính bằng tay “Còn có gì nữa nhỉ... đúng rồi, còn có canh cá vàng phi thủy... còn gì nữa nhỉ...”

“Tiểu thư có thể nhường đường cho tôi đi không?”

Tỉnh Thư giật mình, ngoan

ngoãn bước sang bên cạnh, cúi đầu liên tục nói “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

“Còn không tự nghĩ đến trọng lượng của mình, người không biết còn tưởng đại phật ở núi Bát quái đặt nhầm vị trí.”

Đại phật ở núi Bát quái đặt nhầm vị trí?

Một cơn tức giận nổi lên trong lòng nàng, ngẩng mặt lên nàng trừng mắt nhìn người con

trai kia , lòng muốn mắng người nhưng không thể mở miệng.

“Tiên sinh, nói chuyện với người khác nên lịch sự một chút, sao lại bảo đại phật ở núi Bát quái đặt nhầm vị trí?”

Người đàn ông liếc Tĩnh Thư một cái, “Còn không đúng hay sao? Sao không nhìn lại dáng người của mình, nói cô là đại phật ở núi Bát quái đặt nhầm vị trí còn là lịch sự

rồi đó, ta còn chưa nói là thùng phi nhà ai quên đem về đó.”

Quá đáng!

Văn Tĩnh Thư chịu nhục tại trận, tức giận đến mức viền mắt long lanh ứa nước mắt, miệng mím chặt, đôi tay nhỏ bé nắm chặt góc áo.

Người đàn ông thấy bộ dạng của nàng như vậy, trong phút chốc ánh mắt giảm hung ác hẳn đi, “Nói cô có 2 câu

mà đã mắt đẫm nước, lệ lưng
tròn.” Nói xong liền xoay
người đi thẳng.

Tĩnh Thư nhìn người đàn
ông kia bước đi khỏi, không
kìm được hai hàng lệ chảy
xuống gò má.

“Tức giận với loại người
như thế thì chỉ tức chết chính
mình mà thôi, tội gì phải làm
thế.”

Tĩnh Thư lau nhanh hai
hàng lệ, xoay người về nơi

phát ra tiếng nói.

Anh tuấn ung dung tiêu sái, ngũ quan tuấn tú, nhất là chiếc mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng mà kêu gọi làm cho người ta nhìn một lần là không muốn rời mắt.

“Cái loại người chỉ biết suốt ngày mắng chửi người khác, cô cần gì phải cãi nhau với hắn làm gì.”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng bay bổng, không kém

phần ôn nhu, tựa như sợi bông vậy, Tĩnh Thu nhất thời lóa mắt choáng váng, “Tôi, tôi...”

“Vừa rồi tôi thấy cô dùng đầu ngón tay tính gì đó, cô tính cái gì vậy?”

Đôi môi mỏng lại hiện lên một đường cong.

Hắn nhìn thấy nàng bầm đầu ngón tay, có phải hắn luôn chú ý đến nàng?

Ông trời ơi! Có người chú ý đến nàng.

Tĩnh Thư hoảng loạn trong đầu, buộc mình nở một nụ cười, hy vọng không phải một nụ cười quẫn bách.

“Tôi quên mang theo thực đơn cho nên...” Hai má nàng ửng hồng.

“Ồ, hoá ra là vậy.” Hấn hiểu rõ, thốt lên một tiếng.

“Vừa rồi.. cảm ơn anh.” Tĩnh Thư cúi đầu đáp ứng nói ra lời cảm tạ.

“Vừa rồi?” Người con trai

nhất thời không hiểu ý nàng, đột nhiên trong chốc lát mới ngộ ra, “Vừa rồi tôi căn bản không giúp cô, chỉ là muốn cô đừng để lòng chuyện vừa rồi thôi.”

“Kỳ thật vừa nãy tôi không cố ý chắn đường, vì vội vàng nhớ lại thực đơn tối nay thôi.”
Gương mặt Tĩnh Thư biểu lộ sự xấu hổ mà đỏ dần lên.

Người con trai tươi cười nhìn nàng nói “Là lỗi của

người kia, không phải của cô.”

“Vậy sao?” Nàng nghi ngờ hỏi lại hắn.

“Cô quên mang thực đơn rồi, bây giờ tính sao?” Đồi đề tài, người đàn ông kia cố ý nhắc nhở nàng.

Thực đơn tối nay!

Tĩnh Thư nhớ ra, trên mặt lộ chút vẻ bối rối, “Tôi vẫn nhớ, chỉ là trong nhất thời hơi hoảng thôi.”

“Như vậy hả...” Hắn

không chút hoang mang, rút một chiếc bút từ trong áo đưa cho nàng, “Tôi chỉ có bút thôi, cô xem phục vụ có giấy không, viết ra như vậy sẽ không bị rơi nữa, tôi chỉ có thể giúp cô như vậy thôi.”

Quả là một ý kiến hay. Tỉnh Thư vội cầm cây bút, nói “Cám ơn”, rồi liền hướng về phía phục vụ. “Có thể cho tôi xin một tờ giấy hay không?”

“Vâng.” Phục vụ liền đưa

cho nàng một tờ giấy.

“Cám ơn, cám ơn.” Tĩnh Thư nói cám ơn xong liền đi tới một góc ngồi xuống viết lại thực đơn đang ở trong đầu mình.

“Tràng quay, thịt khâu nhục, rau bốn loại, lươn xào... À phải, còn có...” Văn Tĩnh Thư dừng một chút, trong đầu cố gắng lục lại mảnh nhỏ trí nhớ từng lưu lại, “Còn có..... thịt bò đông, sườn lợn nướng

kiểu Tây Âu, canh cá vàng phi thúy.” Ngón tay nhân viết tên các món ăn xuống tờ giấy.

“Bảy món, còn thiếu gì nữa nhỉ?”

“Sao rồi, như vậy cũng không nhớ ra sao?” Người con trai kia lại lần nữa lên tiếng.

Tĩnh Thư quần bách không biết như thế nào, “Tôi nhớ rõ ràng có tám món nhưng không biết còn thiếu món gì nữa.”

“VẬY sao?” Nam tử nhìn qua một lượt tờ giấy nàNG vừa viết.

Tràng quay, thịt khâu nhục, rau bốn loại, lươn xào thịt bò đông, sườn lợn nướng kiểu Tây Âu, canh cá vàng phi thúy.

Toàn là những món ăn nổi tiếng, hắN xem xong mà nước miếng đã lập tức ứa ra trong miệng.

HắN kinh ngạc nhìn Tĩnh

Thư, “Cô mua thức ăn cho nhà hàng hả?”

Tĩnh Thư mỉm cười nói, “Tôi không phải đi mua thức ăn cho nhà hàng, mà hôm nay nhà tôi có khách nên tôi muốn làm đê đãi khách.”

“Nhà cô mời khách sao?”
Dám liệt kê ra những món như vậy, nếu không biết làm thì thật là xấu hổ. “Nhà cô ai làm những món này?”

Tĩnh Thư liền trả lời không

chút suy nghĩ: “Tôi.”

“Cô?” Hấn khiếp sợ thiếu chút nữa rớt cả tròng mắt.

Tĩnh Thư nhìn thấy biểu hiện trên mặt hấn, che miệng lại cười. “Có vấn đề gì hay sao?”

Kỳ quái, đương nhiên kỳ quái. Bây giờ những cô gái có thể xuống bếp quả thật rất hiếm mà nhìn tuổi đời còn quá trẻ của nàng mà có thể làm những món như vậy.

“Cô đừng hù người, những món này chỉ có đầu bếp nổi tiếng mới làm được, những gia đình bình thường đâu có làm.” Hấn không tin.

Tĩnh Thư mỉm cười phản bác, “Nhà tôi hôm nay có khách quý nên tôi mới làm những món này.”

Hấn khó tin, nhìn nàng cười trừ một cái, “Thực ra, cô làm được những món này hay không cũng không liên quan

tới tôi.”

Hắn nói không sai chút nào, nàng có làm được những món này hay không cũng không liên quan tới hắn, quan trọng là, đến bây giờ nàng còn không nhớ ra đủ 8 món. Thiếu món ăn, nàng phải lấy món gì để bổ sung đây?

Tĩnh Thư giương mắt nhìn hắn một cái rồi cụp mắt xuống trầm tư.

Nàng đột nhiên im lặng

làm cho hắn ngạc nhiên “Cô đang nghĩ cái gì vậy?”

Tinh Thư ngược khuôn mặt lên “Chính là tôi không nhớ đầy đủ nguyên liệu, đang nghĩ có thể bù món gì vào đây.”

Tùng này đồ ăn còn chưa đủ, hắn hiếu kỳ hỏi nàng “Chắc hẳn nhà cô đại tiệc lớn rồi, cô đãi bao nhiêu khách vậy?”

Nàng mỉm cười “Một vị.”

“Một vị?” Chỉ có một người mà làm nhiều đồ ăn như vậy chắc hẳn vị khách này rất quan trọng.

“Đây là một vị khách quan trọng của chị gái tôi.” Tỉnh Thư không chút do dự nói ra.

Vậy càng kỳ quái hơn, khách của chị gái sao nàng lại vào bếp?

“Vậy chị gái cô thật quá đáng, đã là khách của mình sao không đi làm mà lại bảo

cô đi làm?” Hấn có chút bất bình thay nàng.

Tĩnh Thư không hề thấy giận liền nói, “Chị em mà, căn bản không cần phải so đo nhiều.”

“Vậy cô định dùng món gì để bổ sung vào?”

Nói đến đây Tĩnh Thư có chút rối trí.

“A...A..”

Hấn đứng bên cạnh nàng ngằm quan sát nàng, tò mò

không biết nàng sẽ nấu thêm món gì?

“Có rồi.” Nàng nhất thời hô lên một tiếng

“Cô muốn bổ sung thêm món gì vậy?”

“Bát trân khẩu vi cá.”
Nàng vui vẻ nói.

“Bát trân khẩu vi cá?” Hấn há hốc mồm nhìn nàng.

Hiện tại nước miếng của hấn không ngừng chảy ra sắp thành dòng rồi.

Hắn rất muốn nói với nàng tối nay sắm thêm một bộ chén đĩa nữa cho hắn thì có phiền không.

“Chị tôi nói vị khách tối nay vô cùng quan trọng, tôi nghĩ bát trân khẩu vị cá rất thích hợp.” Nàng vui vẻ nói.

Có thể ăn những món như vậy tất nhiên người khách đó phải vô cùng quan trọng. Hai mắt hắn nhất thời ảm đạm, chỉ nhìn sơ qua thực đơn của

nàng, trong lòng hấn hiện lên sự ghen tỵ lẫn hăm mộ.

Tĩnh Thư lần lượt viết ra những thư mình cần mua, xong nàng liền đưa bút cho hấn. “Cám ơn về chiếc bút nha”

Hấn cầm bút cho vào trong túi áo, “Đừng khách khí.” Giọng nói có phần uể oải.

“Rất vui vì có thể quen biết anh, bây giờ tôi phải đi

mua đồ đây, không thể nói chuyện tiếp với anh nữa, bye bye.”

Hắn phản phát cứng đờ không thể nhúc nhích, thấy nàng đã bước đi liền nói với theo, “Tôi thực sự rất muốn ăn những món này.”

Cô Việt Đan đi vào văn phòng, đặt những thứ vừa mua ở siêu thị để lên trên bàn, cả người như mất đi nguyên khí.

Trong đầu hắn bây giờ

không ngừng nghĩ đến cô gái gặp ở siêu thị hôm nay, trong tay cô ta cầm một thực đơn làm cho người ta thèm chảy cả nước miếng. Trời ơi toàn là những tuyệt phẩm, nếu như mình được ăn những món đó thì tốt bao nhiêu.

Cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Cô Việt Sâm bước vào văn phòng có chuyện cần bàn với anh trai, nhìn thấy bộ dạng của anh mình, ngạc nhiên hỏi:

“Có chuyện gì vậy, sao đi một chuyến siêu thị về lại có bộ dạng như thế này?”

Việt Đàn ngồi thẳng người lên nhìn em trai, “Không có gì, em tìm anh có chuyện gì?”

Việt Sâm phẩy phẩy quần nói, “Em chỉ nhắc anh hôm nay đừng quên cuộc hẹn ở nhà Văn tiểu thư.”

“Anh đương nhiên không quên.” Hấn nản lòng nói.

Anh trai làm sao lại hiện

lên về mặt này, hay là anh ta
đôi ý?

“Đôi ý?” Không thể nào,
Việt Sâm rút cuộc khôi phục
lại nguyên khí.

Việt Sâm nhìn bộ dạng của
anh mình rồi nói: “Vừa rồi em
cứ nghĩ là anh đôi ý, có phải
anh vừa gặp chuyện gì khiến
anh không vừa lòng hay
không, nếu không anh đâu có
gục đầu ủ rũ như thế này.”

Vẻ mặt mình biểu hiện rõ

như vậy sao?

“Anh vừa gặp một cô gái ở siêu thị...”

“Một cô gái ?” Việt Sâm cao giọng nói.

Cổ Việt Sâm từng gặp qua rất nhiều cô gái nhưng không lần nào anh trai hồn siêu phách lạc như thế này.

“Có phải là một cô gái đẹp như tiên nữ không?”

Nhất định là vậy mới làm cho anh trai có bộ dạng như

thế này.

Cổ Việt Đàn không nói gì mà chỉ lắc đầu.

“Bộ dạng không đẹp? Vậy người như thế nào...?”

“Cô gái kia rất mập, không thể nói là đẹp mà chỉ có thể gọi là dễ thương khả ái.” Cổ Việt Đàn vô lực nói.

“Mập? Dễ thương?” Việt Sâm kinh ngạc hỏi “Bây giờ anh lại thay đổi khẩu vị thích Dương quý phi sao?”

Cổ Việt Đán đột nhiên ngồi thẳng dậy, “Anh không nói cô gái kia mà chỉ nói đến thực đơn cô gái đó cầm.”

“Thực đơn? Anh đang nói gì vậy?” Hấn bị anh trai làm cho hồ đồ rồi.

Việt Đán hai mắt nhìn lên hồi tưởng lại cuộc gặp.

“Hôm nay ở siêu thị, anh thấy một cô gái vì quên mang theo thực đơn nên đang đứng thẩn người ra, sau đó còn bị

một gã gọi là tượng đại phật ở núi Bát quái. Sau đó do tò mò nên anh đến hỏi, thì ra nhà cô gái đó hôm nay đãi khách, nhưng lại quên đem theo thực đơn.”

“Nhưng chuyện này liên quan gì anh?” Việt Sâm vẫn chưa hiểu.

“Anh thấy tình cảnh cô ấy như vậy liền có lòng tốt cho mượn cây bút, cô ấy viết ra thực đơn nhìn có vẻ không

được hài lòng lắm.” Hai tay hắn chống lên mặt.

Nghe đi nghe lại Việt Sâm vẫn không hiểu, “Em nghe từ nãy mà vẫn không hiểu anh đang nói gì.”

Vẫn không hiểu. Đột nhiên giọng của hắn cao vút lên, “Thực đơn của cô ta có bát trộn khẩu vi cá, sườn nướng Tây Âu...”

Rốc cuộc Việt Sâm đã hiểu, hoá ra anh trai không ăn

được những món đó nên sầu
nã. “Hoá ra anh thích những
món đó nhưng lại không ăn
được.”

“Đúng vậy.” Việt Đàn hừ
lạnh một tiếng.

Việt Sâm cười lớn lên một
tiếng, “Thích ăn thì đến nhà
hàng, không phải mọi khi toàn
ăn sao?”

“Vấn đề là không có nhà
hàng nào làm toàn bộ đồ ăn
đó!” Hấn ảo não nói.

Việt Sâm cười lớn, việc gì đối với anh trai đều dễ như trở bàn tay duy chỉ có ăn...

“Đừng ảo não nữa, mấy ngày nữa em sẽ kiếm đầu bếp làm những món này cho anh...ok?”

Việt Đàn bất đắc dĩ lườm hắn một cái: “Cảm ơn, đợi đến lúc em có thể giúp anh, có khi lúc đó anh đã chết đói thành bộ xương khô rồi.”

“Không nghiêm trọng như

vậy chứ?”

“Có nghiêm trọng như vậy hay không, chỉ có ta tự mình biết mà nói thôi.” Cổ Việt Đán đã muốn bị thực đơn này tra tấn đến nỗi tinh thần không phân chấn lên được.

Cổ Việt Sâm thấy buồn cười, liếc nhìn hắn một cái, có ý kích thích hắn.

“Mặc kệ anh có hay không thể lập tức phân chấn được tinh thần, em vẫn phải

nhắc nhở anh đừng có quên cuộc hẹn bảy giờ tối nay, không cần phải tốn thất một mỏ vàng chỉ bởi một cái thực đơn.”

Tiền ! Đôi mắt hiện lên vô số tiền mặt !

Hai mắt Cỗ Việt Đàn sáng ngời trong nháy mắt, làm sao mà so sánh được, vẫn là tiền là lóa mắt nhất.

“Thà rằng bỏ qua một chút đại tiệc, cũng không thể bỏ

qua tiền được!”

Cổ Việt Đàn kích động lại cất cao tiếng nói, làm Cổ Việt Sâm âm thầm cười khẽ.

“Cuối cùng anh cũng khôi phục lại.”

Rốt cuộc ma lực của tiền tài cũng hơn việc thềm ăn ha!

Chương 3

Tâm Vũ nhớ đến cuộc hẹn tối hôm nay, nên từ công ty trở về nhà sớm, vừa bước vào phòng khách liền ngửi thấy hương thơm bay ngào ngạt khắp phòng, liền không kiềm được hít một hơi dài.

Nàng biết Tĩnh Thu đã cố gắng rất nhiều cho bữa ăn tối nay, mặc dù nàng có nói với

em gái không cần phải quá lo lắng, nhưng nhìn thấy em mình ngồi trước một chồng sách nấu ăn, nàng biết em gái vì buổi hẹn ngày hôm nay mà cố gắng hết sức. Bởi Tĩnh Thư cho rằng đây là việc làm duy nhất nó có thể giúp Hoa Đạt.

Tâm Vũ im lặng bước vào phòng bếp nhìn thấy Tĩnh Thư đang vội vàng nấu đồ ăn, “Em chuẩn bị tiệc hôm nay có bao nhiêu món vậy?”

Đang tập trung vào nồi canh trên bếp, Tĩnh Thư giật mình ngoái đầu lại nhìn, phát hiện ra đó là Tâm Vũ “Là chị! Làm em sợ thiếu điều nhảy dựng lên ”

“Đương nhiên là chị, nếu không em cho là ai?” Tâm Vũ đi lại gần em gái cầm một chiếc thìa con lên mức vào trong nồi canh không do dự cho luôn vào miệng.

Tĩnh Thư nhắc nhở,

“Nóng.”

Không còn kịp nữa rồi.

A! không còn kịp nữa rồi
Tâm Vũ bị nóng liền buông
thìa xuống tay vồ vồ vào
miệng, “Không nói sớm.”

Tĩnh Thư cúi đầu cười
trộm “Ai bảo chị tham ăn như
vậy.”

Tâm Vũ nhìn trên bàn bày
la liệt đồ ăn, liền quay sang
ôm em gái, “Mệt lắm phải
không?”

Tĩnh Thư giương mắt cười, “Không mệt đâu mà!” rồi cúi đầu tiếp tục làm đồ ăn.

“Buổi sáng không phải chị đã nói em...” Tâm Vũ nói chưa xong liền bị em gái đẩy ra.

“Em biết chị muốn nói gì, nhưng thôi, nhanh quay về phòng rửa mặt thay quần áo, chờ khách quý đến.”

“Dĩ nhiên là chị biết rồi, khách đúng 7 giờ sẽ đến, bây

giờ vẫn còn sớm...” Tâm Vũ phản bác.

“Không còn sớm, nháy mắt một cái đã đến 7 giờ rồi, mà chị ở trong bếp cũng đâu giúp được gì cho em.” Tỉnh Thư cứng rắn đem Tâm Vũ đẩy ra khỏi nhà bếp.

Tâm Vũ đứng ở cửa nhà bếp vô lực nhìn Tỉnh Thư, “Chị biết ở lại nhà bếp chỉ làm vướng tay em, vì Hoa Đạt em cũng cố hết sức rồi.”

Một câu “cố hết sức rồi” làm cho Tĩnh Thu cảm động chảy hai hàng lệ, thì thầm nói, “Đây là chuyện duy nhất em có thể làm.”

Đúng 7 giờ tối, cửa nhà họ Văn vang lên một tiếng chuông, Tâm Vũ ăn mặc chỉnh tề đi ra đón thượng khách, nhìn thấy bóng dáng cao lớn anh tuấn tiêu sái, trong lòng Tâm Vũ không khỏi nao nao.

Hắn chính là người trong giới thương nhân đồn đại, xử sự khôn khéo, có con mắt tinh đời, có cơ hội kiếm tiền thì tuyệt không bao giờ bỏ qua – Cổ Việt Đàn.

“Xin hỏi cô chính là Văn tiểu thư ?” Lần đầu gặp mặt Việt Đàn ưu nhã hỏi.

Tâm Vũ cười đáp lễ, “Tôi chính là Văn Tâm Vũ, ngài chính là Cổ tiên sinh?”

“Cổ Việt Đàn.” Hắn khí

khái xưng danh.

Tâm Vũ tao nhã vươn tay ra, “Hân hạnh được gặp anh.”

Cổ Việt Đàn lễ độ bắt tay với Tâm Vũ, “Xin chào, lần này làm phiền rồi.”

“Không, là tôi mời ngài đến nhà, nhà cửa tênh toành mong ngài đừng chê cười.”

Tâm Vũ bước sang bên cạnh mời hấn tiến vào phòng phách.

Cổ Việt Đàn thăm quan sát xung quanh phòng khách

khang trang sạch sẽ, trang trí đơn giản, không giống một căn phòng khách xa hoa của những người giàu có.

“Hàn xá đơn sơ, mong ngài đừng chê cười.” Tâm Vũ như hiểu được suy nghĩ của hắn.

Cổ Việt Đàn quay đầu mỉm cười, “Thật trang nhã.”

“Cổ tiên sinh xin hỏi đã dùng cơm chưa?” Tâm Vũ rất thích ấn tượng đầu tiên về hắn.

Cổ Việt Đán lắc đầu “Văn tiểu thư chắc cũng chưa dùng cơm? Xin mời cô cùng tôi ra ngoài dùng cơm.”

“Không.” Tâm Vũ không do dự từ chối lời mời, “Chi bằng như vậy mời ngài ở lại hàn xá dùng cơm với tôi, mong ngài đừng chê.”

“Vậy xin quấy rầy Văn tiểu thư.” Việt Đán nở nụ cười ôn nhu trên môi.

Nhìn hấn tao nhã như vậy,

Tâm Vũ không khỏi nghi ngờ lời đồn về hắn, nói hắn thích ăn tươi nuốt sống người khác có phần quá đáng hay không?

“Cổ tiên sinh xin mời đến phòng ăn.”

Cổ Việt Đàn đi theo Tâm Vũ vào phòng ăn, ngồi vào chỗ của mình. Hai mắt không khỏi mở lớn nhìn trên bàn bày đồ ăn : thịt bò đông, tròng quay, sườn nướng theo kiểu Tây Âu, thịt khâu nhục kiểu

miền nam.

Hắn không khỏi ngẩn ra !
Hay Tâm Vũ tương thông tâm
linh với hắn, biết hôm nay hắn
bị những món này làm cho
ngơ ngẩn cả ngày.

“Cổ tiên sinh xin đừng chê
cười, đây đều là những thứ gia
đình tự làm.” Tâm Vũ mỉm
cười tận tình, làm một nữ chủ
nhân hiếu khách.

“Không, rất phong phú.”
Đâu chỉ là phong phú, đây

đúng là như ý nguyện của hắn rồi.

Nhìn ánh mắt tán thưởng của hắn, Tâm Vũ không khỏi mỉm cười. Tỉnh Thư quả thật quá đỉnh rồi.

“Mời ngồi.”

Cho dù trong lòng tràn ngập vui mừng như điên, nhưng trên mặt Cổ Việt Đan không hề biểu lộ gì

“Cám ơn.” Hắn làm như không hề để mắt đến những

món ăn trên bàn, ngồi vào ghế ngay ngắn.

Tâm Vũ ngồi vào chỗ của mình, “Mời dùng.”

Cổ Việt Đàn hấn rút cuộc cũng đợi được những lời này.

Hấn cầm lấy đôi đũa, không khách khí gấp một miếng thịt bò đông bỏ vào trong miệng, miếng thịt vừa vào đến miệng lập tức tan ra, mùi vị thịt bò toả ra khắp trong miệng.

Mỹ vị! Hấn liền gấp một miếng trảng quay, mềm mại, xốp giòn.

Hấn đã ăn qua không biết bao nhiêu những nhà hàng nổi tiếng, nhưng chỉ có lần này làm cho hấn có cảm giác ngon miệng.

“Đồ ăn hương vị thế nào? Có hợp khẩu vị của tiên sinh hay không?” Tâm Vũ quan tâm hỏi.

“Rất ngon” Cổ Việt Đán

hài lòng trả lời.

Tâm Vũ quay sang liếc phòng bếp một cái, rất nhanh quay đầu lại mỉm cười với CỎ Việt Đàn, “Để tôi đi bung thêm một món nữa.”

Vẫn còn món nữa?

Ông trời ơi! Người thật đối xử tốt với con, con có thể vừa kiếm được tiền, vừa có thể ăn những món ngon thế này.

...

Tâm Vũ đi vào nhà bếp bung ra món lươn xào Thanh Sao Thiên Hồ.

Tâm Vũ mang món ăn đặt trước mặt hắn, “Mời dùng, dùng khi còn nóng sẽ ngon hơn.”

Hắn không hề khách khí cầm đũa hưởng thụ món lươn sào.

Tâm Vũ đi vào nhà bếp lại bung ra món cá hoa vàng phi

thúy.

Nhìn Tâm Vũ bung ra những món này, trong lòng hấn chột nổi lên nghi hoặc. Này, này ... đột nhiên trong lòng hấn phát giác ra một điều gì đó.

Bảy món.

Tâm Vũ không phát hiện ra vẻ mặt khác thường của hấn, cười nói, “Xin cứ dùng tự nhiên, vẫn còn một món nữa sẽ bung lên ngay.”

“Còn một món nữa có phải là bát trân khấu vi cá?”
Cổ Việt Đàn nói nhanh.

Tâm Vũ chột ngẩn ra,
“Bát trân khấu vi cá? Tôi không biết!”

Nàng thật sự không biết
Tĩnh Thư làm những món gì
“Mời tiên sinh dùng, để tôi đi hỏi.” Sau đó đi vào bếp hỏi
Tĩnh Thư.

“Tĩnh Thư em còn một món nữa, là món gì vậy?”

Tĩnh Thư chậm rãi trả lời,
“Bát trân khẩu vi cá.”

Tâm Vũ trong lòng hơi
sửng sốt. Thật đúng như Cỗ
Việt Đàn nói.

“Tâm Vũ chị mau ra tiếp
khách đi, còn một món nữa sẽ
được mang ra ngay.” Tĩnh
Thư hai mắt nhìn lò hấp.

Tâm Vũ rất nhanh quay
trở lại phòng ăn, “Xin hỏi tiên
sinh, sao ngài biết là bát trân
khẩu vi cá?”

Cổ Việt Đán buông đũa, trên môi nở nụ cười ám áp: “Đúng là như vậy.”

Tâm Vũ nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn nhất thời không hiểu.

Chuyện gì đây...?

“Cô tiên sinh, ngài....”

Cổ Việt Đán vỗ nhẹ cằm che dấu ý cười, “Người đang nấu bếp, xin hỏi có phải là em gái của Văn tiểu thư?”

Làm sao hắn lại biết là

Tĩnh Thư ?

Một dấu chấm hỏi xuất hiện trong đầu Tâm Vũ Hay là hẳn biết Tĩnh Thư sao? Rất kỳ quái.

“Đúng vậy, người làm trong bếp chính là em gái tôi Văn Tĩnh Thư.”

“Có phải là em gái cô có bộ dáng tròn quay rất đáng yêu?” Cổ Việt Đàn hỏi.

Tâm Vũ mở lớn hai mắt, “Tiên sinh biết em gái tôi?”

“Tôi có gặp em gái cô một lần.”

Gặp một lần ?

Cô Việt Đán trong nháy mắt lại càng làm cho Tâm Vũ hồ đồ. Có ai nói cho nàng biết việc gì đang xảy ra không?

Cô Việt Đán thở phào một hơi, cười to một tiếng, “Thực khéo, thực khéo.”

“Cô tiên sinh có thể giải thích rõ cho ta một chút không?”

“Xin cứ mời em gái cô ra thì mọi chuyện sẽ được làm rõ.”

Tâm Vũ suy nghĩ một chút, “Được, tôi sẽ gọi em gái tôi ra, tôi thật sự muốn biết sao cô ấy lại quen biết ngài.”

Tâm Vũ quay trở lại phòng bếp thì nhìn thấy Tĩnh Thư đang chăm chú nhìn vào nồi. “Tĩnh Thư ra đây, chị có chuyện muốn hỏi em.”

Tĩnh Thư đang bận tối mắt

mở nồi ra cho thêm hương vị vào, rồi bật cho lửa to lên.

“Tĩnh Thư...”

Thân hình mập tròn của Tĩnh Thư rất nhanh nhẹn tả xung hữu đột, “Chị ra ngoài đi nếu không em xô ngã chị đó.”

Tâm Vũ bất đắc dĩ lui vào trong góc bếp để không cản trở em gái.

“Tĩnh Thư, Cổ tiên sinh muốn gặp em.”

Tiếng dầu sôi quá to làm át

cả tiếng của Tâm Vũ.

“Chị nói cái gì em nghe không rõ?” Tỉnh Thư không quay lại, hét to hỏi.

“Cổ tiên sinh muốn....”

Tỉnh Thư tắt bếp đi, một tay cầm nồi, tay kia cẩn thận mở nồi hấp vi cá ra đổ vào, sau đó bỏ thêm một chút dầu vừng.

Tỉnh Thư vỗ hai tay vào nhau, nhe răng cười, “Đại công cáo thành.”

“Chị không bung, em bung ra đi.” Tâm Vũ yên lặng nhìn Tĩnh Thu.

“Em bung....” Hai mắt Tĩnh thu mở lớn, “Chị biết từ trước tới nay em không gặp người lạ mà.”

“Em cùng vị Cỗ tiên sinh không xa lạ đâu.”

Tĩnh Thu kinh ngạc, “Chị nói em quen biết hắn...”

“Nghe khẩu khí của hắn, thì chắc là như vậy.”

“Không có đâu, chị cũng biết em rất ít khi đi ra khỏi cửa mà.”

“Điều này chị cũng thấy khó hiểu, nhưng xem giọng điệu của hắn, thì hắn có biết em.”

“Điều này sao có thể?” Trong lòng Tĩnh Thư dâng lên một nỗi bất an.

Tâm Vũ nắm chặt tay Tĩnh Thư, “Tĩnh Thư, mau ra ngoài xem sao, nếu em biết

hắn thì thật tốt, như vậy chuyện đầu tư sẽ dễ dàng thương lượng hơn.”

Đầu tư.....

Tĩnh Thư nhìn Tâm Vũ, “Có khi hắn thuận miệng nói bậy, sao chị có thể tin được.”

Tâm Vũ không kéo nhúc nhích được Tĩnh Thư, “Vậy em không quan tâm đến Hoa Đạt sao?”

Chuyện này... Nếu như mình thật sự quen Cổ tiên

sinh, không phải sẽ giúp được Hoa Đạt sao..

Trước đây nàng có ý giúp Hoa Đạt nhưng bất lực, nay có thể giúp Hoa Đạt sao nàng không cố gắng hết sức chứ...

“Được, em đi gặp hắn.”
Tĩnh Thư cười bỏ tạp dề, bung bát trên khẩu vi cá lên, đi ra khỏi phòng.

...

Đi vào phòng ăn , Tỉnh Thư nhẹ nhàng lên tiếng “Đây là bát trân...”

“Bát trân khẩu vi cá.” Giọng nói trầm trầm mang theo tia chọc ghẹo.

Giọng nói này thực quen, hình như nàng đã nghe ở đâu rồi thì phải.

Tỉnh Thư ngẩng đầu lên nhìn thấy đích thị Cổ Việt Đán đang ngồi trên bàn ăn, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Là anh, hoá ra chính là Cỗ Việt Đàn.”

Rất bất ngờ.

Cỗ Việt Đàn trên mặt nở một nụ cười. “Thì ra cô chính là em gái của Văn tiểu thư.”

Nhìn thấy thân hình tròn tròn của nàng bước ra từ nhà bếp, hắn không khỏi ngạc nhiên, không ngờ trái đất này lại nhỏ như vậy, lại càng không ngờ nàng là em gái của Văn tiểu thư.

Tâm Vũ cũng không ngờ rằng Tĩnh Thu cũng quen biết Cổ Việt Đán.

“Các người thật sự quen biết nhau?” Tâm Vũ thật sự ngạc nhiên.

Tĩnh Thu vội vàng giải thích, “Hôm nay em vừa quen biết anh ấy ở siêu thị, cũng may nếu không có anh ấy thì không biết em còn phải ở lại siêu thị bao nhiêu lâu nữa.”

Tĩnh Thu giải thích như

vậy thật sự không giải đáp được những nghi vấn trong lòng Tâm Vũ.

Cổ Việt Đàn ngồi thẳng người lên, “Là như thế này, sáng sớm hôm nay cô ấy đi siêu thị mà quên mang theo thực đơn....”

Hắn nhanh mắt nhìn thấy trong tay Tĩnh Thư đang cầm một cái thực đơn khiến hắn thèm chảy cả nước miếng.

Vừa thấy rõ nguyên liệu

để làm bát trôn khẩu vị cá : hải sâm, cá mực, chân giò hun khói... lập tức kích thích vị giác của hắn.

Chịu không nổi !

“Quên đem theo thực đơn?” Tâm Vũ nghi hoặc nhìn Tĩnh Thu.

Tĩnh Thu xấu hổ gục đầu xuống, “Em cũng không biết sao hôm nay hồ đồ như vậy, đi ra đến siêu thị mới phát hiện mình quên mang thực đơn.”

Tâm Vũ không đành lòng nhìn em gái tự trách mình liên vồ vồ bả vai của Tĩnh Thu.

“Chị không trách em đâu.”

Tĩnh Thu áy náy thấp giọng nói, “Tâm Vũ.”

“Hai vị tiểu thư, tôi không phải muốn cản trở tình chị em thắm thiết của hai vị, nhưng có thể đặt bát trân khẩu vị cá xuống không vậy?” Hấn đã không chịu được sự tra tấn của món ăn, trong miệng

không biết chảy bao nhiêu tấn nước miếng rồi.

Tâm Vũ Và Tĩnh Thư nhìn nhau cười, quả thật họ đã quên bên cạnh còn có Cổ Việt Đàn.

Tĩnh Thư nhanh tay đặt bát trên khẩu vi cá xuống bàn.

“Cổ tiên sinh, xin mời dùng.”

Cổ Việt Đàn nhanh chóng trở lại chỗ ngồi, không khách khí cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Cỗ Việt Đàn quét nhanh kinh người đồ ăn trên bàn, không khỏi khiến người ta kinh ngạc.

Tâm Vũ và Tĩnh Thư chỉ còn biết trao nhau ánh mắt ngạc nhiên.

Không quá nửa tiếng sau, trên bàn đã trống trơn, ngay cả hành hoa hắc cũng không buông tha.

Hắn rút cuộc có mấy cái bụng vậy?

Sau khi đã ăn một trận no say, Cổ Việt Đàn trên mặt nở một nụ cười, nói : “Có thể ăn những món ngon như vậy, thật là tuyệt vời.”

Tĩnh Thư và Tâm Vũ không hẹn cùng nhìn về phía Cổ Việt Đàn.

“Tiên sinh chắc đã ăn no?” Tâm Vũ hoài nghi nhìn hắn.

“Không phải chứ? Ăn hết cả bàn ăn như vậy lại còn không no?” Tâm Vũ nghi hoặc

nghĩ trong đầu.

Hai chị em đưa mắt nhìn nhau ngờ vực.

Cô Việt Đàn lơ đễnh lộ ra một nụ cười rộng mở trên mặt, “Tôi ăn no rồi.”

Cả hai chị em Tâm Vũ và Tĩnh Thu thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt tựa người ra sau ghế.

Cô Việt Đàn mỉm cười nhìn hai chị em, “Bây giờ có thể bàn việc chính.”

Bàn việc chính ?

Tâm Vũ và Tĩnh Thư đồng loạt ngồi thẳng người dậy, hai mắt chăm chú nhìn Cỗ Việt Đàn, hẳn có thể là cứu tinh của Hoa Đạt.

“Muốn ngồi ở trên bàn ăn bàn việc sao?” Hai mắt Cỗ Việt Đàn nhìn về phía phòng khách.

Vãn Tâm Vũ nhìn thấy ánh mắt của hắn, liền vội vàng đứng dậy, “Đương nhiên không rồi, mời đến phòng

khách.”

Tĩnh Thư vội vàng đứng lên theo “Em đi pha trà.”

“Tôi muốn uống trà ô long lạnh, nhớ chỉ pha với nước sôi ở nhiệt độ 70.” Cổ Việt Đan lập tức mở miệng nói.

Tĩnh Thư ngạc nhiên liếc hẩn một cái.

Hẩn xem mọi người trong nhà này là cái gì?

“Tôi biết rồi.” Nàng vẫn trả lời theo phép lịch sự.

“Cổ tiên sinh, mời đi hướng này.” Tâm Vũ nhẹ nhàng mỉm cười.

Cổ Việt Đán đứng dậy, đi về phía phòng khách.

Tĩnh Thư buồn bực trề môi ở phía sau lưng hắn.

Tâm Vũ nín nhịn không cười, phẩy phẩy tay bảo nàng đi pha trà.

Vẫn Tâm Vũ đi vào phòng khách đã thấy Cổ Việt Đán yên vị trên sofa đặt ở phòng

khách.

“Cổ tiên sinh, về chuyện đầu tư...”

Cổ Việt Đàn đột nhiên giơ tay ngăn Tâm Vũ nói, “Hãy khoan, chờ em gái của Văn tiểu thư đã.”

Chờ Tĩnh Thư? Tâm Vũ trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Lát sau, Tĩnh Thư bưng trà vào trong phòng khách, tay run run đặt chén trà trước mặt

Cổ Việt Đàn “Mời tiên sinh dùng trà.”

Cổ Việt đàn liếc nhìn bộ mặt ngượng ngùng của Tỉnh Thư, thanh nhã nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

“Đây không phải dùng nước sôi 70 độ mà là dùng nước 75 độ để pha.”

Tỉnh Thư không hiểu liếc nhìn hắn.

Hắn là người bình thường, sao biết dùng nước bao nhiêu

độ pha trà?

Nàng vào nhà bếp, đúng lúc nước đang chuẩn bị sôi, nàng lấy nhiệt kế ra đo là 90 độ, sau đó vào trong tủ lạnh lấy hai viên đá cho vào thì đúng là 75 độ.

“Cô tiên sinh, bây giờ Tỉnh Thư đã có mặt. Chúng ta có thể bàn chuyện chính được rồi.”

Cô Việt Đan liếc nhìn Tỉnh Thư một cái, xong liền quay

về phía Tâm Vũ cười, “Có thể bàn chuyện chính rồi.”

Tĩnh Thư run sợ một cái, sao lại phải chờ nàng vào mới bàn chuyện chính.

“Cổ tiên sinh có ý kiến gì đối với Hoa Đạt?” Tâm Vũ đi ngay vào vấn đề chính.

Cổ Việt Đàn lắc đầu, “Đối với việc làm ăn thua lỗ của Hoa Đạt

trong hai năm nay, tôi không có ý kiến gì, nhưng chỉ

xin hỏi sao Văn tiểu thư đột nhiên lại đổi ý không muốn bán Hoa Đạt?”

Nghe hẳn không có ý kiến gì đối với Hoa Đạt, trong lòng Tâm Vũ như bao phủ một màn sương.

“Ban đầu tôi định bán Hoa Đạt, hy vọng ông chủ mới có thể xây dựng lại Hoa Đạt, nhưng sau này tôi suy nghĩ lại, Hoa Đạt vốn là tâm huyết của ba tôi và các công nhân viên

trong công ty, nên tôi không muốn buông tay đối với Hoa Đạt, cho nên....”

“Văn tiểu thư, tôi nghe người ta nói, cô đang nghiên cứu một sản phẩm mới?” Hấn phát huy khả năng nghe ngóng trên thị trường.

“Nghiên cứu sản phẩm mới?” Tâm Vũ thoát chút giật mình.

“Việc này hiện tại không thể nói.”

“Tại sao?”

“Cổ tiên sinh, nếu như ngài đồng ý đầu tư thì tất nhiên tôi sẽ nói với ngài việc này, nhưng nếu ngài không đầu tư như vậy sẽ lộ bí mật của chúng tôi.” Tâm Vũ nghiêm mặt nói.

Hắn nghe Tâm Vũ nói như vậy, trong lòng càng thêm chứng thực chuyện Hoa Đạt đang nghiên cứu sản phẩm mới.

Cổ Việt Đàn cười lạnh,
“Được, theo ý của cô.”

“Hai triệu và không nhúng tay vào việc của công ty.” Tâm Vũ nghiêm chỉnh đưa ra điều kiện.

“Được, tôi đồng ý.” Cổ Việt Đàn không hề do dự liền đồng ý.

Văn Tâm Vũ kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt của Cổ Việt Đàn.

Hai triệu không phải là con

số nhỏ, sao hấn không cần suy nghĩ đã liền đồng ý vậy?

“Tôi cũng có hai điều kiện.” Cổ Việt Đàn mở miệng nói.

Văn Tâm Vũ cũng không ngờ hấn có thể đồng ý nhanh như vậy hoá ra là hấn có điều kiện trong lòng Tâm Vũ nổi lên nỗi bất an.

“Tôi muốn em gái của Văn tiểu thư làm đầu bếp riêng cho tôi, cho đến khi nào

Hoa Đạt làm ăn có lãi.”

Chương 4

“Đây đâu phải là điều kiện? Đây rõ ràng là đem Tĩnh Thư đi làm con tin mà?”

Tâm Vũ hỗn hển hướng về phía Cổ Việt Đan hét lớn.

“Nếu như Văn tiểu thư nghĩ vậy, có gì là không thể? Cô hãy suy nghĩ một lát, nhìn về bốn phía xem có ai bỏ ra 2 triệu mà không nhúng tay vào

việc của công ty không ? Cô xem tôi là tên ngốc hả?” Cổ Việt Đàn bình tĩnh hướng về phía Tâm Vũ nói.

“Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ xem tiên sinh là tên ngốc, nhưng điều kiện này quả thực rất quá đáng.”

“Quá đáng ? Có sao ? Nói vậy Văn tiểu thư có nổi 2 triệu ở bên người sao?”

Đúng vậy, bên người Tâm Vũ bây giờ đương nhiên

không có nổi hai triệu, nhưng trong lòng nàng, Tĩnh Thư là bảo ngọc vô giá.

“Tôi sẽ không đem Tĩnh Thư đổi đi như vậy, chuyện hợp tác này của chúng ta coi như không thành rồi, xin mời tiên sinh về cho.” Tâm Vũ chán nản lắc đầu, ngón tay chỉ ra cửa.

“Văn tiểu thư nói vậy , hôm nay đã làm phiền.” Cổ Việt Đàn liền đứng dậy.

“Không, đợi một chút.”

Tĩnh Thu từ nãy đến giờ không lên tiếng, nay đột nhiên lại cất giọng.

“Tĩnh Thu ?” Tâm Vũ ngạc nhiên nhìn em gái.

Cỗ vVật Đàn chậm rãi xoay người đối mặt với Tĩnh Thu, trên mặt hiện ra một nụ cười, đôi mắt khiến cho người ta phải tim đập nhanh, như con sói chuẩn bị nuốt con cừu vậy, “Xin hỏi có việc gì chỉ

giáo ?”

“Tôi sẽ đáp ứng điều kiện của tiên sinh, nhưng tiên sinh phải lập tức đầu tư 2 triệu.” Tỉnh Thư bình tĩnh đối diện với Cổ Việt Đán.

Tâm Vũ nghe vậy liền hét lớn, “Tỉnh Thư em điên rồi à ? Tại sao lại đồng ý chứ?”

Cổ Việt Đán không hề quan tâm đến phản ứng của Tâm Vũ, hai mắt nhìn chăm chặp vào Tỉnh Thư, “Được, tôi

lập tức viết chi phiếu 2 triệu, ngày mai có thể lĩnh tiền bất cứ lúc nào.”

Đề tỏ hết lòng muốn hợp tác của mình, Cổ Việt Đoàn lập tức ngồi xuống rút chi phiếu ra viết.

“Không, chị không đồng ý. Không thể làm như vậy được.” Tâm Vũ nắm lấy tay Tĩnh Thu lắc mạnh.

Kinh hoàng lẫn bi phần khiến trong mắt Tâm Vũ chảy

ra hai hàng lệ.

Tĩnh Thư không hề để ý thấy Tâm Vũ đang khóc, hai mắt chỉ nhìn Cổ Việt Đán đang viết chi phiếu.

Cổ Việt Đán viết xong chi phiếu liền đưa ra trước mặt của Tĩnh Thư “Đây là chi phiếu hai triệu.”

Tĩnh Thư liền cầm lấy chi phiếu, Tâm Vũ bị cả kinh liền lấy hai tay ôm lấy mặt Tĩnh Thư.

“Tĩnh Thu, chị không cho em làm như vậy.”

Nước mắt trào ra từ khoé mắt của Tĩnh Thu, nàng đau lòng nhìn chị gái, “Tâm Vũ, khó có dịp em có thể góp chút tài cán của mình cho Hoa Đạt, hơn nữa em chỉ là đi làm đầu bếp mà thôi.”

“ Không. Không, em không phải là đầu bếp mà là con tin.” Tâm Vũ vừa khóc vừa nói.

“Không cần biết là đầu bếp hay là con tin, chỉ cần Hoa Đạt có tiền đầu tư tiếp tục nghiên cứu sản phẩm mới, Tâm Vũ chị nhất định phải giúp Hoa Đạt thành công thì em sẽ quay về thôi mà.” Tĩnh Thư khóc nức lên.

“Không, chị đã nói là không đồng ý.” Tâm Vũ kích động ôm lấy cổ của Tĩnh Thư. “Từ nhỏ tới lớn chị em chúng ta không bao giờ xa nhau,

huống chi hiện giờ, chỉ còn mỗi hai chị em.”

Tĩnh Thư hai mắt đã đầy lệ, “Chị cứ coi như em xuất ngoại.”

“Không... không ... không... ô ô ô”

Hai chị em đột nhiên cùng nhau lên tiếng khóc lớn.

Cổ Việt Đàn nhìn thấy hai chị em khóc như vậy liền không kiên nhẫn nói, “Cũng không phải sinh ly tử biệt,

cũng không phải từ nay không gặp mặt nhau nữa, có cần khóc lớn như vậy không?”

Văn Tĩnh Thư trong mắt có vài tia tức giận “Tiên sinh không hiểu tình cảm của chị em chúng tôi.” Nói xong Tĩnh Thư lại ôm Tâm Vũ khóc tiếp.

Cổ Việt Đán từ từ thở ra, “Tôi biết hai chị em cô tình cảm rất tốt. Nhà của tôi cũng không cách xa nơi này lắm, lúc rảnh cô có thể trở về thăm

chị của mình.”

Văn Tĩnh Thư bỗng ngưng tiếng khóc, ngẩng đầu lên nhìn Cổ Việt Đàn.

“Tôi có thể trở về nhà thăm Tâm Vũ?”

“Vì sao lại không thể ? Tôi đâu phải sẽ ăn thịt cô đâu?”
Cổ Việt Đàn gật đầu.

“Sao không nói sớm.”
Tĩnh Thư lẩm bầm vài tiếng, liền buông Tâm Vũ ra, khẽ cười, “Chị nghe rõ không? Em

có thể trở về nhà mà.”

Tâm Vũ đương nhiên nghe thấy rõ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ly biệt, vì trước đây khi trở về nhà có thể nhìn thấy Tĩnh Thu, nhưng bây giờ.....

Tâm Vũ nhìn Tĩnh Thu hỏi “Suy nghĩ kỹ chưa ?”

Văn Tĩnh Thu thật lòng cũng không muốn xa Tâm Vũ, nhưng lại nhìn vào tờ chi phiếu hai triệu, tự nói với lòng mình không thể thay đổi.

Tĩnh Thư trong lòng đã quyết, nhìn Tâm vũ cười, “Chị yên tâm, em sẽ không có chuyện gì đâu, em chỉ là một đầu bếp nhỏ, đối với Hoa Đạt lại không biết chuyện gì. Hoa Đạt phải trông cậy hết vào chị đó.”

Tâm Vũ thấy Tĩnh Thư đã quyết định liền nói, “Tĩnh Thư nếu hấn có ý xấu gì với em, hãy nói ngay với chị nha, cho dù phải bán Hoa Đạt chị cũng

không để hẳn có ý đồ xấu với em.”

“Được, nếu em bị khinh bỉ, em sẽ lập tức trở về nhà.” Tỉnh Thư lấy hai tay lau nước mắt trên mặt, rồi miệng lại nở một nụ cười.

“Xin hỏi hai vị tiểu thư, màn đưa tiễn này đến bao giờ mới chấm dứt đây?” Cổ Việt Đàn đứng ở bên cạnh, trong lòng đã hết kiên nhẫn rồi.

“Không cần anh quản.”

Hai chị em đồng thời lên tiếng, hai người lập tức nín khóc mỉm cười.

Cổ Việt Đàn đã nói, lúc nào cũng có thể trở về nhà nên Tĩnh Thư chỉ cầm theo mấy bộ quần áo, theo Cổ Việt Đàn trở về nhà hẳn.

...

Trong nhà họ Cổ bỗng chốc

nổi lên một trận xôn xao, nhìn thấy Cô Việt Đàn dẫn theo Tỉnh Thư về nhà, trong lòng tất cả mọi người đều tò mò với thân phận của nàng.

Nàng là ai ? Là bạn gái của Cô Việt Đàn ?

Không thể nào! Từ bao giờ Cô Việt Đàn lại thay đổi khẩu vị thích những cô gái béo tròn như thế này ?

Cô Việt Sâm sau một hồi nhìn Tỉnh Thư từ trên xuống

dưới liền bật cười thành tiếng,
“ Sao anh lại mang về một
Dương Quý Phi thế này?”

Ông Cổ cũng không chịu
được sự tò mò trong lòng,
cũng lên tiếng hỏi “Vị tiểu thư
này là ai vậy? Sao con lại
mang cô gái này về nhà?”

Cô Việt Đan nhìn bộ mặt
tò mò của cả nhà với một con
mắt giễu cợt.

“Cô ấy là đầu bếp riêng
của con.”

“Đầu bếp riêng?”

Mọi người trong nhà họ Cổ nghe xong nhất loạt đều kinh hô.

“Con muốn đòi đầu bếp sao không nói một tiếng? Bây giờ đầu bếp kia phải làm như thế nào? Ông Cổ rất bực vì việc làm tiền trăm hậu tấu của cậu con trai liền quát một tiếng.

“Con không muốn đòi việc ai cả, chỉ là mời thêm một

vị đầu bếp về thôi mà.”

Lại thêm một vị nữa? Trong nhà không phải đã có 3 vị đầu bếp rồi hay sao? Cần thêm một vị làm gì?

Ông Cổ nhìn không được liền trừng mắt nhìn con một cái, “Trong nhà có bốn vị đầu bếp, bộ con định mở nhà hàng ăn hay sao?”

“Cha đừng giận, cô ấy chỉ là đầu bếp của riêng con thôi.”
Cổ Việt Đàn giải thích.

“Đầu bếp riêng?” Ông Cổ vừa giận vừa ngạc nhiên.

“Việc này là sao? Trong nhà còn phân biệt nhà nước với tư nhân hay sao?”

“Chị của cô ấy vay con hai triệu....”

“Tâm Vũ không phải vay của anh, đừng quên, là anh đồng ý đầu tư cho Hoa Đạt.” Tỉnh Thư không để ý đến mọi người xung quanh, nghiên răng nghiên lợi cãi lại.

Đầu tư ? Hai triệu ?

Mọi con mắt trong nhà đều dồn về phía Cổ Việt Đoàn.

Ông Cổ đi đến trước mặt của Tỉnh Thư. “Tiểu thư, vừa rồi ta nghe cháu nhắc đến Hoa Đạt, cho ta hỏi có phải Công ty hoá chất Hoa Đạt hay không?”

“Đúng vậy.” Tỉnh Thư chậm rãi gật đầu, trả lời vấn đề.

“Vậy cháu với Công ty

Hoa Đạt có quan hệ gì?” Ông Cổ cẩn thận hỏi lại.

“Đó là của bố chúng cháu để lại cho hai chị em.”

Ông Cổ nghe vậy trên môi nở nụ cười hài lòng. Hoá ra đây là con gái của Văn lão gia.

Nhưng sao lại là đầu bếp riêng cho Cổ Việt Đàn, xảy ra chuyện gì vậy ?

Ông Cổ nhìn chăm chặp vào Tĩnh Thu, “Cháu đến nhà ta có chuyện gì? Tại sao cháu

lại đến đây làm đầu bếp riêng cho Cổ Việt Đàn?”

“Đây là một trong những điều kiện, Cổ tiên sinh sẽ đầu tư vào Hoa Đạt hai triệu, cháu phải đến nhà làm đầu bếp riêng cho Cổ tiên sinh đến khi nào Hoa Đạt làm ăn có lãi mới thôi.” Tỉnh Thư không chút giấu diếm nói ra hết toàn bộ.

Ông Cổ bây giờ đã hiểu hết, quay lại nhìn con trai lớn.

“Lợi dụng lúc người ta khó

khăn như vậy có quá đáng không?”

Cổ Việt Đán không để ý đến lời của Ông Cổ. Da mặt hấn quá dày rồi. “Không có đâu nha, con đã đưa cho Văn tiểu thư hai triệu rồi, hợp đồng còn chưa có ký nữa.”

“Tiền đã đưa, tại sao còn chưa ký hợp đồng?” Cổ Việt Sâm giật mình nhìn Cổ Việt Đán, thầm nghĩ một người như anh trai sao lại hồ đồ đến vậy?

“Chỉ có một câu! Tin tưởng! Ta tin Văn tiểu thư có thể giúp Hoa Đạt phát dương quang đại công ty, cho nên đã đưa cho cô ấy hai triệu, còn hứa sẽ không nhúng tay vào chuyện của công ty.” Hai mắt của Cổ Việt Đan lóe lên một tia sáng.

Nhìn bộ dạng chắc chắn của anh trai, Cổ Việt Sâm cũng không muốn hỏi nhiều.

“Được rồi, mấy chuyện đó

đừng nói nữa, chuyện bây giờ là an bài thế nào cho Văn tiểu thư...” Ông Cổ chột dừng một chút, từ lúc vào cửa vẫn chưa hỏi tên của cô gái này là gì? Thật là hồ đồ quá!

Ông Cổ ôn hoà mỉm cười hỏi, “Cháu gái, cháu tên là gì vậy?”

Văn Tĩnh Thư cười trả lời “Văn Tĩnh Thư, bác có thể gọi cháu là Tĩnh Thư.”

“Haha....đúng là người

cũng giống tên, không sai chút nào’

Tên đâu có sai, nhìn bộ dạng tròn tròn như thế này thật khiến người ta yêu thích, hiện tại các cô gái đều thích giảm béo, tìm được một cô gái có tướng phúc hậu thế này thật là khó.

Ông Cổ bừng tỉnh khi nhìn thấy sắc mặt biến sắc của người con thứ hai.

“Làm sao an bài cho Tỉnh

Thư bây giờ?”

Cổ Việt Sâm thấy ba nhìn về phía mình liền xua tay, “Đây không phải việc của con, cô ấy là đầu bếp riêng của anh cả, phải do anh ấy quyết định chứ.”

Ông Cổ trừng mắt nhìn con trai lớn, “Con nói xem sao?”

Cổ Việt Đàn cầm lấy cổ tay của Tĩnh Thư, “Đi theo tôi.”

Căn bản không để ý ánh mắt của mọi người, Cổ Việt Đàn cầm tay Tĩnh Thư kéo lên lầu hai. Tĩnh Thư cũng không hiểu mình đang ở trong tình huống gì, chỉ còn biết im lặng để Cổ Việt Đàn kéo đi.

Trời ơi!

Kéo nàng không khác gì kéo một cái máy kéo, Cổ Việt Đàn kéo được Tĩnh Thư lên lầu hai, bản thân như mất đi nửa cái mạng.

Đến trước cửa phòng, Cổ Việt Đàn buông tay Tĩnh Thư ra.

“Cô có suy nghĩ đến chuyện giảm béo hay không?”

“Chưa từng nghĩ đến.”
Tĩnh Thư cương quyết nói.

Tĩnh Thư nhìn hấn thở phì phò như vậy trong lòng cảm thấy rất buồn cười, hấn đâu cần phải kéo nàng đi như vậy chỉ cần bảo nàng đi lên lầu là

được, không phải sao?

Tĩnh Thư nhìn vào cửa lớn nói, “Xin hỏi đây có phải phòng của tôi?”

Hắn thở phì phò lắc đầu “Đây là phòng của tôi.”

Trời ơi! Hắn đưa nàng đến phòng hắn có ý đồ gì đây?

Cô Việt Đan chỉ căn phòng bên cạnh, “Cô hãy ở tạm phòng này một thời gian.”

Tĩnh Thư nhìn căn phòng, “Hồi trước đây là phòng của

ai?”

“Không của ai cả, chỉ là phòng dự bị thôi, là phòng vợ tương lai của tôi, sau này tôi lấy vợ hai phòng sẽ đập thông qua làm một phòng tân hôn, hiện giờ cô cứ ở tạm đó đi.”
Cô Việt Đán mặt không chút thay đổi nói.

...

Văn Tĩnh Thư yên lặng xách hành lý đẩy cửa phòng vào, một căn phòng sạch sẽ, không quá xa hoa, màu sắc thanh nhã khiến lòng người thật dễ chịu.

“Được chứ?” Phía sau nàng đột nhiên phát ra lời nói.

“Được.” Tĩnh Thư nhẹ nhàng gật đầu.

Dù sao cũng không phải nhà của nàng, vì vậy nàng cũng không yêu cầu quá cao.

“Đi vào đi, đừng làm đổ cửa.” Hấn ở phía sau nàng hạ thấp giọng nói.

Giọng nói trầm ấm phát ra từ hấn làm nàng nhớ tới sự việc buổi sáng ở siêu thị, chính giọng nói này làm cho nàng ấn tượng về hấn.

“Tôi... tôi...” Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Nàng chợt phát hiện ra cái cằm đầy nam tính của hấn trên đó có chút râu nhỏ lún

phún, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của hắn.

“Đi vào đi.” Hắn cúi đầu xuống nhìn nàng.

Nàng chợt dạ run lên, nhẹ nhàng đi vào phòng.

Đây là lần đầu tiên nàng qua đêm ở ngoài, mặc dù căn phòng rất đẹp, nhưng trong lòng nàng, cho dù căn phòng có sơn son thiếp bạc cũng không bằng căn phòng đơn sơ của nàng.

Hắn đi vào phòng, hai ngón tay sờ sờ lên mép bàn, sau đó lại xoa hai tay vào nhau.

“Rất sạch sẽ.”

Tĩnh Thư kinh ngạc nhìn vào hành động của hắn.

Cô Việt Đan nhìn xung quanh khắp nơi “Căn phòng này đã lâu không có người ở, nhưng hàng ngày tôi đều sai người quét dọn, nếu cô cần gì thì cứ nói, tôi sẽ bảo người

làm cho cô.”

“Vâng.” Nàng thân phận là người ăn nhờ ở đậu, nào dám có ý kiến gì.

Cổ Việt Đàn xoay qua nhìn Tĩnh Thu, “Đi nghỉ sớm đi, mai nhớ dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho tôi.”

“Giúp tiên sinh chuẩn bị đồ ăn sáng?”

“Cô đừng quên, bắt đầu từ hôm nay cô là đầu bếp riêng của tôi, cô không giúp tôi

chuẩn bị đồ ăn sáng sao?” Cổ Việt Đan tuy thấp giọng nói nhưng cũng khiến người đối diện cảm thấy hấn đang giận.

“Vâng, sáng mai tôi sẽ giúp tiên sinh chuẩn bị bữa sáng.”

“Nghỉ sớm đi.” Nói xong hấn đi ra khỏi phòng của nàng.

Cửa phòng nàng vừa đóng lại, Tĩnh Thư liền thở ra một cái, toàn thân xụi lơ ngồi xuống trên giường, lại một lần

nữa nhìn xung quanh căn phòng.

Căn phòng thiếu rất nhiều vật quen thuộc của nàng, nhất là thiếu không khí ấm áp.

Không quen với không khí của căn phòng khiến nửa ngày trời nàng mới quen được, vừa mới nhắm mắt vào định ngủ thì bên ngoài cửa truyền đến một tiếng đập cửa.

Tĩnh Thu thoáng giật mình ngồi dậy, rón rén đi đến bên

cạnh cửa, không dám mở cửa
cất giọng hỏi “Ai?”

“Là tôi.”

Cô Việt Đàn ?

“Có chuyện gì vậy?”

Không phải là bảo nàng nghỉ
ngơi sớm sao. Sao giờ này lại
đến gõ cửa phòng của nàng.

“Bây giờ tôi đói bụng rồi,
giúp tôi làm bữa ăn khuya.”

Đói bụng ? Tỉnh Thư quay
đầu lại nhìn đồng hồ đang đặt
trên bàn, kim đồng hồ chỉ

đúng 11 giờ đêm.

Cửa chính lại truyền đến một tiếng gõ cửa. “Tôi đói lắm rồi. Nhanh lên một chút.”

“Được rồi, được rồi.” Tỉnh Thư sợ ảnh hưởng đến người khác, liền mở cửa đã nhìn thấy hấn đang mặc bộ đồ ngủ trên người, còn một tay thì đang vỗ bụng, nhìn thấy nàng, hấn liền nắm tay nàng kéo đi.

“Nhanh lên.”

Nàng bất đắc dĩ phải gỡ

tay hấn ra, miệng khẽ quát nhỏ, “Tôi vẫn chưa đi dép mà.”

Hấn quay đầu lại nhìn thấy nàng chưa đi dép, liền quay lại bảo nàng, «Quay vào đi dép đi.»

Nàng bất đắc dĩ quay đầu về phòng đi dép vào rồi vội vàng quay lại trước mặt hấn nói “Đi thôi.”

Cỗ Việt Đàn giống như bị bỏ đói 3 ngày 3 đêm , liền kéo

tay nàng đi như chạy xuống dưới lầu, hai nàng xem chút hụt hơi mà chết.

Đi vào nhà bếp, hai tay nàng chống lên bàn ăn nói : “Cứ ngày mấy lần như thế này, không cần đợi đến khi Hoa Đạt làm ăn có lãi, chắc tôi cũng chết trong tay anh.”

Hắn lấy một chiếc ghế ngồi vào bàn ăn “Cô không chết được đâu, nhưng nếu như cô không nấu cho tôi ăn, chắc

tôi sẽ chết ngay đó.”

« Thật vậy sao ? »

Tĩnh Thu mở tròn hai mắt lên nhìn hấn, trong lòng nổi lên nghi ngờ “Không phải vừa nãy ở nhà tôi anh đã ăn hết tám món hay sao? Giờ mới chưa đến 12 giờ, sao lại đói như vậy ?”

Hấn nở một nụ cười tà nhìn nàng nói “Nếu cô không tin, bây giờ cô có bày tám món lên bàn ăn tôi cũng nhất

định sẽ ăn hết.”

« Thật vậy sao? »

Đôi mắt nàng mở lớn nhìn vào hắn. “Được rồi, bây giờ muốn ăn gì?”

“Đã khuya rồi, cô nấu cái gì cũng được.” Hai mắt hắn nheo lại nhìn nàng.

“Mỳ ăn liền?” Nàng không tin hắn không kén chọn như vậy.

“Có thể chấp nhận được.”

“Cơm rang.”

“Càng tốt.”

Văn Tĩnh Thư thoát chút giật mình, hấn không phải là người kén ăn sao.

“Nếu anh không có ý kiến gì thì tôi sẽ đi rang cơm với trứng cho anh.”

“Được.” Hấn vẫn như cũ không hề có chút phản kháng.

Nếu hấn đồng ý, nàng liền đi đến phía nồi cơm điện lấy cơm chuẩn bị làm cơm cho hấn.

Vừa mở nồi cơm ra, nàng thoáng giật mình. Sao không còn hột cơm nào vậy?

“Chỉ cần nhìn biểu hiện của cô, tôi đoán chắc cơm trong nồi hết rồi phải không?”

Văn Tĩnh Thư uể oải đóng nồi cơm lại « Vậy có thể chỉ cho tôi chỗ để mỳ được không? »

“Nhà của tôi không bao giờ ăn loại đồ ăn hại thân như vậy.” Cô Việt Đan thở dài nói.

“Ý của anh là nhà anh không có mỳ ăn liền?”

“Đúng vậy.” Hấn dùng giọng nói tràn ngập bướng bỉnh trả lời nàng.

Vậy thì đoạn đối thoại trước đây rõ ràng có ý trêu đùa nàng.

Văn Tĩnh Thư vẻ mặt ảo não hỏi hấn : “Xin hỏi, vậy tiên sinh rốt cuộc muốn ăn cái gì?”

“Tôi không có yêu cầu

cao, chỉ cần trong tủ lạnh có thể nấu cái gì thì tôi ăn liền.” Trong giọng hấn tràn ngập vẻ bi thương.

“Được, tôi sẽ nấu cho anh ăn.” Nàng trừng mắt nhìn hấn một cái.

“Cô không thừa dịp này bỏ cái gì vào đó chứ?” Hấn phát hiện trong mắt nàng có tia tức giận.

“Hiện giờ tôi ước có thạch tín cho anh ăn đã luôn.” Nàng

lắm bằm nói nhỏ, ôn nhu
nguyên rủa nhưng lại khiến
trong lòng cảm thấy thoải mái.

“Thật là một cô gái độc
ác.” Hấn đắc ý chế nhạo
nàng.

“Tiên sinh không nghe nói
là độc nhất chính là lòng dạ
đàn bà hay sao, tiên sinh hãy
cẩn thận một chút đi.” Nàng
lạnh lùng nói.

Văn Tĩnh Thư mở tủ lạnh
lấy nguyên liệu ra, vừa vội

vàng vo gạo cho vào nồi nấu, tiếp theo nhanh chóng thái thịt, cho gia vị vào tầm ướp chuẩn bị cho vào nồi nấu.

“Làm xong chưa vậy? Tôi đói sắp chết rồi.” Cô Việt Đán buồn ngủ cúi đầu, hai tay chống lên trên mặt bàn.

Văn Tĩnh Thư không quay đầu lại để tránh lại một trận tranh cãi nhau nữa, chuyên tâm chăm chú vào nồi cháo đang ở trên bếp.

« Đừng ồn, sắp xong ngay thôi mà. »

“Nhưng tôi đã đợi lâu lắm rồi, lâu lắm rồi.” Cả người của Cổ Việt Đàn ngả dài lên trên mặt bàn.

Tĩnh Thu quay đầu lại nhìn thấy hắn như vậy, liền cười khẽ một cái.

Giờ phút này nhìn thấy hắn luôn miệng đòi ăn thật giống với một tên trẻ con, hắn thật sự là Cổ Việt Đàn mà

Tâm Vũ đã nói là tàn bạo vô nhân tính sao? Giờ phút này nếu người ngoài nhìn thấy bộ dạng của hắn, không biết sẽ nghĩ cái gì đây?

“Được rồi, được rồi.”

Hắn nghe như vậy, thân người liền ngòai thẳng dậy, trên tay cầm sẵn cái thìa.

Văn Tĩnh Thư tắt bếp ga đi, bung cả nồi cháo đặt ở trước mặt hắn, Cổ Việt Đan không nói gì liền múc một thìa

cho luôn vào miệng.

Nàng giống như đang nói với đứa trẻ con, « Từ từ ăn, không ai tranh với anh đâu. »

Cô Việt Đàn vừa ăn xong một miếng trong miệng liền thổi khí.

“Ngon quá, thật sự rất ngon.” Hắn một miếng lại một miếng cho luôn vào miệng.

Văn Tĩnh Thư nhìn thấy hắn ăn ngon lành như vậy bao nhiêu tức giận trong lòng liền

tan biến hết.

Khi trong nồi không còn một thìa cháo nào, trên mặt hấn liền hiện ra hai lúm đồng tiền.

“Cô làm đồ gì ăn cũng ngon cả.”

“Vậy sao?” Hấn đang khen nàng hay châm chọc nàng vậy ?

Đẩy cái nồi không ra, hấn lấy tay che miệng ngáp một cái.

“No bụng rồi, có thể an tâm đi ngủ rồi.”

Văn Tĩnh Thư nhìn hắn không chớp mắt, “Vừa mới ăn no như vậy liền đi ngủ sao?”

“Chính vì ăn no như vậy nên mới muốn đi ngủ, không nói với cô nữa, tôi đi ngủ đây.” Nói xong hai tay lại che miệng ngáp một cái.

Văn Tĩnh Thư thật là dở khóc dở cười với đôi Cỗ Việt Đàn.

Làm gì có người nào ăn no xong liền đi ngủ ? Không sợ đau dạ dày sao?

“VẬY anh cứ đi ngủ trước đi, tôi thu dọn một chút sẽ đi ngủ liền.”

“VẬY tôi không phiền cô nữa, đi ngủ sớm đi.” CỎ VIỆT ĐÀN vừa ngáp vừa đi ra khỏi phòng.

Xem ra hẳn buồn ngủ lắm rồi, Tỉnh Thư nhanh tay thu dọn lại nhà bếp, sau đó lê tấm

thân mệt mỏi về phòng.

Nằm trên giường có lẽ do mệt mỏi quá nên một lúc sau nàng đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc này trên vách tường hé hở một khe nhỏ, một thân ảnh cao to khẽ ghé mắt vào phòng nàng. Người này không có ác ý, thấy nàng đã ngủ liền quay đi, khe hở cũng đóng lại, trên tường khôi phục lại như cũ.

Chương 5

Cô Việt Đàn thức dậy với một tâm trạng rất tốt, hôm qua ngủ thật là ngon, cái bụng rỗng được vỗ êm vì vậy cảm giác thấy ngủ càng thêm ngon hơn.

Hôm qua ăn xong bữa ăn khuya, Cô Việt Đàn nằm trên giường đã tưởng tượng tới bữa ăn sáng nay. Không biết cô ta sẽ làm món gì cho hắn ăn đây

?

Nghĩ đến đây toàn bộ tâm trạng của hắn đều sáng khoái, bật dậy rất nhanh khỏi giường, làm vệ sinh cá nhân một cách nhanh chóng, thần thái sáng lạng đi ra khỏi phòng.

Đi đến nhà ăn, hắn chợt phát hiện không phải hắn là người đến sớm nhất.

Cổ Việt Sâm, Cổ Việt Trì, Cổ Việt Di, Cổ Việt Mạn và Ông Cổ đang ngồi xung quanh

bàn ăn, không ngừng đánh chén những thứ để trên bàn.

“Đây... Đây... là xảy ra chuyện gì vậy ?”

“Trúng bác thảo cháo thịt nạc đây.” Văn Tĩnh Thu hai tay đang bê một cái khay, trên đặt một nồi cháo thịt nạc trứng bác thảo, miệng không ngừng hô lớn.

“Tốt, tốt...” Ông Cỏ không ngừng nói tốt, mắt nhìn nồi cháo thịt nạc trứng bác

thảo không chớp mắt.

“Tôi cũng muốn.”

“Tôi cũng muốn một bát.”

“Tôi cũng muốn.”

Mọi người đều tranh nhau ăn nôi cháo thịt nạc trứng bác thảo mà Tỉnh Thư vừa mới bung ra.

Cổ Việt Đàn thấy thế, trong lòng khí nóng bốc lên.

Bọn họ dám ăn bữa sáng của hắn ?

“Mọi người dừng lại hết

cho tôi, tất cả đều là của tôi.”

Nghe thấy tiếng hét của hắn, mọi người đang ăn đều dừng lại, quay đầu nhìn hắn một cái. Xong tất cả cùng quyết định mặc kệ hắn tiếp tục tập trung vào món cháo thịt nạc trứng bác thảo.

“Tức chết.” Cô Việt Đan thấy không ai để ý đến mình trong lòng giận lắm.

“Tiểu quý.” Tỉnh Thư thấy hắn vì một bữa ăn sáng mà tức

giận trong lòng cảm thấy rất
bực liềm hừ một tiếng.

Nhìn hành động của nàng
càng làm cho Cổ Việt Đoàn
thêm giận, hấn bước đến bên
bàn, hai tay nắm vào khăn trải
bàn chuẩn bị tiết giận.

Trong phút chốc mọi thứ
trên bàn đều nằm la liệt ở dưới
đất.

Mọi người dường như biết
trước được suy nghĩ của hấn,
đều như sẵn sàng chuẩn bị, ăn

ý phi thường với nhau, hai tay nâng chén cháo lên còn những thứ khác, tùy vào hấn muốn làm gì thì làm.

Nhìn thấy tình cảnh hiện giờ Tĩnh Thư cảm thấy hoảng sợ .

Hấn vì sao có thể vì một chén cháo....

Cổ Việt Đàn giận đến xanh mét mặt mày, hấn không biết xấu hổ liền hét lớn, “Không ai được ăn.”

Không có ai để ý đến hẳn hết .

Tĩnh Thư đi vòng vèo trong phòng ăn, lát sau tay bê ra một chén cháo thịt nạc trứng bát thảo không biết cố ý hay vô tình mà đi qua trước mặt hẳn “Sáng sớm đã tức giận sẽ ảnh hưởng tới vị giác.”

Cổ Việt Đan nhìn chén cháo trong tay nàng, rất nhanh nuốt nước miếng đang chảy ra trong miệng, rồi lại nhanh

chóng lấy ghế ngồi vào bàn ăn, liền cúi đầu ăn.

“Tĩnh Thư, cháu làm bữa ăn sáng còn ngon hơn cả đầu bếp nổi tiếng đó.” Ông Cổ thoả mãn nói.

“Tay nghề của cô tuyệt thật.”

“Lâu lắm chưa được ăn những món ngon như thế này.”

“Cái gì lâu lắm? Căn bản là chưa từng ăn qua.”

Một câu khen ngợi lại tiếp một câu vang lên.

Cổ Việt Đàn ngẩng mặt lên nhìn đám anh em mình rồi lại cúi xuống ăn tiếp chén cháo, “Một đám không biết xấu hổ.”

Ông Cổ tức giận tay vỗ mạnh xuống bàn nảy lên, “Người nói cái gì?”

“Việt Đàn, anh đừng quá đáng.” Việt Sâm thấy ồn ào liền lên tiếng, ánh mắt hướng về phía anh trai.

Văn Tĩnh Thư chưa bao giờ đối mặt với những chuyện như thế này, sợ hãi lùi về một phía... Những người này quả thật là khủng bố quá mức.

Ăn tới miếng cháo cuối cùng, Cô Việt Đàn lấy khăn giấy ra lau miệng.

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Hôm qua tôi đã nói Tĩnh Thư là đầu bếp riêng của tôi, sao mọi người lại ăn bữa sáng do cô ấy làm?”

“Việc này...” Ông Cổ á khẩu không trả lời được.

Cổ Việt Sâm không nói được gì đành ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Không bằng như vậy...” Ông Cổ cũng không muốn chịu thua trước con trai mình, “Số tiền đầu tư hai triệu cho Hoa Đạt, trong đó ba trăm nghìn tính của ta, như vậy Tỉnh Thư cũng là đầu bếp của ta.”

Cổ Việt Sâm thấy ba ba đã mở lời liền nói, “Đã vậy thì tôi cũng thế, đầu tư ba trăm ngàn.” Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn Tỉnh Thư nấu ăn thôi.

Cổ Việt Mạn cũng không do dự lên tiếng, “Tôi cũng góp một phần.”

Cổ Việt Trì nói theo, “Tôi cũng có một phần.”

Cổ Việt Di cũng lên tiếng, “Ba trăm có lời như vậy, tôi

cũng góp một phần.”

Tĩnh Thư kinh ngạc nhìn những người trong nhà này, không ngờ vừa ăn mà có thể bỏ ra một khoản lớn như vậy.

“Nếu mọi người đều góp tiền, vậy Tĩnh Thư không còn là đầu bếp riêng của con nữa rồi.” Ông Cổ như một ông vua nhìn xuống đứa con lớn nhất.

Cổ Việt Đán châm chọc cười trù, “Hai triệu đầu tư cho

Hoa Đạt là tiền riêng của con, Tỉnh Thư là đầu bếp của riêng con, sau này không ai được sai Tỉnh Thư nấu ăn nữa.”

Tỉnh Thư trừng lớn con mắt nhìn hắn. Nàng lấy hết khí thế đi đến bên cạnh hắn, “Đều là người nhà cả, anh tính toán như vậy làm chi, với lại đồ ăn tôi đều để lại cho anh một phần mà.”

Lời nói của Tỉnh Thư làm tâm của hắn thấy ấm áp,

nhưng sự tức giận trong lòng vẫn không nguôi.

“Cô là của riêng tôi, không phải của mọi người.”

Đối với loại người phách lối như hắn, Tĩnh Thư cảm thấy uể oải, đầu gục xuống, hai mắt bỗng chốc có một màn sương, “Tôi không muốn làm đầu bếp riêng cho anh, tôi muốn về nhà nấu cho Tâm Vũ ăn .”

Cổ Việt Đan nhìn thấy đôi

mắt đỏ của nàng thì sự tức giận trên mặt liền thu về, đi đến bên nàng vỗ nhẹ an ủi, “Tôi không trách cô, cô nghĩ lại xem, khế ước mà tôi với cô ký chỉ cần đáp ứng mình tôi, đáp ứng bọn họ, cô thử nghĩ xem, có bao nhiêu người, lại thêm ba bữa ăn cộng thêm ăn khuya nữa, không phiền lụy mới là lạ.”

“Tôi thấy không sao.”

Không sao? Nàng quả thật

là một cô gái tốt .

Cổ Việt Đàn tức giận đến giậm chân, vẻ mặt giận dữ vừa lui về nay lại hiện ra, “Vì sao? Tôi không tin cô không nhìn thấy trong nhà tôi còn ba vị đầu bếp. Họ sẽ thế nào đây ?”

“Bọn họ... bọn họ...”

Tĩnh Thư nói không ra lời.

“Bọn họ chính là phục vụ năm người này ba bữa ăn cộng thêm bữa ăn khuya nữa.” Cổ Việt Đàn chau mày nói.

Ông Cổ nghe con lớn nói như vậy, trong lòng cảm thấy rất bực mình.

“Tiểu tử, ta nhắc cho con nhớ, ta là cha của con chứ không phải là huynh đệ của con.” Trước đây dạy hấn thế nào là trung hiếu lễ ái liêm sỉ, sao giờ lớn lên lại trở thành như thế này ?

Cổ Việt Đàn coi như không nghe thấy lời của cha mình, hai mắt nhìn lên trần

nhà.

Tĩnh Thư nhìn thấy phụ tử nhà này vì ăn mà trở mặt với nhau, tình cảnh này xem thế là đủ rồi. Liền đi đến giặt nhẹ ống tay áo hắn, “Vì ăn mà mang tiếng bất hiếu, được sao? Thôi thì tôi chỉ nấu cho Cỗ lão gia ăn thôi được không....?” Một giọng nói nhẹ nhàng mang âm hưởng bất lực cất lên.

Hắn tà nghệ liếc nhìn nàng

một cái, hấn cũng không muốn mang tiếng bất hiếu.

Chung quy thì lùi một bước, “Được nhưng chỉ có ba ba thôi, những người khác không được động vào.”

Ông Cổ vui vẻ nói, “Thật tốt, ta lại có thể ăn đồ ăn của Tĩnh Thư rồi.”

Tĩnh Thư mừng rỡ trên miệng nở một nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn hấn, “Vậy bữa trưa anh muốn ăn cái gì?”

“Ăn cái gì hả?” Lòng hấn bắt chợt nở rộ một niềm vui.

“Tôi muốn ăn thịt ninh tử và gà tần”

Văn Tĩnh Thu vui vẻ đáp ứng. “Được.”

Nhìn Tĩnh Thu vui vẻ đáp ứng, ông Cổ trong lòng có chút nghi ngờ.

“Thật sự có thể làm được sao, đều là những món ăn nổi tiếng cả.”

Cổ Việt Đàn cười đắc ý,

“Cô ấy không làm cho ba thất vọng đâu.”

Ông Cổ tin tưởng vào nhận xét của con lớn, trong lòng có chút trông đợi, “Ta bắt đầu mong đợi rồi đó.”

Cổ Việt Đàn đối với nàng tín nhiệm như vậy, trong lòng Tĩnh Thư bắt đầu có chút lo lắng.

Cổ Việt Sâm, Cổ Việt Trì, Cổ Việt Mạn, Cổ Việt Di chỉ có thể mở lớn hai mắt nhìn

phụ thân và anh trai. Cả bốn người bọn họ không nghi ngờ gì, nước miếng bắt đầu nhanh chóng chảy xuống đầy mặt đất.

Như mọi ngày, Cổ Việt Đàn đến công ty, đi vào văn phòng, thư ký riêng của hắn thông báo rằng Công ty hóa chất Hoa Đạt đã đến lĩnh hai triệu.

Từ lúc Văn Tâm Vũ nói là muốn bán Hoa Đạt, hắn đã

nhANH chóng chú ý và thu thập không ít tài liệu về Hoa ĐạT, với những gì hắN biết về Hoa ĐạT, hắN tin rằng Hoa ĐạT sẽ nhANH chóng thành công.

GặP mặt qua VăN Tâm Vũ, CỎ ViệT ĐạN càng thêm khắNg địnH những gì mình tin tưởng là đúnG, hiện nay VăN Tĩnh Thư ở bên cạnh hắN, hắN chắc chắN rằng VăN Tâm Vũ sẽ càng làm việC tốt hơn, những gì mà hắN đầu tư ra rất

nhanh sẽ thu lại được lợi nhuận.

Cổ Việt Đàn đột nhiên thấy nhớ Văn Tĩnh Thư.

Nàng quả là một cô gái tốt, nhưng tiếc là dáng người tròn quay của nàng làm cho nhiều người không chú ý đến nàng, thật là đáng tiếc.

Cổ Việt Đàn bất đắc dĩ thở dài, lại nghĩ thật ra cô ấy rất khác những cô gái khác, trên miệng khẽ nhếch lên một nụ

cười tà mị, “Vẫn còn có một điểm khác.” Tay nghề nấu ăn của nàng quả thật cao siêu, có thể sánh ngang với đầu bếp của khách sạn năm sao.

Đang suy nghĩ thì bỗng điện thoại reo lên.

Cô Việt Đan liền nhắc điện thoại lên: “Cô Việt Đan.” Hắn có thói quen xưng tên trước.

“Cô tiên sinh.”

Trí nhớ của hắn cực tốt, phàm là những ai nói chuyện

với hắn dù chỉ một lần hắn đều nhớ rõ.

Nhưng tiếng nói thật xa lạ.

“Xin hỏi ai vậy ?”

“Xin lỗi đã làm phiền ngài, tôi là Hạ Chân của công ty Phi Chi.”

Hạ Chân? Cái tên nghe rất quen tai.

“Xin hỏi tiên sinh tìm tôi có chuyện gì ?”

Hạ Chân nuốt nước miếng nói, “Cổ tiên sinh, tôi nghĩ sẽ

lấy công ty của tôi thế chấp để có thể quay vòng tiền mặt.”

“Quay vòng tiền mặt ?” Cổ Việt Đán lạnh lùng cười “Hạ tiên sinh, ngài có phải nhầm lẫn gì không? Tôi đâu phải ngân hàng, lại càng không phải tổ chức hỗ trợ, Cổ mỗ đây cũng không phải công ty cho vay nặng lãi.”

“Không, không, Cổ tiên sinh ngài hiểu lầm rồi, một tháng trước là ngài tự tìm đến

công ty chúng tôi....”

Bỗng dưng Cổ Việt Đoàn nhớ lại một tháng trước hẳn có tìm hiểu một nhà xưởng sắp đóng cửa, nhà xưởng đó ngoại trừ máy móc cũ ra thì không có gì đáng giá để hẳn thu mua.

Căn cứ theo những gì mà hẳn lên điều tra thì Hạ chân này sở dĩ phá sản đều là vì một người đàn bà, hẳn đem hết tiền bạc cho một người đàn bà, đến lúc tỉnh lại thì đã

quá muộn.

“Hạ tiên sinh, tôi không có ý định thu mua nhà xưởng của ông.” Cổ Việt Đàn mềm mỏng nói nhưng trong giọng nói lại chứa sự cứng rắn.

“Cổ tiên sinh, tôi có thể hạ giá thành...” Hạ Chấn cầu xin nói.

Cổ Việt Đàn chán nản nhú mày, “Hạ tiên sinh, tôi không phải là nhà từ thiện, công ty của ông trong mắt tôi

không đáng một xu, ông hãy từ bỏ ý định đi.”

Hắn lạnh lùng đập máy, không cho người khác một con đường sống, “Ta mà mua nhà xưởng của người, Cổ Việt Đàn ta có là người ngốc!”

Điện thoại trên bàn lại reo lên, hắn cứ để điện thoại reo “Những kẻ này không hiểu tiếng quốc ngữ hay sao, thật là phiền chết đi được.”

Không nhận.

Qua một lúc điện thoại dừng reo, hai hàng mày của hắn khẽ dẫn ra. Nhưng một lúc sau điện thoại lại reo, hắn tức giận nắm lấy điện thoại hét to, “Tôi đã nói là không mua....”

“Anh làm sao vậy ? Ai chọc giận anh vậy ?” Văn Tĩnh Thư sợ hãi nói, nghe giọng nói ôn nhu của nàng, cơn giận của Cổ Việt Đoàn bỗng chốc hạ nhiệt.

“Là cô hả, có chuyện gì vậy?”

“Lúc anh ra cửa tôi chưa hỏi anh, buổi tối mấy giờ trở về nhà ăn cơm?”

Cơm trưa chưa ăn, đã hỏi đến cơm tối.

“Giữa trưa sẽ trở về ăn cơm.” Hấn lạnh lùng dập điện thoại.

Nàng có chọc giận hấn cái gì đâu, sao hấn lại tức giận với nàng, điện thoại trong tay nàng

phát ra tiếng tí tí báo hiệu người bên kia đã đập máy.

“Cổ Việt Đàn nói gì mà sắc mặt cháu lạ thế?” Cổ lão gia nghi hoặc hỏi.

Văn Tĩnh Thư nhất thời hoàn hồn, bỏ điện thoại xuống nói, “Anh ấy không nói gì cả, chỉ nói trưa sẽ về ăn cơm.”

“Nó nói trưa sẽ về ăn cơm sao?” Ông Cổ dường như không tin vào tai mình hỏi lại. “Từ trước đến nay nó đều

không về nhà ăn cơm buổi trưa, sao hôm nay lại thay đổi?”

“Vậy sao?” Văn Tĩnh Thư vô thức đáp lại, trong lòng đang nghĩ không biết là ai chọc giận hắn?

Cô lão gia cười lớn, “Nó nhất định không bỏ được những món ăn cháu nấu rồi.”

Quản chuyện của hắn làm gì? Bây giờ nàng phải nhanh chóng nấu ăn thôi, không

muốn lát nữa lại làm bao cát cho hấn trút giận.

“Lão gia, con không nói chuyện với ông nữa con đi nấu đồ ăn đây.” Văn Tĩnh Thư đi nhanh vào bếp làm cơm trưa cho Cô Việt Đán, từ sau khi vào nhà này nàng đã quen gọi ông Cô là lão gia.

Phải một câu, trái một câu, ngày xưa mẹ vợ xem tướng con rể, ông hiện giờ xem con dâu, càng nhìn nàng lại càng

thích.

“Lão gia.”

Tĩnh Thư gọi một tiếng lập tức ông hoàn hồn trở lại “Chuyện gì?”

“Buổi trưa lão gia thích ăn món gì ?”

“Ta?” Cô lão gia có chút ngạc nhiên. Ngay cả mình cũng quan tâm như vậy, bây giờ tìm đâu ra một cô gái thế này.

“Lão gia, răng của ông

không tốt, thịt bò hầm được không?” Tiếng của Tỉnh Thư từ trong nhà bếp vọng ra.”

“Được, được.” Ông Cổ ha ha cười lớn đáp lại.

...

Cổ Việt Đàn vô cùng đúng giờ, kim phút và kim giờ chỉ đúng vào con số 12, bóng dáng cao lớn liền xuất hiện tại cửa lớn.

Ông Cổ kính ngạc nhìn
hắn.

“Cô ấy còn chưa chuẩn bị
đồ ăn trưa sao?” Đây là câu
nói đầu tiên của Cổ Việt Đàn.

Ông Cổ lộ nét cười sâu xa,
“Từ trước đến nay con không
về ăn cơm trưa, sao hôm nay
lại về?”

“Vừa vặn đi ngang qua.”
Cổ Việt Đàn không nhìn cha,
âm thanh trầm trầm vang lên
trả lời.

“Phải không?” Ý cười bên miệng Ông Cổ càng thêm khoa trương .

Văn Tĩnh Thu hai tay bung một chén canh từ phòng bếp đi ra, lơ đãng liếc phòng khách một cái, phát hiện Cổ Việt Đàn đã trở về.

“Anh đã trở lại, lập tức có thể ăn cơm.” Đi đến bàn ăn liền buông bát canh trong tay, nàng xoay người lại chui vào phòng bếp.

Tháo lỏng cravat ở cổ, Cổ Việt Đàn nói to “Nhanh lên, đói chết đi mất.”

“Được rồi, được rồi, đến đây.” Tỉnh Thư bê vài món ăn từ nhà bếp ra, tùy ý để nhanh trên bàn. “Sao mỗi lần tôi gặp anh, anh đều kêu đói, có thể thay đổi lời thoại hay không?”

Cổ Việt Đàn vô thức nhếch môi lên, trên mặt lộ vài phần tinh nghịch của trẻ con, nói: “Không thể.”

Văn Tĩnh Thư khẽ lờm hẩn, rồi ngẩng đầu lên nhìn vào phòng khách nơi Cổ lão gia đang đứng như trời trồng “Lão gia, mau vào ăn đi nếu không châu chấu quá cảnh, lát nữa một ngum canh cũng không còn.”

Dám so sánh hẩn với châu chấu, Cổ Việt Đàn khẽ lờm nằng .

“Tốt, ta lập tức qua đây.”

Ông Cổ mới xoay người đi

về phía bàn ăn, cửa lớn đột nhiên vang lên những tiếng động ồn ào.

“Làm ơn cho tôi đi vào, tôi muốn gặp Cổ tiên sinh !”

Ông Cổ kinh ngạc nhìn hướng cửa lớn, Văn Tĩnh Thư cũng nhìn nghi hoặc, chỉ riêng Cổ Việt Đàn dường như không có việc gì ngồi ở bàn ăn .

Văn Tĩnh Thư bất an, vỗ nhẹ bả vai Cổ Việt Đàn, “Anh muốn đi ra ngoài nhìn xem

hay không, người ta giống như chỉ tên tìm anh?”

Cổ Việt Đán liếc cái tay nhỏ bé đang để trên vai một cái, dường như hết thấy chuyện này không quan hệ tới hắn, hờ hững cúi đầu tiếp tục ăn.

Hạ Chân đột phá hàng bảo vệ lôi kéo vọt vào phòng khách, hướng tới Cổ Việt Đán kêu to một cách bi thương: “Cổ tiên sinh, Cổ tiên sinh.”

Văn Tĩnh Thư thấy thế, trong lòng đột nhiên chú ý, quay đầu nhìn Cổ Việt Đàn, thế nhưng phát hiện hấn thờ ơ chuyên chú dùng côm.

Có chuyện gì đây?

Ông Cổ cau mày đi tới trước mặt Hạ Chân, “Xin hỏi anh là.....”

Hạ Chân gất gao nắm tay lại, cúi lưng trả lời: “Tôi gọi là Hạ Chân, vốn là ông chủ một công ty điện tử nhỏ, bởi vì gặp

phải kinh tế đình trệ mà phá sản, vì ngân hàng thu nợ, cho nên không thể không bán nhà xưởng. Cổ tiên sinh.....”

“Đủ rồi!” Cổ Việt Đàn vỗ tay xuống ghế, đứng lên, nghiêm khắc chỉ vào Hạ Chấn nói: “Tôi đã nói rồi, nhà xưởng của anh căn bản không đáng để tôi thu mua! Tôi không phải nhà từ thiện, thế nhưng hiện giờ anh chạy tới nhà của tôi làm loạn.”

“Cổ tiên sinh, trên thực tế tôi biết nói cũng không phải như vậy, anh rõ ràng muốn mua công ty, cố ý làm cho pháp viện niêm phong nhà xưởng của tôi, chờ ngân hàng bán đấu giá, anh chuẩn bị mua lại với giá thu mua thấp.”

Cổ Việt Đàn lại là người như thế sao? Văn Tĩnh Thư giật mình xanh mét nhìn khuôn mặt tuấn tú, “Là thật sao?”

“Chuyện không liên quan đến cô!” Cổ Việt Đàn hung tợn quay sang trừng mắt nhìn Văn Tĩnh Thư. Trong mắt hắn tàn khốc làm nàng toàn thân không rét mà run.

“Cổ tiên sinh.” Hạ Chấn đột nhiên hai đầu gối cùng lúc quỳ xuống đất, bất lực cầu xin Cổ Việt Đàn, “Xin anh mở lòng từ bi cho tôi một con đường sống! Tôi nguyện ý giá thấp bán ra, ít nhất cho người

nhà có một con đường sống. Nếu rơi vào tay pháp viện niêm phong, ngân hàng bán đấu giá, tôi thật là hai bàn tay trắng, đến lúc đó vợ con tôi.....”

“Pháp viện niêm phong, ngân hàng bán đấu giá đều không quan hệ tới tôi.” Cổ Việt Đan giương mắt căm tức.

“Cổ tiên sinh.....” Hạ Chấn thống khổ cầu xin, đưa nhỏ giương một ánh mắt mờ

mặt nhìn Cổ Việt Đàn. “Ông vì sao muốn khi dễ ba tôi?”

Hạ Chấn vội vàng giữ chặt con, ra tiếng ngăn lại: “Không được nói.”

Ông Cổ tiến lên nhìn thẳng Hạ Chấn, “Việt Đàn là muốn mua nhà xưởng của anh sao?”

“Lão tiên sinh, tôi không lừa ông, việc này vẫn là ngân hàng vụng trộm nói cho tôi biết.”

Ông Cổ nói giận dùm

đùng quang sang tròng mắt nhìn con cả, “Là thật sao?”

Cổ Việt Đàn nhếch miệng không nói.

Văn Tĩnh Thư kinh ngạc nhìn Cổ Việt Đàn, “Anh là người như thế sao?”

Cổ Việt Đàn thật sâu hít một hơi, thanh âm theo hàm răng rít ra: “Cô đừng ồn ào theo.”

Nhìn hẩn tức giận, đã chứng minh lời Hạ Chấn

không chút nào giả dối.

Văn Tĩnh Thư ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Cổ Việt Đàn, “Anh làm sao có thể làm như vậy? Anh muốn vợ con người ta làm sao mà sống? Lòng của anh rất tàn nhẫn ác độc, đồ máu lạnh.”

Cổ Việt Đàn đối mặt Văn Tĩnh Thư đang tức giận, thản nhiên nói: “Sự tình không phải như vậy.”

“Không có lựa làm sao có

khỏi, hơn nữa lời anh ta nói, mỗi câu đều khiến anh không thể phản bác, hết đường chối cãi.”

“Cô không thể chỉ nghe lời nói của một bên liền lên tiếng ngắt lời.” Cổ Việt Đàn nghiêm khắc bác bỏ.

Biểu tình trên mặt hẳn tựa như con dã thú lớn làm cho người ta sợ hãi, khiến trong lòng nàng run sợ, Văn Tĩnh Thư sợ tới mức mở to mắt, há

hốc vì kinh ngạc, đồng thời lui ba bước.

“Được lắm thật đáng sợ.....” Giống như gặp phải độc xà mãnh thú, nàng thần sắc kinh hoảng chạy ra bên ngoài.

“Tĩnh Thư.....” Ông Cổ kinh ngạc nhìn bóng người tròn trịa chạy ra ngoài cửa.

Thế nhưng nàng vẫn cứ chạy?

Cổ Việt Đàn nhìn Văn

Tĩnh Thư biến mất ở trước cửa, lâm bẫm: “Cô muốn đi đâu?”

Chương 6

CỔ Việt Đàn lòng dạ độc ác làm cho Tĩnh Thư sợ hãi đến mức phải bỏ chạy, từ trước đến nay nàng chưa gặp người nào độc ác như hắn.

Chạy ra khỏi CỔ gia, nàng trở về nhà mình, thấy cửa lớn đóng chặt, Tâm Vũ đang ở công ty tăng ca.

Nàng mở cửa bước vào, căn phòng ngập tràn mùi thơm, phòng bếp sạch sẽ cho thấy Tâm Vũ không hề vào đây.

Tay mơn trớn bàn ăn, nàng không có nhà không biết Tâm Vũ ăn uống như thế nào.

Nàng đáp ứng Cổ Việt Đàn sẽ làm đầu bếp cho hẳn đến khi Hoa Đạt làm ăn có lời, nhưng bây giờ nàng rất muốn gặp Tâm Vũ để cùng chị ấy

nói chuyện.

Hôm nay gặp phải chuyện như vậy nàng cuối cùng cũng hiểu ra không có tiền khó khăn như thế nào.

Nàng cùng Tâm Vũ ra sức cứu lấy Hoa Đạt mới cầu cứu Cổ Việt Đàn và được hắn ra tay giúp đỡ, mặc dù phải chia lợi nhuận cho hắn nhưng đối với nàng mà nói, trong lòng nàng hắn vẫn hoàn mỹ.

Nhưng qua sự việc Hạ

Chấn ngày hôm nay, hình tượng của hắn trong lòng nàng hoàn toàn sụp đổ.

Nàng thật sự đau lòng khi nghĩ tới đứa trẻ cùng Hạ Chấn đến Cổ gia, không ngờ gặp phải tình cảnh như vậy, nếu nàng là đứa trẻ đó chắc là không còn dũng khí đứng ở đây. Nàng thật khâm phục nó.

Nhớ lại lúc mình bỏ đi. Nàng có đôi chút hoảng sợ, nếu như hắn vì việc nàng bỏ đi

mà làm khó Tâm Vũ như vậy
nàng đã hại Tâm Vũ. Đến lúc
đó Tâm Vũ cũng giống như
Hạ Chấn hôm nay phải quỳ
xuống cầu xin Cổ Việt
Đàn.....

Không! Nàng không thể
hại Tâm Vũ.

Vì không muốn Tâm Vũ
có kết cuộc giống như Hạ
Chấn, nàng quyết định trở về
Cổ gia làm đầu bếp, còn về
bản thân.....

Tâm Vũ là trụ cột của Hoa Đạt còn nà²ng lại là tró²i buộ²c của Tâm Vũ...

Hạ quyế²t tâm trở về Cỗ gia, Tĩ²nh Thư lau nước mắt, đứ²ng lên thu dọn lại nhà cửa làm má²y món ăn để vào trong tủ lạnh cho Tâm Vũ.

Làm xong mọi việc, ngắ²ng đầu lên nhìn đồng hồ đã 12 giờ rồi. Nhìn ngoà²i cửa tối đen mà không thấy bóng dáng Tâm Vũ đâ²u làm tinh thần của

nàng có chút thất vọng.

Nhưng tâm đã quyết không thể nhục chí, Tâm Vũ vì Hoa Đạt mà cố gắng, nàng không thể làm tăng thêm gánh nặng cho Tâm Vũ được, nghĩ như vậy Tĩnh Thu liền cởi bỏ tạp dề, đi ra cửa gọi một chiếc taxi trở về Cổ gia.

Cổ Việt Đán đứng trên ban công nhìn xuống “Đã hơn 10 giờ rồi còn chưa trở về.” Lúc này trong bụng hắn đang phát

ra tiếng sôi.

Hắn vuốt bụng cau mày,
“Đói quá.”

Từ lúc Tỉnh Thư bỏ đi, đồ ăn trên bàn đối với hắn hoàn toàn mất hết hứng thú, liền bỏ đĩa đứng dậy đi về phòng.

Hắn bực tức ở trong phòng đi qua đi lại...

Rất nhanh thời gian đã 11 giờ.....

“Còn chưa trở về? Cô ngốc này không biết chạy đi

đâu?” Hấn tức giận nói.

Tích tắc, hấn lại nhìn đồng hồ, đã 12 giờ.

“Làm cái gì vậy? Không chịu hỏi chuyện gì cả mà đã bỏ chạy, ngốc! Ngốc! Ngốc!” Nói ra vài tiếng mắng cũng không làm cho lòng hấn bớt lo lắng.

Vài giọt nước rơi trên mặt hấn, hấn ngẩng lên nhìn trời

“Trời mưa rồi.” Cô ngốc kia không có mang theo ô,

nhất định là sẽ bị ượ́t.

Hắn không suy nghĩ liền đi ra khỏi phòng, lúc này cả nhà đều yên tĩnh, mọi người đều về phòng đi ngủ cả rồi.

“Trong nhà thiếu một người vậy mà cũng ngủ được.”
Hắn oán trách nói.

Cầm một cái ô đi ra ngoài cửa lớn, trong chớp mắt mưa nhỏ liền đổ mưa rào, mưa rơi lộp độp trên chiếc ô của hắn, Cổ Việt Đản rút cổ lại vào

trong áo, mắt nhìn ra ngã tư đường.

“Tĩnh Thu! Cô chạy đi đâu vậy? Mau về đi.” Hấn gầm nhẹ.

Taxi đến gần CỔ gia, Tĩnh Thu chợt phát hiện trước cửa có một cái ô, giống như dưới ô có một người đang co rúm lại, thân hình không ngừng run rẩy giống như toàn thân đông cứng.

Văn Tĩnh Thu xuống xe,

mọi vật rất mờ ảo, nhìn người đang run, nàng than nhẹ: “Ai, thật đáng thương.”

Văn Tĩnh Thư từ bi hỏi người đang ngồi xồm trước cửa “Trời lạnh lắm, mặc thêm áo vào.” Nàng cởi áo ra đưa cho người đó.

Người dưới ô toàn thân run rẩy không đưa tay ra nhận áo.

“Người lạnh như vậy, đừng ngại, mặc áo vào đi,” Tĩnh

Thư nghĩ hấn ngại liền cầm lấy ô trên tay hấn, nhưng chiếc ô vừa được nhắc lên nàng liền nhìn chăm chặp vào người dưới ô.

“Anh...” Tĩnh Thư nhanh chóng phủ áo khoác lên người Cổ Việt Đàn, lấy hai tay xoa lên đôi bàn tay đã lạnh giá của hấn, nhẹ nhàng mắng hấn “Anh đang làm gì vậy?”

Cổ Việt Đàn ngồi xồm trên mặt đất, hấn ngược đầu lên,

miệng phát ra tiếng cười, “
Cô... cô... cô... Cô đã về.”

Văn Tĩnh Thư hai tay đang
xoa đột nhiên dừng lại. Hấn
đang đợi nàng?

“Ồ ơ ơ... trời mưa.”

“Trời mưa? Tĩnh Thư nhìn
lên mặt của hấn “Anh đang
đợi tôi?”

“Ừ” hấn không còn khí
lực để phản bác.

Nàng đột nhiên cảm thấy
lo lắng dâng lên trong lòng

“Anh thật là, đã biết trời mưa to như vậy còn ra ngoài này đợi, để tôi phụ anh đứng lên.”

Văn Tĩnh Thư hít một hơi dùng sức đỡ hẳn đứng lên, đi nhanh về phòng.

Nàng mở cửa phòng, đi vào phát hiện đèn trong phòng vẫn mở sáng trưng, trong lòng không khỏi mắng, “Đi ra khỏi phòng mà không tắt đèn, thật là lãng phí.”

Nàng đỡ hẳn đến bên

giường, thật cẩn thận đặt hẳn ở trên giường, ôn nhu cởi bỏ giày cho hẳn, nhẹ nhàng đắp chăn cho hẳn.

“Tĩnh, Tĩnh Thư.....”

“Chuyện gì?” Văn Tĩnh Thư đáp lại một tiếng.

“Cô chạy đi đâu?”

Văn Tĩnh Thư tức giận liếc nhìn hẳn một cái, “Tôi về nhà.”

“Thế nào mà tôi lại không nghĩ tới?” Hẳn hai tay nhanh cầm lấy chăn, thân thể dưới

chấn run lên.

Hắn tìm nàng? Văn Tĩnh Thư trong lòng dâng lên sự ngạc nhiên.

“Như vậy... cũng không nên về muộn như thế.” Sắc mặt có chút khó coi, nhưng ngữ khí quan tâm của hắn còn hơi tức giận.

Văn Tĩnh Thư liền nói, “Về nhà liền quét tước phòng ở, chuẩn bị một ít đồ ăn cho Tâm Vũ, cho nên về trễ.”

“Cái gì?” Cổ Việt Đán lãnh nghiêm mặt xem nàng, “Cô chạy về đi giúp Văn Tâm Vũ làm đồ ăn? Cô có biết hay không tôi ngay cả cơm tối cũng chưa ăn.....” Hấn vội vàng dừng lại.

Ai! Như thế nào không cẩn thận nói ra miệng?

Văn Tĩnh Thư kinh ngạc nhìn hấn, “Anh chưa ăn bữa tối?”

“Ồ, nha..... Ồ, nha.....”

Đáp lại không nên lời, vẻ tức giận trên mặt lập tức biến mất không thấy, vẻ mặt của hắn ngược lại có chút không được tự nhiên. Cổ Việt Đan ngại ngùng, làm cho Văn Tĩnh Thư đột nhiên phát hiện hắn cũng có một mặt đáng yêu.

“Anh cũng thật là, chẳng lẽ không thể không có tôi làm đồ ăn sao...?”

“Cô không nói câu nào liền chạy ra ngoài.....”

Văn Tĩnh Thư biện hộ, “Tôi không phải là chạy ra ngoài mà không nói câu nào.”

“Là giận dữ!” Hấn tức giận trả lời.

“Không phải giận dữ, chỉ là có chút tức giận.” Văn Tĩnh Thư trong lúc vô tình thấy tóc của hấn bị mưa làm ướt, xoay người tìm khăn mặt đi tới bên giường.

“Dù sao ý tứ đều giống nhau.” Hấn phản bác giống trẻ

con.

Văn Tĩnh Thư ra vẻ hung ác, trong mắt lại mẫn ý cười. “Không giống nhau!” Nàng cầm khăn mặt lau đầu của hắn, đột nhiên chạm đến trán hắn, tay nàng đột nhiên rút về, rồi lại duỗi ra sờ lên trán của hắn.

“Anh phát sốt!”

“Vậy sao?”

Nàng vội vàng xoay người đi đến ngăn tủ, “Nhiệt kế ở nơi

nào?”

Hắn vô lực liếc về phía nàng “ Ngăn kéo.”

Nàng cuống quýt chạy lại ngăn kéo, lục tung cả ngăn kéo lên rút cuộc cũng tìm được nhiệt kế, chạy lại phía hắn thò tay vào trong chặn kéo tay hắn ra rồi đút cái nhiệt kế vào nách hắn.

Đột nhiên có vật mát lạnh chui vào trong người khiến hắn thoáng rùng mình.

“Không được cử động”

Nàng thấy tay hắn đang hú hoáy liền lấy tay ngăn hắn lại.

Cổ Việt Đàn ngoan ngoãn nằm im, gương hai tròng mắt lên nhìn nàng.

Hắn chưa từng nhìn kỹ nàng, trong trí nhớ của hắn, nàng có tay nghề nấu ăn tuyệt đỉnh và dáng người tròn tròn, hôm nay có thể cẩn thận nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan xinh xắn, đôi mắt to

tròn ôn nhu, cái mũi thẳng tắp thanh tú, đôi môi nhỏ nhắn đỏ như cánh hoa .

Được một lúc sau, Văn Tĩnh Thư nhanh chóng rút nhiệt kế ra, “Ba mươi chín độ.” Lòng nàng có chút hoảng, “Tôi đưa anh vào bệnh viện.”

Bệnh viện ?

“Tôi không đi bệnh viện đâu.” Hắn kéo chăn lên trùm kín cả đầu.

“Không đi bệnh viện?” Hai

mắt nàng mở lớn nhìn đám
chăn trước mặt.

“Không đi.” Trong chăn
phát ra âm thanh.

Nàng thật sự hết cách
không biết làm sao với hắn.

“Nhưng anh đang sốt...”
Nàng vừa tức vừa vội.

“Tôi lấy nước ấm tắm, sau
đó uống canh gừng sẽ khỏi.”
Nghe giọng hắn nói thấy
không ổn.

Văn Tĩnh Thư hết cách nói

“Được để tôi pha nước ấm cho anh tắm, sau đó nấu canh gừng cho anh uống.”

...

Ấm áp, lại còn có mùi thơm .

Cổ Việt Đàn mở hai mắt, thấy lộ ra khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tựa như tiểu thiên sứ, hồn nhiên vô tà,

thanh tú khả nhân, làm hấn không rời mắt.

Nàng ngủ thật ngon.

Hấn nhẹ nhàng động đậy thân thể mà không làm kinh động đến Văn Tĩnh Thư, rõ ràng phát hiện phía trên bụng còn có một cánh tay, hấn bắt đắ dĩ chỉ có thể dùng hai tay đê chống, chậm rãi cử động nửa người.

Hấn rướn thân mình lên, cánh tay đặt ở trên người

không nhúc nhích. Nguy rồi!
Áp đến chỗ mẫn cảm nhất của
đàn ông!

Cổ Việt Đàn hít mạnh hơi.

Trong phút chốc tất cả
máu toàn thân đều sôi trào,
máu dồn dập tuần hoàn làm
cho tim hắn đập nhanh hơn.

Loại cảm giác này làm Cổ
Việt Đàn kinh sợ.

Làm sao có thể? Nàng có
thể khơi gợi dục hỏa toàn thân
hắn?

Bình thường bao nhiêu người con gái dáng yếu điệu đều khó có thể làm cho hấn dao động, huống hồ lại là cái cô gái béo này!

Nhưng chỉ là tay hấn không nghe theo sai khiến, hướng đến hai má của nàng, lướt qua khuôn mặt nàng.

Giống như bánh bao mới ra lò, thậm chí có thể cảm giác được độ phúng phính.

Cảm giác ngứa ngáy làm

cho Văn Tĩnh Thư giống mèo con, hai má càng cọ xát tới gần trong lòng bàn tay to, một luồng hơi thở ấm áp phả vào tay hắn, lập tức khiến cho hắn một trận tê dại khó nhịn.

Hắn cảm thấy sự tự chủ sắp vỡ đê, nhưng là đầu óc lại coi như không nghe lời, đối với hắn mà nói không thể thỏa mãn khát vọng.

Bàn tay to bất giác lại sờ hai má nàng, trong lòng bàn

tay ấm áp kề sát khuôn mặt, chạm rãi hương tới gáy của nàng, mềm nhẹ vô cùng di chuyển xuống dọc theo gáy của nàng.

Hơi thở như hương hoa hồng phả lên mặt hắn, cảm giác được hơi thở hai người giao hòa, đầu của hắn chỉ cần lại thấp xuống một chút, có thể đụng tới đôi môi đỏ mọng.

Dục vọng trong cơ thể không nghe sai khiến lại kêu

gào lần nữa, làm cho tay hắn tự động cọ sát cánh môi của nàng.

“Ừm.....” Đôi môi hé mở, tiếng thở dốc mềm nhẹ như mèo con, càng thêm khơi lửa hắn.

Nháy mắt, lý trí hoàn toàn tiêu tán. Hắn cúi xuống, hôn lên cánh môi. Môi của nàng thật mềm mại, hương vị của nàng thật ngọt ngào dường như trời sinh để làm cho người

ta nhắm nháp, mút mát, hẳn đã không khắc chế được dục vọng của chính mình.

Là cái gì vỗ về môi của nàng? Cái loại mềm mại, ấm áp ngọt ngào này là lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận được, thật thoải mái.....

“Tôi.....”

Thứ giọng nói này?

Văn Tĩnh Thư kinh ngạc đem chính mình tỉnh lại khỏi cảnh trong mơ. Nàng mở mắt,

hoang mang một chút, mở hai mắt trước mặt hiện ra một người đàn ông, trong phút chốc toàn bộ thân hình cứng đờ.

Là Cổ Việt Đàn! Hắn đang làm cái gì?

Môi hắn kề sát môi của nàng, tìm kiếm cái gì đó trong miệng nàng!

Có phải hắn đói quá, đem nàng trở thành món ăn?

Văn Tĩnh Thư sợ tới mức

dùng sức đẩy hẳn ra, “Tôi không phải đồ ăn!”

Bị đẩy ra, Cổ Việt Đàn kinh ngạc nhìn nàng.

Hắn hôn nàng, nàng lại nghĩ đến hẳn tưởng nàng là đồ ăn?

Quá đáng!

Nàng nhảy dựng lên ở trên giường, hai tay nắm lại, trợn trừng to đôi mắt nhìn hẳn.

“Anh đói quá phải không? Muốn ăn tôi hả?”

“Ăn cô?” Hấn nhíu mày nhìn nàng, nhìn không được cười ha ha.

Hấn cười rất quái dị!

Trên mặt mơ hồ hiện lên nghi vấn, “Chẳng lẽ không đúng?”

Hấn xoay người, thừa dịp nàng không hiểu gì, một tay kéo nàng lại gần. Nàng nhất thời không bắt bẻ, thân thể mất đi cân bằng tiến bên người hấn.

“Nằm im, không cho phép nhúc nhích!”

Hắn ngăn cản ý niệm phản kháng của nàng, làm nàng ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh hắn không dám cử động.

Hắn cúi đầu xuống nhìn nàng một hồi lâu, “Cô chán ghét tôi sao?”

“Chán ghét anh?” Văn Tĩnh Thư đầu tiên là ngẩn ra một chút, tiếp theo nhẹ nhàng lắc đầu.

Hôm đó ở siêu thị, hắn giúp nàng, nàng làm sao có thể chán ghét hắn? Nhưng mà nàng nghĩ đến ánh mắt của đứa trẻ kia.

“Thích tôi phải không?”

Thích? Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới vấn đề này, mỗi ngày nàng thậm chí làm đồ ăn cho hắn ăn. Theo thực tế trả lời, nhưng cũng lần một chút lời nói dối. “Không chán ghét.”

Hắn kéo nàng cao lên càng gần mình hơn.

Hắn lớn mật vươn tay khẽ vuốt mặt nàng, nàng ngạc nhiên, định xoay mặt đi, cầm lại bị hắn nhẹ nhàng nắm lấy.

“Nhìn tôi, không cần trốn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại kê sát bàn tay ấm áp, “Anh muốn làm cái gì?”

Hắn cười cười, “Tôi nghĩ hôn cô.”

Hắn muốn hôn nàng?

Ánh mắt của nàng phút chốc nhìn về phía hắn. Về mặt hắn quen thuộc như ngày thường, nhưng dường như lại có thêm một loại cảm giác không thể nói rõ.

“Vì sao?” Nàng khẽ nhếch miệng kháng nghị.

“Không vì sao cả.” Bất lậy trong lúc nàng vô ý, cái miệng của hắn lập tức đặt lên môi nàng, bởi vì hắn tuyệt đối

không có thể bỏ qua cơ hội.

Động tác của hắn thật mau lẹ, làm cho Văn Tĩnh Thư không kịp phản ứng, trong nháy mắt môi đã cảm nhận được sự ấm áp của hắn.

“Anh.....Anh.....”

Lưỡi của hắn luôn vào trong miệng nàng, sau đó vào càng sâu hơn.

“Việt Đan, Tĩnh Thư đã về sao?” Ông Cổ vẻ mặt đầy nghi ngờ đẩy cửa phòng của Cổ

Việt Đàn ra.

Trước mắt ông, hai thân thể đang nhiệt tình hôn nhau.

Ông Cổ lập tức cười đi ra, “Ai, tới không đúng lúc, các người cứ tiếp tục.” Xoay người đi, ông không quên đóng cửa phòng.

Văn Tĩnh Thư then đến muốn chui xuống đất, từ khi nàng trong bụng mẹ chui ra đến nay chưa gặp tình huống như thế này.

“Đều là tại anh.” Nàng xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng.

“Được được được, đều là tôi không tốt.”

Vẫn đang đứng ở trước cửa phòng chậm chạp không rời đi, nghe được trong phòng truyền ra tiếng hờn dỗi của cô dâu mới, ông Cổ nhin không được nhếch miệng cười.

Chương 7

Đề Cô Việt Đàn nhanh chóng hồi phục, Tỉnh Thư làm cho hắn một nồi canh thập toàn đại bổ cùng cháo trắng cho bữa ăn sáng.

Tỉnh Thư hai tay bê khay đồ ăn, dùng thân người đẩy cửa vào, “Ăn cơm thôi.”

Cô Việt Đàn đang nằm trên giường hai mắt không rời

tivi.

“Ăn cơm.” Nàng để đồ ăn lên chiếc bàn ở cạnh giường, “Anh đang xem gì vậy?”

Tò mò nàng liền nhìn vào tivi “Tâm Vũ?”

Trên màn hình tivi xuất hiện hình ảnh của Tâm Vũ. Tỉnh Thư ngậy người nhìn lên màn hình tivi.

“Văn tiểu thư, nghe nói Cổ Việt Đàn của tập đoàn Cự Phong đã đầu tư hai triệu ?”

“Đúng vậy, Cổ tiên sinh đã đầu tư vào công ty chúng tôi, cứu giúp Hoa Đạt tiếp tục sinh tồn.” Văn Tâm Vũ tươi cười đáp lại.

“Cứ như thế này thì sản phẩm mới của Hoa Đạt có thể thuận lợi ra mắt?”

phóng viên bắt lấy cơ hội tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên là có thể, tôi tin tưởng rằng không bao lâu nữa sản phẩm mới của

công ty chúng tôi có thể ra mắt trên thị trường.”

“Thật là quá tốt rồi, công ty Hoa Đạt sau bao năm lặng tiếng, cuối cùng cũng ra mắt sản phẩm mới.” Phóng viên nói một câu thật sự không biết là đang khen hay trào phúng.

“Đúng vậy, tôi tin tưởng rằng công ty Hoa Đạt nhất định sẽ thành công, mọi người hãy chờ xem.” Văn Tâm Vũ mặc dù vẫn tươi cười trả lời

nhưng trong giọng nói lại tràn ngập sự giận dữ.

Thật sự không thể xem tiếp được! Nghe phóng viên nói như vậy, Tĩnh Thu liền cảm thấy trong lòng nổi giận, đi nhanh đến tivi ấn nút tắt, rồi quay lại nhìn Cổ Việt Đàn, “Ăn cơm thôi.”

Cổ Việt Đàn liền cảm thấy buồn cười nhìn Tĩnh Thu, “Như vậy mà đã không chịu được?”

Tĩnh Thư chỉ vào tivi, “Phóng viên tại sao lại ép người quá đáng như vậy?”

Cô Việt Đan nhin không được cười khẽ.

Nhin hấn cười, Tĩnh Thư không nhin được hai gò má đỏ lên, liền tiến lại gần hấn, “Cô Việt Đan.”

Hấn khó hiểu nhìn nàng: “Tôi đâu có trêu chọc cô?”

“Có!” Nàng tức giận giọng nói liền hơi to tiếng.

“Có?”

Nàng thở phì phì nói:
“Anh không nên giúp đám
phóng viên kia nói.”

Cô Việt Đan nhướn hai
bên mày lên nhìn gương mặt
tức giận của Tĩnh Thu, “Bất
luận tôi giúp ai nói, hôm nay
tôi chỉ là nghe trên tivi, thật sự
tôi không có xen vào chuyện
này.”

“Chuyện này cũng
là.....” Nàng tự thấy đuối lý

cúi đầu, giọng nói áy náy rất nhỏ như đang thì thầm.

“Tôi đói bụng.” Cổ Việt Đàn cất giọng buồn cười.

Nàng cúi đầu không nói, yên lặng bung bát lên, đem đồ ăn và cơm đưa tới trước mặt hắn, gương mặt nhìn chột thấy trên mặt hắn vẫn còn sót lại một chút biểu tình như cười lại như không, nhất thời đều không thấy trong lòng có chút áy náy nào.

“Anh cố ý trêu đùa tôi?”

“Tôi trêu đùa cô? Thật sự là oan uổng.” Hắn mỉm cười nhìn nàng.

“Muốn hay không tôi lấy gương cho anh nhìn một cái, mặt của anh không có ý tốt .” Nàng phần uất, dậm chân một cái tại chỗ.

Cổ Việt Đan cười, cầm một tay nàng kéo đến bên giường ngồi xuống, hai tay ôm lấy thắt lưng của nàng, đầu để

trên hõm vai của nàng, “Tốt lắm, đừng nóng giận, thực ra vừa rồi Văn Tâm Vũ biểu hiện rất tốt.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, “Thật không?”

“Đôi mắt với phóng viên mà vẻ mặt không hề biến sắc, Văn Tâm Vũ quả thật không đơn giản, ta dám nói Hoa Đạt dưới sự lãnh đạo của cô ấy, tiếp theo chắc chắn sẽ phát triển tốt.”

Nàng rất cục vui vẻ cười,
“Anh thật sự cho rằng như
vậy?”

“Đúng vậy.”

Bỗng nhiên nghĩ đến chính
mình không đúng tí nào, nàng
không khỏi nản lòng cúi đầu,
“Tôi vốn không bằng một
phần mười năng lực của Tâm
Vũ.”

“Ai nói?” Nhanh chóng
ôm cô gái trong lòng mình,
hắn cúi đầu hôn một cái lên

môi của nàng.

“Tôi không cần anh an ủi tôi, tôi biết bản thân mình nặng mấy lượng.”

Hắn cố ý buông hai tay ra, giật ra một khoảng cách ngăn giữa hai người, trêu tức nhìn nàng, “Chỉ là mấy lượng sao? Em chắc chắn chứ?”

Văn Tĩnh Thư biết hắn cố ý trêu nàng, thẹn quá thành giận kêu lên: “Anh phá hư, đáng ghét !” Nàng lấy tay

đánh lên vai hấn mấy cái.

“A! Đau! Đau!” Cổ Việt Đàn đau đến nổi nhăn cả lông mày lại.

Văn Tĩnh Thư hoảng sợ, còn tưởng rằng mình ra tay quá nặng, khẩn trương nhìn hấn, “Chỗ nào đau?”

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của nàng, Cổ Việt Đàn nhìn không được cười to, đem nàng kéo vào trong lòng. “Lừa em thôi.”

Văn Tĩnh Thư tức giận mở miệng: “Lừa.....”

Hắn lấy môi hôn lên môi nàng, chẳng bao lâu sau, bọn họ đã không hề cảm thấy xa lạ, càng lúc càng thân mật.

...

Hai ngày này cũng đủ làm Văn Tĩnh Thư phát mệt, buổi tối trở về phòng, nàng liền chui

vào chần ngủ liền.

Trên tường lén lút lộ ra một khe hở, một bóng dáng cao lớn theo khe hở nhìn vào phòng của nàng, nhìn thẳng vào giường của nàng.

Chạm đến gương mặt như thiên sứ của nàng, hắn lộ ra một chút ý cười ôn nhu.

Hồi trước hắn để nàng ở cạnh phòng của hắn là lo lắng nàng ở đây không thích ứng, bị bắt nạt, hiện giờ cùng nàng

nảy sinh tình cảm, hẳn cảm thấy mình đã quyết định đúng.

Là trái tim nàng đánh động trái tim cứng rắn của hắn, là sự dịu dàng của nàng hoà tan sự ương ngạnh của hắn, là lòng thiện lương của nàng đánh lui lòng cuồng vọng của hắn.

Hắn không tìm ra chút giả dối nào ở trên mặt của nàng, sự hồn nhiên của nàng lay động tình cảm của hắn.

Cùng Cổ Việt Đoàn yêu nhau, Văn Tĩnh Thư trong lòng tràn ngập âm áp ngọt ngào, hơn nữa khi hắn cũng thừa nhận năng lực của Văn Tâm Vũ, trong lòng tình yêu đối với hắn càng lớn hơn.

Văn Tĩnh Thư miệng hát khê, tính toán hôm nay nên chuẩn bị món ăn đặc biệt gì cho hắn, thoả mãn tính háu ăn của hắn. Về phương diện ăn uống, nàng không thể không

bội phục hấn, bất cứ món ăn gì nàng làm hấn sẽ ăn cho bằng hết.

Văn Tĩnh Thư nhét tiền vào túi quần, ra cửa chuẩn bị đi mua nguyên liệu nấu ăn.

" Cái đứa bé này, như thế nào lại không nghe lời, bảo cháu tránh ra cháu lại ở đây không chịu đi!" Người bảo vệ la lên với một đứa bé.

Văn Tĩnh Thư bỗng nhiên phát hiện trước cửa sắt có một

đứa trẻ nhỏ, hai tay nó nắm cửa sắt, kiễng mũi chân lên, ánh mắt lo lắng cứ nhìn vào trong nhà. Khi nó nhìn thấy Văn Tĩnh Thư đi ra cửa, liền buông hai tay nhưng không có ý là tránh ra, mà lui về sau hai bước.

"Chưa thấy qua đứa bé nào thế này." Người bảo vệ vẻ mặt không hài lòng, trừng mắt nhìn đứa bé.

Văn Tĩnh Thư hỏi bảo vệ:

"Chuyện gì? Nó là con của nhà hàng xóm hay sao?"

Người bảo vệ thở phì phì lắc đầu với vẻ không kiên nhẫn. " Nó không phải là con của nhà hàng xóm, đười cũng không đi, thật không biết vì sao lại đứng trước cửa."

"Vậy sao?" Văn Tĩnh Thư tràn đầy nghi hoặc ánh mắt nhìn ra cửa sắt.

Đứa bé này có gương mặt rất quen, Văn Tĩnh Thư nhất

thời nghĩ không ra đã từng gặp qua nó ở đâu. Đứa bé bắt gặp ánh mắt của Tĩnh Thu, vội vàng cúi đầu thẹn thùng. Văn Tĩnh Thu nổi giận quay đầu nhìn người bảo vệ, "Nó chỉ là một đứa bé, không cần phải tức giận như vậy, đừng lớn tiếng dọa nó."

Bảo vệ thấy Văn Tĩnh Thu nói thay cho đứa bé, liền bĩu môi, "Không phải cố ý muốn dọa nó, tôi cũng khó xử! Ngộ

nhỡ Cỗ tiên sinh phát hiện trước cửa có một đứa bé, đuổi mãi mà không đi, chỉ sợ chọc giận Cỗ tiên sinh tôi sẽ bị đuổi việc."

Văn Tĩnh Thư thản nhiên cười cười "Yên tâm, không nghiêm trọng đâu."

Nàng chậm rãi đi về phía đứa bé, ngồi xuống trước mặt nó, nhẹ giọng hỏi: "Bé con, vì sao em đứng ở chỗ này, em muốn tìm ai trong nhà này?"

Đứa bé vẫn đang cúi đầu, bàn tay nhỏ vân vê gấu áo, giọng nói lí nhí: "Thực xin lỗi chị, em, em..... muốn tìm.....tìm Cỗ tiên sinh."

"Muốn tìm Cỗ tiên sinh?"

"Vâng....." Đứa bé nuốt mạnh một ngụm nước miếng, "Vâng, em muốn gặp Cỗ tiên sinh."

Văn Tĩnh Thư quay đầu, chỉ ngón tay vào bên trong, "Trong nhà tất cả đều họ Cỗ,

tổng cộng có sáu vị Cổ tiên sinh, em muốn tìm vị nào?"

"Em đến cùng với papa.....Nhìn thấy vị Cổ tiên sinh kia." Đứa bé khăn trương nuốt mạnh nước miếng.

Lần trước nó cùng ba nó...

A! Nàng nhớ ra rồi, nàng còn vì việc này mà phẫn nộ rời đi.

Văn Tĩnh Thư kinh ngạc nhìn chăm chăm đứa bé, hai tay dịu dàng nắm lấy tay của

nó, lòng nàng cực kỳ cảm động.

Cánh tay của nó gầy như que củi, nàng thực sợ chính mình không cẩn thận sẽ bẻ gãy cánh tay của nó mất.

"Sao em lại một mình chạy tới tìm Cỗ tiên sinh? Ba em đâu?"

Đứa bé sợ sệt chậm rãi ngẩng đầu, run run ngập ngừng: "Chị à, chị có thể mang em đi gặp Cỗ tiên sinh sao?"

"Em có thể nói cho chị biết vì sao em muốn tìm Cổ tiên sinh không?" Văn Tĩnh Thư định thần nhìn đứa bé.

Đứa bé bất an lại gục đầu xuống, "Là mẹ muốn em tìm đến Cổ tiên sinh....."

"Mẹ em?" Văn Tĩnh Thư không khỏi ngần ra.

Lần trước nó là đi theo ba nó đến, lần này là mẹ nó muốn nó tới gặp Cổ Việt Đàn.

Chuyện gì xảy ra đây?

Chuyện của người lớn sao lại liên lụy đến một đứa bé, thật không hiểu bọn họ nghĩ gì!

Văn Tĩnh Thư nhẹ nhàng nâng mặt của nó lên, dịu dàng đẩy đám tóc đang che khuôn mặt của nó ra "Vì sao mẹ lại bảo em tới tìm Cô tiên sinh? Vì sao không đích thân đến?"

Đứa bé cố gắng không để nước mắt trào ra mặc dù mắt nó đã đỏ hết lên rồi, "Mẹ phải

đi kiếm tiền nên bảo em tới."

"Vậy papa em đâu?" Ba nó nà²ng đã gặp qua, ngày đó còn ở trước mắt đ²ứa nhỏ quỳ g²ồi trước mặt C²ổ Vi²ệt Đ²àn.

Đ²ứa bé trai nh²ích môi l²ắc đ²âu, "Không biết."

"Không biết?"

"Ch²ị, ch²ị có thể đ²ưa em đi gặp C²ổ tiên sinh? Mẹ muốn em ti²ện th²ể nh²ấn C²ổ tiên sinh." Đ²ứa bé đ²au kh²ô cầu xin Văn T²ĩnh Thu.

"Em vội vã muốn gặp Cổ tiên sinh vì muốn thay mẹ cầu xin?" Văn Tĩnh Thư cả bụng đầy nghi vấn, nhưng là nhìn sắc mặt tái nhợt kia, trái tim cứng rắn cũng bị hoà tan.

"Vâng." Nó gật mạnh đầu.

"Được rồi, chị đưa em đi gặp anh ta."

"Thật vậy chẳng?" Mặt đứa bé vốn đang nản lòng, trong nháy mắt tràn ra một tia vui vẻ.

Văn Tĩnh Thư đứng dậy, "Bây giờ anh ấy đang ở trong nhà dưỡng bệnh, đi theo chị."

Đưa bé nắm lấy tay của nàng, "Cám ơn chị."

Văn Tĩnh Thư dịu dàng liếc nhìn nó một cái, mỉm cười hiền lành, "Đừng khách khí."

Văn Tĩnh Thư cùng đưa bé đi vào trước cửa phòng Cổ Việt Đàn, mới phát hiện chính mình làm việc rất lỗ mãng, không biết Cổ Việt Đàn có

đồng ý hay không liền tự tiện
dẫn người tới gặp hẳn, ngộ
nhỡ hẳn không muốn gặp đứa
bé nàng chẳng phải là làm tổn
thương nó sao?

Văn Tĩnh Thư khó xử cúi
đầu nhìn xuống, “Chị không
biết anh ta có chịu gặp em hay
không, em có thể hay
không.....”

“Không sao, chị đi vào
trước hỏi Cổ tiên sinh, em có
thể chờ ở đây.” đứa bé nhìn

thấy sự ngưng nghịu trên mặt Văn Tĩnh Thư, liền nói.

Đưa bé làm cho trên mặt Văn Tĩnh Thư hiện lên ý cười, “Chị nhất định sẽ hết sức nói giúp em.”

“Cám ơn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn có một tia vui vẻ.

Văn Tĩnh Thư vỗ vỗ đầu của nó, mỉm cười, “Chị thật sự sẽ cố gắng hết sức.”

Văn Tĩnh Thư cúi đầu nhìn nó nhếch miệng cười,

đẩy cửa phòng rồi đi vào, lập tức khép cửa phòng lại.

“Việt Đàn.”

Cỗ Việt Đàn nằm ở trên giường, liếc thấy Văn Tĩnh Thư, lập tức ngồi thẳng người dậy, cười với nàng.

“Có phải muốn hỏi hôm nay anh ăn cái gì?”

Ai! Người đàn ông này là như thế, nhìn thấy nàng coi như chỉ biết là ăn!

“Không phải.” Văn Tĩnh

Thư chậm rãi dời bước đi đến trước mặt hắn.

“Không phải?” Thấy nàng từng bước đi vào trước giường, hắn nhanh tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, để trước môi dùng đầu lưỡi trêu đùa tay nàng.

Văn Tĩnh Thư hai má nhất thời nổi lên đỏ ửng, thẹn thùng rút tay về, “Đừng nghịch, bên ngoài có một đứa bé nói muốn gặp anh.”

“Có đứa bé muốn gặp anh?” Cỗ Việt Đàn buông tay nàng ra, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Văn Tĩnh Thu, “Đứa bé nào?”

Văn Tĩnh Thu ngồi ở mép giường chăm chú nhìn Cỗ Việt Đàn, “Chính là đứa bé đến đây cùng một người đàn ông mấy ngày hôm trước đó”.

Cỗ Việt Đàn khoanh hai tay trước ngực, suy ngẫm một lát, “Có phải em nói là đứa bé đi cùng Hạ Chấn không?”

Trí nhớ của hắn thật tốt, lập tức đã nhớ ra.

Văn Tĩnh Thư mừng rỡ gật mạnh đầu, “Chính là đứa bé đó.”

“Đứa bé kia tìm anh làm gì?” Cổ Việt Đàn cau mày trừng mắt nhìn Văn Tĩnh Thư.

Trong nháy mắt thái độ đã biến đổi, cảm giác được hắn lạnh như băng, nhưng mà trước mặt đứa bé kia, nàng đã vô ngục cam đoan mình sẽ cố

gắng hết sức.

Đôi môi đỏ mọng của Văn Tĩnh Thu khẽ nhếch, không biết làm sao. Nên làm cái gì bây giờ?

“Một người đàn ông thật là vô dụng bảo con tới gặp anh?”
Cổ Việt Đàn sắc mặt trầm xuống, mày rậm nhăn lại.

“Không phải bố nó bảo nó tới gặp anh, mà là mẹ của nó muốn nó tới gặp anh.” Văn Tĩnh Thu nhanh miệng giải

thích.

“Vợ của Hạ Chân?” Cô Việt Đàn cau mày lại.

Văn Tĩnh Thư xấu hổ không biết làm sao liền cười ha ha.

“Đứa bé đâu?” Cô Việt Đàn nheo hai con mắt lại nhìn nàng.

Rõ ràng là ánh mắt tức giận, vì sao hắn có thể làm nàng si ngốc mà yêu như vậy? Có lẽ là sức quyến rũ của hắn

đã hấp dẫn, rung động lòng nàng một cách sâu sắc!

“Tĩnh Thư, anh hỏi em, đứa bé đâu?” Cổ Việt Đoàn nhìn Văn Tĩnh Thư đang đột nhiên không hiểu sao lại ngăn người ra.

Văn Tĩnh Thư nhất thời ngạc nhiên, vội vàng hoàn hồn, ngón tay bối rối chỉ vào cửa, “Ngay tại ngoài cửa!”

“Ở ngoài cửa?”

Giọng nói đầy kinh ngạc,

Cổ Việt Đàn sắc mặt khó coi đến cực điểm, hình như là trách cứ nàng chưa hỏi ý kiến của hắn coi có đồng ý hay không mà đã liền tự tiện mang đứa bé vào nhà.

Nàng tự biết đuối lý, liền cúi đầu xin lỗi hắn, “Thực xin lỗi, trước đó không có hỏi ý của anh..... đã dẫn nó đến.”

Một cơn tức giận nghẹn ở ngực Cổ Việt Đàn, nhưng chính là không biết phải làm

sao đối với nàng.

“Dẫn nó vào.”

Văn Tĩnh Thư nghe vậy, liền đi tới cửa mở ra cửa phòng. Vì không để đứa bé phải sợ, nàng liền mỉm cười, “Vào đi.”

Đứa bé sợ hãi nói, “Thật sự có thể chứ?”

“Đừng sợ, anh ta cũng không phải là loại người hay ăn thịt người, vào đi.” Văn Tĩnh Thư nhẹ nhàng nói muốn

cho trong lòng nó tan đi nỗi sợ hãi.

Cổ Việt Đàn ngồi ở trên giường trợn mắt nhìn nàng.

Từ trước đến giờ, nàng còn nghĩ hẵn là loại người lão hồ ăn thịt người?

Đứa bé nơm nớp lo sợ bước vào phòng, cúi đầu đứng ở bên cạnh Văn Tĩnh Thu, lễ phép nói: “Cổ tiên sinh xin chào.”

Cổ Việt Đàn bình tĩnh nhìn

nó “Mẹ cháu muốn cháu tới gặp ta?”

“Đúng vậy.” Đứa bé trong thanh âm rõ ràng là đang run run.

“Là vì chuyện của ba cháu Hạ Chân sao?”

“Đúng vậy.”

Cổ Việt Đàn lộ ra vẻ cười cười, trong vẻ cười cười có chút châm chọc đùa cợt. “Mẹ cháu muốn cháu tới gặp ta, có phải muốn ta thấy cháu nhỏ

tuổi liền thương hại muốn ta
thu mua nhà xưởng?”

“Không! Chú hiểu lầm ý
của mẹ rồi.” Đứa bé liền giải
thích cho Cỗ Việt Đàn hiểu.

Cỗ Việt Đàn trở nên ngần
ra, “Không phải?”

Văn Tĩnh Thư thoáng chốc
cảm thấy tò mò, ngồi xổm
xuống nhìn nó, “Vậy vì sao
mẹ cháu muốn cháu tới gặp
Cỗ tiên sinh?”

Đứa bé hít một hơi vào

liền nói: “Mẹ muốn cháu đến cảm ơn Cỗ tiên sinh vì đã không thu mua nhà xưởng, nếu Cỗ tiên sinh thu mua nhà xưởng thì hai mẹ con cháu sẽ phải lưu lạc đầu đường rồi.”

Lưu lạc đầu đường ?

Văn Tĩnh Thư không thể tin nhìn đứa bé, “Điều này sao có thể? Cho dù là không bán thì cũng bị ngân hàng niêm phong.”

Đứa bé lắc đầu, “Bán hay

bị niêm phong, đối với cháu và mẹ mà nói đều là giống nhau.”

“Tại sao có thể như vậy?”

Văn Tĩnh Thư hoàn toàn nghe không hiểu.

Trong lòng Cổ Việt Đan đều biết, động đậy thân thể ngồi ở mép giường nhìn đứa bé, một chút tà mị cười hiện lên bên khóe miệng, “Thì ra mẹ cháu biết ba của cháu, ông ta.....”

“Mẹ biết.” Không chờ Cổ

Việt Đàn nói thêm, đưa bé liền gật mạnh đầu, muốn càng ít người biết chuyện của nhà nó càng tốt.

Biết? Biết cái gì? Văn Tĩnh Thư vẻ mặt mờ mịt nhìn CỎ Việt Đàn cùng đưa bé đang nói chuyện.

CỎ Việt Đàn rút cục lộ ra vẻ ôn hòa tươi cười khó hiểu, “Ta biết, cháu trở về nói với mẹ cháu, ta biết ý của mẹ cháu rồi.”

Đứa bé thật cao hứng hoàn thành nhiệm vụ của mẹ, cảm kích hướng Cổ Việt Đan cúi đầu, “Cám ơn chú.”

Cổ Việt Đan cười lạnh, “Ta cũng có câu muốn cháu chuyển tới mẹ cháu.”

Đứa bé lập tức thất lung thẳng thắn nhìn thẳng Cổ Việt Đan, “Xin hỏi là cái gì?”

Cổ Việt Đan mày rậm nhíu lại, ánh mắt liếc về phía đứa bé, “Mặc kệ chuyện nhà

xưởng thế nào, nhưng là cháu và mẹ cháu tuyệt đối sẽ không lưu lạc đầu đường.”

Đứa bé ánh mắt ảm đạm nháy mắt đã sáng ngời, “Thật vậy chăng?”

“Ta dám cam đoan với cháu. Tốt lắm, cháu có thể trở về.” Cô Việt Đan mỉm cười vuốt cằm.

“Cám ơn chú, cháu sẽ chuyển lời nói của chú tới mẹ.” Đứa bé đi ra cửa, lòng

mang cảm kích quay đầu liếc mắt nhìn Cổ Việt Đàn một cái, mỉm cười xoay người đi ra khỏi phòng .

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, đưa bé đi ra cửa rồi biến mất.

Văn Tĩnh Thư vẻ mặt khó hiểu quay đầu nhìn Cổ Việt Đàn, “Là nguyên nhân gì làm cho mẹ nó không tán thành anh mua nhà xưởng của họ?”

Cổ Việt Đàn ngẩng đầu

lên, hai tay để ở sau đầu, “Đối với em, không cần hỏi nhiều.”

Nhìn về mặt tỏ vẻ quan trọng của hắn, Văn Tĩnh Thư không lên tiếng.

“Đúng rồi.” Hắn rút hai tay về, nghiêm trang nhìn chăm chú nàng, “Đã sớm tới trưa rồi sao? Cơm trưa của anh.....”

Giữa trưa? Cơm trưa?

Nàng nhất thời nhớ lại chính mình vốn muốn đi mua

đồ, lại bị chuyện của đứa bé làm chậm trễ thời gian.

Văn Tĩnh Thư mở to mắt, “Còn chưa mua đồ ăn, bây giờ lập tức đi mua.”

“Cái gì? Đã giữa trưa rồi, cơm trưa của anh còn chưa làm?” Cô Việt Đoàn tức giận kêu lên với nàng.

“Em lập tức đi làm.” Văn Tĩnh Thư chạy lao ra cửa phòng.

Tức giận thì tức giận, kêu

thì kêu, trong lòng Cổ Việt
Đàn lại thấy ngọt.

Chương 8

Chuyện của đứa bé luôn tạo thành một áp lực vô hình trong lòng Văn Tĩnh Thu, nàng không ngừng lo lắng nếu nhà xưởng của Hạ Chấn bị pháp viện niêm phong, đứa bé cùng mẹ nó hẳn thật sự sẽ lưu lạc đầu đường sao?

Cô Việt Đoàn đã nói hẳn sẽ không làm cho đứa bé cùng

mẹ nó lưu lạc nơi đầu đường, lời này thật sao sao? Hấn sẽ làm như thế nào?

Từ sau khi hết bệnh, Cỗ Việt Đàn suốt ngày bên ngoài bôn ba công tác, nàng không nghe hấn nhắc tới chuyện có liên quan đến đứa bé.

“Tĩnh Thư, bữa sáng của anh chuẩn bị xong chưa vậy?” Cỗ Việt Đàn thần thái sáng láng từ lầu hai bước nhanh xuống lầu.

Văn Tĩnh Thư đang bần thần suy nghĩ, nghe thấy tiếng của hắn, vội vàng vực lại tinh thần nhìn hắn.

“Đã làm xong từ sớm rồi.”

Cổ Việt Đàn lấy ghế dựa ra ngồi xuống, vừa mở ra báo chí xem tin tức trên báo, vừa ăn bữa sáng.

Văn Tĩnh Thư lén lút đánh giá vẻ mặt của hắn.

Ừm, coi như không tệ.

“Việt Đàn, em muốn hỏi

anh.....”

“Cả ngày đều chỉ là một ít tin tức.” Cổ Việt Đán buông tờ báo trong tay xuống, giương mắt nhìn Văn Tĩnh Thư, “Tĩnh Thư, trưa anh muốn ăn mì Ý.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, “Trưa anh muốn ăn mì Ý?”

“Ừ.” Hắn đẩy ghế đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng cúi đầu xuống hôn lên hai má của

nàng, “Anh muốn ăn hải sản. Anh đi đến công ty đây!” Nói xong, lập tức đi nhanh rời đi.

Văn Tĩnh Thư nhìn hấn rời đi, đột nhiên mới nhớ lại chính mình muốn hỏi hấn về chuyện liên quan đến đứa bé.

“Ai, thật là ngốc, mới bị người ta hôn mà đã quên đi chuyện chính! Bỏ đi, chờ trưa anh ấy trở về hỏi lại vậy.”

Buổi trưa, Văn Tĩnh Thư bị Cổ Việt Đàn hôn nhiệt tình

lại quên mất chuyện muốn hỏi.

Buổi tối, thừa dịp hắn còn không có về nhà, nàng không ngừng nhắc nhở chính mình không thể quên, trăm ngàn không thể quên.....

Làm nàng nghe được tiếng xe của hắn về đến cửa, cao hứng phấn chấn nhắm phía cửa.

“Việt Đàn.....” Nhìn thấy hắn, lòng nàng cũng kích động lên.

“Anh làm sao vậy?”

Hắn cười khỏ, “Không biết, nói chung cảm thấy tràng vị là lạ.”

“Tràng vị không thoải mái? Em cùng anh đi bệnh viện nhé?” Vẻ mặt nàng hoảng sợ vội vàng đỡ hắn.

Cô Việt Đan buồn rầu lắc đầu, “Lên lầu nghỉ ngơi một chút thì được rồi.”

Một lần kinh nghiệm nàng đã nhận thấy được bệnh viện

là nhược điểm trí mạng của
hắn.

Nàng bắt đặc dĩ tà nghề
liếc mắt một cái, “Một người
đàn ông mà không dám đến
bệnh viện?”

Văn Tĩnh Thư nói như thì
thâm nhưng vẫn là bị Cổ Việt
Đàn nghe thấy.

Hắn phản bác: “Không
phải không dám, mà là không
thích.”

“Không dám cùng không

thích, ý tứ đều giống nhau. Thử hỏi có ai thích đến bệnh viện? Nhưng là có bệnh vẫn phải gặp bác sĩ.” Nàng cố ý quở trách hẳn.

“Trong bệnh viện có mùi thuốc sẽ làm anh càng khó chịu hơn, anh thích ở nhà, có em ở bên cạnh theo giúp anh.”

Tuy là nguy hiểm, nhưng lọt vào tai nàng cũng là vô cùng ngọt ngào.

“Anh luôn già mòn cái lý,

em không cãi với anh nữa.”

Đỡ hẳn đi vào phòng, nàng đi vào bên giường nhẹ nhàng giúp hẳn cởi áo khoác, giày, dìu hẳn nằm xuống giường.

Cổ Việt Đàn nằm ở trên giường, lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa với nàng.

“Cảm giác có em thật tốt.”

Nàng đắp chăn cho hẳn, bắt đắ dĩ nhếch miệng cười khỏ với hẳn.

“Anh trở nên nịnh nọt như

vậy từ bao giờ ?”

“Không phải nịnh nọt, là nói thật lòng.” Hấn cảm thấy mỉm cười mỹ mãn, hấn tin tưởng làm hoàng đế cũng là như thế này mà thôi.

Giúp hấn nằm xuống xong xuôi, Văn Tĩnh Thư hai tay chống mép giường, dịu dàng hỏi: “Thật sự không có một chút khẩu vị nào sao?”

Cổ Việt Đán hai mắt nhìn lên trần nhà, suy nghĩ, “Anh

nghĩ.....”

Thừa dịp hắn đang suy nghĩ, nàng đột nhiên nhớ lại trong lòng muốn hỏi chuyện của đứa bé kia.

“Việt Đàn, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Câu hỏi của nàng cắt đứt suy nghĩ của hắn, Cổ Việt Đàn không hiểu Văn Tĩnh Thư có chuyện gì hỏi hắn.

“Chuyện gì?”

“Em muốn hỏi anh về

chuyện đưa bé con của Hạ Chân.....”

“A, anh nghĩ là.” Hấn đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, cắt đứt câu hỏi của nàng.

Văn Tĩnh Thư ngạc nhiên chăm chú nhìn hấn, “Anh nghĩ đến điều gì?”

Anh biết bây giờ anh muốn ăn cái gì rồi, anh nghĩ ăn trứng bắc thảo cháo thịt nạc.” Hấn nở một nụ cười rộng miệng trên mặt.

Hai vai Văn Tĩnh Thư rũ xuống, “Thật sự là bị anh làm tức chết, em còn đang tưởng anh đang nghĩ tới cái gì đâu, thì ra vẫn là ăn!”

“Làm ơn giúp anh đi mà, anh đói bụng.” Bộ dáng hăn điềm đạm đáng yêu, ý đồ tranh thủ sự thương cảm của nàng.

Nàng nhìn thấy bộ dạng của hăn, đành phải nói: “Được, em lập tức đi làm cho

anh ăn.”

Bên môi hắn lập tức hiện lên ý cười, “Anh biết lúc nào em cũng hiểu ý của anh mà.”

Nghe được câu nói này của hắn, làm cho nàng không thể không lập tức đứng dậy ra khỏi phòng nấu ăn cho hắn.

Cổ Việt Đàn miệng nở nụ cười.

Nàng còn chưa mở miệng, hắn đã sớm nhìn thấu lòng của nàng .

Thật sự là cô ngốc , hẳn cố ý làm vậy để bỏ đi sự chú ý của nàng.

...

Lần này đến lần khác muốn hỏi về chuyện của đứa bé đều bị từ chối, Văn Tĩnh Thư không khỏi cảm thấy ảo não, còn có vài phần uể oải, trong lòng đối với Cổ Việt Đan có

một tia oán giận.

Tuy rằng sự việc không liên quan mình, nhưng là nghi đến ánh mắt của đứa bé kia nà^{ng} lại không đành lòng.

Sáng nay nà^{ng} quyết định lúc hăⁿ ra cửa, nhất định phải hỏi rõ ràng, nếu là hăⁿ đã quên việc này cũng nhắc nhở hăⁿ luôn.

Nà^{ng} nhìn Cô Việt Đán đang ăn bữa sáng, “Anh đã quên chuyện của đứa bé kia

sao?”

Cổ Việt Đàn ra vẻ mơ hồ nhìn nàng, “Đứa bé ? Em nói đứa bé nào?”

Hắn thật sự đã quên!

Văn Tĩnh Thư tức giận đến nổi ngực không ngừng phập phồng, “Làm sao anh có thể nói không giữ lời?”

“Anh khi nào nói không giữ lời?” Cổ Việt Đàn lật tức dừng ăn, sau đó đặt khăn ăn xuống bàn, thân để sát vào

nàng, “Em muốn lập tức sinh cho anh một đứa bé phải không? Được, anh sẽ làm hết sức.”

Đôi mắt mang ý đùa cợt, làm cho mặt nàng bỗng dưng nóng hồng lên.

“Em, em không phải nói này.....”

Nàng nói đông hần nói tây, nàng chỉ muốn hỏi hần chuyện của đứa bé kia, hần lại nghĩ đến nàng vội vã phải giúp hần

sinh đứa nhỏ?

Cô Việt Đan nhẹ giọng mỉm cười, “Tốt lắm, anh đáp ứng em nhất định sẽ như em mong muốn.”

Không không không không, nàng không phải muốn chuyện này!

Nàng ngượng ngừng cúi khuôn mặt nhỏ nhắn nóng rục, nào có dũng khí tiếp tục truy vấn chuyện của đứa bé.

Mãi cho đến kia tiếng

bước chân càng lúc càng xa, nàng mới dám ngẩng đầu. Nhìn hấn lái xe ra khỏi cửa, nàng chỉ có thể ở tại chỗ dậm chân oán giận.

“Tức chết người đi được.”

Nàng giận không phải hấn, mà là chính mình vô dụng. Hấn nói hai ba câu không chỉ có thể chặn miệng của nàng, còn có thể làm cho nàng xấu hổ đến không nâng nổi đầu.

Văn Tĩnh Thư xoay người thu dọn bàn ăn.

Lúc này bảo vệ đột nhiên đi vào phòng khách, “Văn tiểu thư.”

Văn Tĩnh Thư quay đầu nhìn chăm chăm bảo vệ, “Sao anh vào được?”

Quy định bất thành văn của nhà họ Cổ, bảo vệ là không thể tùy tiện vào phòng khách.

“Thực xin lỗi, ngoài cửa

có đứa bé nói muốn tìm một vị
tỷ tỷ bên trong, ta đoán tưởng
có thể là người, cho nên muốn
mời người đi ra xem sao.”

Văn Tĩnh Thư thần sắc
biến đổi.

Có phải là đứa bé kia?

“Nó hiện giờ đang ở ngoài
cửa?”

“Vâng, cô mau lên, tôi
phải lập tức về vị trí của
mình.” Bảo vệ nói, lập tức
xoay người bước nhanh rời

khỏi phòng khách.

Văn Tĩnh Thư hít một hơi thật sâu.

Ngộ nhỡ thật sự là đứa bé kia, nàng nói với nó thế nào đây? Lúc trước nàng nói giúp nó, hiện tại, đối với Cổ Việt Đàn miệng hỏi không ra một nguyên cớ, nàng làm sao ăn nói với đứa bé kia?

Văn Tĩnh Thư bỏ công việc đang làm, đi ra cửa.

Đúng là đứa bé kia, vừa

nhìn thấy nàng, nó liền đưa tay ra vẫy.

« Chị ơi, chị ơi. »

Văn Tĩnh Thư mở cửa sắt ra rồi đi ra ngoài, ngồi xổm xuống trước mặt nó, nhìn nó với vẻ mặt có phần xin lỗi, “Thực xin lỗi, chị.....”

“Chị.” Đứa bé thân thiết chủ động ôm cổ của nàng, “Cám ơn chị.”

“Cám ơn chị?” Nàng không giúp nó việc gì, sao nó

lại cảm ơn nàng?

“Nếu không có chị, Cô tiên sinh..... Không, vị thúc thúc kia sẽ không giúp em và mẹ, cho nên mẹ muốn em đến gặp chị để nói cảm ơn.” Đứa bé cười lộ lúm đồng tiền trên mặt.

Văn Tĩnh Thư sừng sốt.

Nàng đem đứa bé đang ở trong lòng mình đẩy ra một chút, “Em có thể nói nói rõ ràng một chút hay không?”

Đứa bé cười hì hì nhìn Văn Tĩnh Thư, “Thúc thúc mua nhà xưởng của ba ba, nhưng là hấn lại bán trao tay cho mẹ em, thúc thúc đó nói hy vọng mẹ em sẽ làm cho tốt.”

Văn Tĩnh Thư nghe thấy, cau mày nhìn chăm chăm nó, “Chị không biết em đang nói cái gì.”

Đứa bé xem xét Văn Tĩnh Thư, “Em cũng không biết rõ

lắm, dù sao em cùng mẹ sẽ không lưu lạc đầu đường, mẹ nói vậy.”

“Như vậy sao?” Nàng vẫn là không hiểu.

Văn Tĩnh Thư vẻ mặt khó hiểu nhìn bộ dạng vui sướng của đứa bé.

“Chị, chị đang suy nghĩ cái gì?”

“Chị?” Văn Tĩnh Thư vội vàng thu hồi nghi hoặc trên mặt, mỉm cười, “Không có việc

gì, chỉ cần em cùng mẹ bình an vô sự là tốt rồi.”

“Cám ơn chị.”

Phải một câu cám ơn, trái một câu cám ơn, trong lòng Văn Tĩnh Thu liền cảm thấy hết tội lỗi.

Nàng nhẹ nhàng vỗ đầu nó, “Về sau em nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ.”

“Em biết rồi, em về nhà với mẹ đây.” Nó cười hì hì vẫy tay rời đi.

Văn Tĩnh Thư nhìn nó tươi cười rạng rỡ nhẹ nhàng chạy đi, khóe miệng của nàng lộ ra vẻ tươi cười ấm áp, nhưng trong lòng lại bị bao phủ một lớp sương mù.

Là chuyện gì khiến cho đứa bé kia vui mừng như vậy?

Nàng tin đây là do Cổ Việt Đàn làm.

Cổ Việt Đàn nha Cổ Việt Đàn! Văn Tĩnh Thư cúi đầu cười.

Lúc trước nàng vẫn lo lắng hấn đã quên chuyện của đứa nhỏ, không ngờ hấn cũng là giầu nàng giúp đứa bé.

Tuy rằng hấn muốn làm nàng cảm động, nhưng là..... hấn cũng không thể cố ý giả bộ trêu đùa nàng nha!

...

Vì cảm niệm thiện tâm của Cỗ

Việt Đán, tối nay Văn Tĩnh Thư làm rất nhiều đồ ăn hấp thích, chờ hắn trở về.

Đến thời gian tan tầm, rất đúng giờ nghe thấy tiếng xe Cỏ Việt Đán

tiến vào cửa, lát sau nhìn thấy bóng dáng cao lớn xuất hiện ở phòng khách.

“Anh về rồi ăn cơm đi.” Văn Tĩnh Thư đem một mâm hành bạo thịt bò đặt ở trên bàn cơm.

Ăn cơm là chuyện vui vẻ nhất! Cỗ Việt Đàn ba bước vọt tới bàn ăn, cúi đầu nhìn trên bàn bày ra tất cả đều là đồ ăn hấp thích ăn, nhìn không được liền nuốt nước miếng.

Khản cấp lấy ghế dựa ngồi xuống, hấp xoa tay chuẩn bị ăn, “Hôm nay là ngày đặc biệt gì? Tất cả đều là món hấp thích ăn.”

Văn Tĩnh Thư xem bộ dạng háu ăn của hấp, nhìn

không được hé miệng cười cười.

“Đây là vì cảm niệm anh mà nấu đó.”

Một miếng hành bạo thịt bò đang ở trong miệng, hấn ngẩng đầu nhìn Văn Tĩnh Thư.

“Cảm niệm cái gì?” Nuốt vào miệng thịt bò, hấn lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn nàng, “Em cảm niệm anh phải không? Vẫn là nói cảm niệm anh đêm nay có thể có

hết sức tặng em một đứa con trai?”

Lại tới nữa!

Hai gò má nõn nà trong nháy mắt biến thành quả táo hồng, “Đứng đản ăn cơm!”

Lời nói của Cô Việt Đan khiến nàng xấu hổ đến xoay người chạy đi vào phòng bếp.

Sau lưng của nàng tuôn ra tiếng cười to ha hả.

Vọt vào phòng bếp Văn Tĩnh Thư thở hồng hộc tự

giễu, “Thật vô dụng, người ta mới nói mấy câu mà đã rứt đầu đi vào nhà bếp trốn.

Đột nhiên, có một hơi ấm áp bao lấy nàng từ phía sau, trên eo còn xuất hiện một đôi tay, vòm ngực rộng lớn của Cố Việt Đàn kê sát lưng của nàng, đem nàng cả người ôm vào trong ngực, tựa vào nàng, bên tai nỉ non.

“Em vừa rồi rớt cuộc nghĩ muốn nói cái gì với anh?”

Không nghĩ tới hẳn lại vào phòng bếp, trái tim Văn Tĩnh Thư đập loạn xạ.

“Em , em

Toàn thân tê dại làm cho đầu lười của nàng đều lú lại, suy nghĩ cũng không biết bay đến đâu mất rồi, đầu óc rơi vào cảnh trống không, làm sao còn nhớ rõ nàng muốn nói cái gì!

Hắn đem thân thể của nàng quay về hướng chính

mình, cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của nàng.

“Em không phải là muốn hỏi chuyện của đứa bé kia?”

Nàng chính là muốn biết chuyện này.

“Làm sao anh biết?” Rất thần kỳ, chuyện gì của nàng đều không giấu được hắn.

Hắn nhếch khóe miệng, cặp mắt đen bao quát lấy nàng, “Khi trở về, bảo vệ nói

cho anh biết buổi sáng có một đứa bé chạy tới tìm em, cho nên anh đoán em nhất định đang lo lắng về chuyện này.”

“Hôm nay đứa bé đó đến tìm em, mặc dù không hiểu lời của nó nói lắm nhưng qua biểu hiện trên vẻ mặt của nó em nghĩ chuyện của nhà nó đã được giải quyết

Nàng nhìn hắn với vẻ mặt mờ mịt, hy vọng hắn có thể giúp nàng cởi bỏ nghi hoặc

trong lòng.

“Anh chỉ là đem công ty trao lại cho vợ của hắn, từ nay về sau Hạ Chấn cùng vợ con hắn không còn quan hệ gì nữa.

“Vì sao nhất định phải làm như vậy?” Nàng vẫn đang không hiểu.

“Hạ Chấn bán nhà xưởng, không phải hắn kinh doanh không tốt, mà là hắn đem toàn bộ tiền kiếm được cho người đàn bà khác, phương pháp

duy nhất có thể nghĩ đến chính là bán nhà xưởng. Người như thế mà có tiền, anh dám nói là hẳn vẫn sẽ không bận tâm đến vợ con của mình đâu, cho nên anh lấy giá thấp mua lại, bán trao tay cho vợ hẳn, cứ như vậy, đứa bé đó cùng mẹ nó sẽ không phải lưu lạc đầu đường.”

Thì ra là như vậy, khó trách lúc Hạ Chấn xuất hiện cầu cứu, hẳn kiên trì không

chịu cứu trợ.

“Nhưng mà Hạ Chân đồng ý sao? Làm sao vợ hắn có thể tiếp tục kinh doanh?” Tiền mới là vấn đề lớn nhất, vợ của Hạ Chân trong tay nếu là có tiền, thì đứa bé kia nhất định sẽ không lo lắng.

Cô Việt Đan buông hai tay ra, “Tạm thời anh cho mượn.”

“Anh?” Nàng kinh ngạc mở lớn mắt, khước miệng lại lộ ra nét cười.

Hắn bỏ hai tay vào trong túi, “Em nghĩ anh có nguyện ý hay không ? Nếu như không phải đưa bé kia thông minh biết thu phục lòng của em trước, em nghĩ anh sẽ làm như thế này sao ?”

Hắn nói với bộ dáng ủy khuất, Văn Tĩnh Thư cũng là ngọt ở trong lòng.

“Vì sao lại làm như vậy?”

“Nếu em không vui, anh liền ăn không ngon, cho nên

lâu.....” Hấn trong mắt thoáng hiện bừng bình ý cười.

Nàng chủ động ôm cánh tay hấn, “Anh như vậy thật đáng khen, từ nay về sau em sẽ làm nhiều món ăn ngon cho anh”

“Thật vậy?”

Không cần hỏi, hấn cũng biết là thật, chính là như vậy khiến hấn thích nàng, chỉ cần nhìn nàng cười lòng của hấn

như muốn bay lên thiên đường

“Đương nhiên là thật, thúc thúc.” Nàng cười khẽ.

“Thúc thúc?” Hấn ngẩn người.

Nàng then thúng vươn ngón tay nghịch ngợm caravat trước ngực hấn, “Bởi vì đứa bé gọi em là chị, xưng anh là thúc thúc, cho nên hiện tại anh so với với em là ở lứa tuổi già hơn đó.”

“Đáng giận, anh như vậy

già sao? Gọi em là chị lại bảo anh là thúc thúc.” Cổ Việt Đàn miệng mắng mà lại bật cười.

Văn Tĩnh Thư liền nhào vào lòng hắn, “Thúc thúc nghe qua rất dễ nghe.”

“Không cho phép coi anh là già.”

Hắn đẩy nàng ra, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, cặp mắt đen nguy hiểm nheo lại, đôi môi lại đặt lên môi của nàng, triền miên hôn nồng

nhiệt.

Mặc kệ có phải coi hấn là già hay không, nàng càng lúc càng thích sự bá đạo của hấn! Văn Tĩnh Thư vui vẻ thâm nghĩ.

Chương 9

Văn Tĩnh Thư trong tay mang theo canh gà, thừa dịp Cổ Việt Đàn còn chưa tan tâm về nhà, về nhà thăm Văn Tâm Vũ.

Nàng đã ở nhà họ Cổ đã hơn nửa năm, trong khoảng thời gian này Cổ Việt Đàn đối nàng luôn luôn che chở, trước mặt mọi người hai người

không để lộ ra gì cả , nhưng khi có hai người thì cả hai đều rất ngọt ngào.

Văn Tĩnh Thu vừa đi vào nhà, Văn Tâm Vũ mừng rỡ tiến đến gắt gao ôm lấy nàng.

“Tĩnh Thu.”

Văn Tĩnh Thu cũng vui mừng ôm lấy Văn Tâm Vũ, khi hai người buông nhau ra nàng giờ lên bình đựng canh gà, “Em có làm canh gà cho chị nè.”

Văn Tâm Vũ liếc canh gà trong tay nàng, trên mặt lộ vẻ vui vẻ. “Em nấu canh gà?”

“Vâng.” Văn Tĩnh Thư cười hì hì nhìn Văn Tâm Vũ, “Chị thích ăn canh gà nhất còn gì.” Nàng mở nắp ra, hương vị của canh gà bay khắp phòng.

Văn Tâm Vũ hít vào một hơi, “Thơm quá .”

“Nước miếng của chị chảy hết cả ra rồi kìa.” Văn Tĩnh

Thư cười cười, múc một chén canh gà đưa cho Văn Tâm Vũ.

Văn Tâm Vũ cầm chén canh từ tay Văn Tĩnh Thư, dùng sức hít tán thưởng nói: “Thật sự thơm quá.”

Văn Tĩnh Thư lại đưa thìa cho chị gái, “Uống nhanh đi.”

Văn Tâm Vũ vội vã cầm thìa nhấm nháp canh gà, một ngụm ở trong miệng, chậm rãi nuốt xuống, “Tuyệt quá! Đã

lâu không uống được canh gà ngon lành rồi.”

Văn Tĩnh Thư không nói, chỉ mỉm cười.

Văn Tâm Vũ lại uống mấy ngụm canh gà, xuôi xuôi mới nói: “Tĩnh Thư vài ngày nữa, sản phẩm công ty chúng ta sẽ ra thị trường.”

“Thật sự?” Nghĩ đến công ty có sản phẩm mới sắp tung ra thị trường, lòng vui sướng Văn Tĩnh Thư biểu hiện trên

mặt.

Văn Tâm Vũ buông bát trong tay: “Tin tưởng chị, không quá ba tháng, là chúng ta có thể trả tiền cho Cổ Việt Đàn.”

“Trả tiền cho Cổ Việt Đàn ? Không phải hẳn là cổ đông của công ty chúng ta sao, sao lại trả tiền cho hẳn?” Tỉnh Thư không hiểu ý của chị mình là gì.

Nhắc tới đây, Văn Tâm

Vũ trong lòng liền một phen phát hỏa.

“Không!” Nàng cảm giận gầm nhẹ: “Hắn không phải là cổ đông của công ty chúng ta, hắn thật đáng ghét, sợ chị không có tiền trả cho hắn, hắn liền bắt em làm con tin.”

Con tin? Nàng không phải con tin!

“Không không không không không?!” Chị hiểu lầm!”
Văn Tĩnh Thư nhất thời lo

lẳng, lấp bắp phản bác lời nói của Văn Tâm Vũ.

“Chị hiểu lắm?” Văn Tâm Vũ khinh thường xuy hù một tiếng, “Tình hình lúc ấy em cũng thấy rồi đó, nếu không phải vì công ty em có đi theo hắn hay không?”

Văn Tĩnh Thư nhất thời á khẩu không trả lời được. Lúc ấy ở ngoài mặt nàng nguyện ý đi cùng hắn, trong lòng quả thật có bất đắc dĩ, nhưng là

hôm nay tình hình hoàn toàn không giống.

Nàng không muốn xa hẳn!

“Chỉ cần sản phẩm mới đưa ra thị trường, chị năm chắc không quá ba tháng, có thể trả tiền cho hẳn.” Văn Tâm Vũ nhìn Văn Tĩnh Thư với vẻ mặt áy náy, “Tin tưởng chị, chị sẽ không để em tiếp tục ở cạnh bên hẳn nữa.”

“Tâm Vũ.....” Nàng muốn nói với chị gái rằng nàng

không muốn xa hấn nhưng lời nói trong miệng không thốt ra được.

“Nhà họ Cỗ đối xử với em có tốt không?”

“Tốt lắm.” Dựa vào tay nghề của nàng, nhà họ Cỗ đối đãi nàng quả thật tốt vô cùng. Chợt nghe nhà họ Cỗ đối tốt với nàng, Văn Tâm Vũ thoáng thở phào, “Cỗ Việt Đàn đâu? Hấn có khắc nghiệt với em hay không?”

“Hắn.....” Nàng phải nói như thế nào về việc này đây?

Nói cho Tâm Vũ, nàng cùng Cổ Việt Đàn đang yêu nhau? Không biết Tâm Vũ có chấp nhận hay không?

“Hắn thế nào? Đối xử với em không tốt có phải hay không?”

Giọng điệu với khí thế bức người của Văn Tâm Vũ làm cho nàng vô lực chống đỡ, nàng không dám nói ra tình

hình thực tế, lo lắng Văn Tâm Vũ không thể chấp nhận.

“Không, hẳn đối xử với em cũng tốt lắm, chưa từng lớn tiếng với em.” Văn Tĩnh Thư thấp giọng trả lời một cách mơ hồ, đồng thời khẩn trương nhìn Văn Tâm Vũ.

Văn Tâm Vũ thở dài nhẹ nhõm, “Cũng may hẳn không coi em là con tin, nếu không cả đời này chị sẽ sống trong day dứt mất.”

Đôi đũa nàng như con tin?

Tâm Vũ ơi Tâm Vũ, là em không muốn rời xa hẳn nha!

Văn Tĩnh Thư vẻ mặt buồn rầu suy nghĩ.

“Chị suy nghĩ nhiều quá, em phải trở về đây.”

Văn Tâm Vũ ngẩn ra, nhìn Văn Tĩnh Thư, “Nhanh như vậy đã phải trở về sao?”

Thấy trong ánh mắt Văn Tâm Vũ biểu lộ ý không muốn nàng rời đi, Tĩnh Thư đành

phải nói “Em phải về đây, còn phải chuẩn bị bữa tối nữa.”

“Được rồi, em đi về trước, em cố gắng nhẫn nại một chút, không quá ba tháng, chị sẽ đến đón em.”

“Ừ.” Nàng đã không còn khí lực để trả lời.

Không quá ba tháng, Tâm Vũ sẽ đến đón nàng về nhà, lời này là ý gì?

...

Sau khi về nhà họ CỎ, cả ngày tâm trí của Tĩnh Thu lúc nào cũng như ở trên mây. Nàng tự nhiên rất lo lắng ngày Tâm Vũ đến đón nàng sẽ không xa.

Nếu ngày đó đến, không biết nàng sẽ đối mặt với những tháng ngày không có CỎ Việt Đàn như thế nào.

Nàng thật sự không biết hẳn có thích nàng thực sự hay không, nhưng còn nàng thì lại

đặt hết tâm tư lên người hẳn rồi.

"Tĩnh Thư, buổi tối nấu món gì vậy?"

Đột nhiên phía sau truyền đến một hơi ấm áp, Cổ Việt Đàn không biết lúc nào đã đứng đằng sau lưng của nàng.

"A" Tĩnh Thư bị giật mình, con dao trong tay vô ý cắt trúng tay mình, máu từ chỗ bị cắt tuôn ra.

Cổ Việt Đàn kinh hoàng

cầm lấy bàn tay bị thương của nàng, vội vã hỏi "Đau không?"

Đau! Không phải ngón tay đau, mà là tâm nàng đau.

Hắn kích động cầm tay nàng đi lại trong phòng bếp, không tóm được thứ gì có thể cầm máu cho nàng, nóng vội nói: "Đến phòng anh băng bó."

Tĩnh Thư không lên tiếng để mặc hắn kéo ra khỏi phòng bếp.

Cỏ Việt Sâm mặt lộ vẻ tươi

cười nghênh diện mà đến,
"Tĩnh Thư, tối nay ăn cái gì?"

Cổ Việt Đàn trừng mắt Cổ Việt Sâm, "Vừa vào cửa cũng chỉ biết ăn, người không thấy tay Tĩnh Thư bị thương sao?"

Cổ Việt Sâm mới phát hiện ra tay Tĩnh Thư đang bị Cổ Việt Đàn nắm lấy, ngón tay còn đang bị thương, "Tĩnh Thư, cô làm sao bị thương vậy?"

Văn Tĩnh Thư mím miệng

cười khỏ, "Không có gì, chỉ là không cẩn thận bị cắt trúng tay thôi."

"Không có gì?" Cổ Việt Đàn tức giận nói, "Dao rất nhiều vi khuẩn, nếu không xử lý cẩn thận sẽ rất dễ bị nhiễm trùng đó."

Văn Tĩnh Thư nhìn hấn tức giận, "Không nghiêm trọng như vậy, chẳng qua....."

"Em nhất định phải đợi cho sự tình phát sinh mới biết

ng nghiêm trọng!" Hấn trong mắt bắn ra phần nộ cùng ánh mắt trách cứ, "Đi mau, băng bó xong, còn muốn đưa em đi bệnh viện tiêm phòng uốn ván."

Còn muốn đi bệnh viện? Có phải là rất khoa trương hay không?

"Không cần đi! Không tiêm đâu, đâu có nghiêm trọng như vậy."

"Không tiêm không được."

Hắn lôi kéo nàng đi lên lầu hai.

Người đàn ông này khí lực vô cùng mạnh, bình thường hắn đã áp đảo nàng rồi, nay trong người lại đang nóng vội, Văn Tĩnh Thư căn bản không thể nào phản kháng, đành phải theo hắn đi lên lầu hai.

"Ồ, ồ, bữa tối nay..."

Cổ Việt Đàn đứng trên cầu thang, quay đầu nhìn chăm chăm Cổ Việt Sâm, "Ăn cơm

hộp!"

"Ăn cơm hộp?" Cỗ Việt Sâm sùng sốt.

Lúc trước khi Văn Tĩnh Thư chưa đến, nhà họ Cỗ cho tới bây giờ chưa bao giờ ăn đồ ăn nhanh, hôm nay ngón tay Văn Tĩnh Thư bị thương, Cỗ Việt Đan muốn mọi người ăn cơm hộp?

Cỗ Việt Sâm tức giận nói thầm, "Từ khi nào thì anh ta trở nên như vậy?"

Cổ ba chậm rãi đi ra, đôi
thoại của hai anh em ông đều
nghe thấy hết. Ngang đầu nhìn
một chút lên lầu hai, nhin
không được cười trộm.

"Việt Đán khi nào thì bắt
đầu trở nên không thể nói lý
như vậy."

Cổ Việt Sâm kinh ngạc
quay đầu nhìn phụ thân, "Ba!"

"Việt Đán thích Tĩnh
Thư."

Cổ Việt Sâm cả kinh, "Ba

nói Việt Đán thích Tĩnh Thư?
Không thể nào! Việt Đán làm
sao có thể thích cô gái béo
đó?"

Vừa nghe Cổ Việt Sâm nói
Văn Tĩnh Thư béo, khuôn mặt
đang tươi cười của Cổ ba trâm
xuống trong nháy mắt, "Tôi
nay ăn cơm hộp!"

"Lại là ăn cơm hộp!" Cổ
Việt Sâm không hiểu ra sao.

Ngoài Cổ lão gia không
ngạc nhiên, mọi người ai cũng

hoang mang, Cổ Việt Đàn khi nào thì trở nên có nhân tính như vậy?

Ăn cơm hộp, đương nhiên là không thể nào!

Bữa tối nay của nhà họ Cổ là do ba vị đầu bếp kia nấu, cả nhà trên mặt đều không có biểu hiện gì là thèm ăn cả.

Ăn xong bữa tối, Cổ lão gia lôi kéo Văn Tĩnh Thư cùng ông ở phòng khách xem tivi, Cổ Việt Đàn cùng Cổ Việt

Sâm ở một bên thương thảo công việc.

"Anh thật muốn thôn tính điện tử Đông Á sao? Hiện tại ngành điện tử đã đến trạng thái bão hoà rồi. Chúng ta làm như vậy có thể là rất mạo hiểm hay không?" Cô Việt Sâm nghi ngờ quyết định của Cô Việt Đan.

Cô Việt Đan cười lạnh, "Chính là bởi vì đến trạng thái bão hoà, anh mới quyết định

muốn thôn tính Đông Á điện tử."

"Sao nói vậy?"

"Đây là một loại thao tác ngược. Em ngẫm lại đi, ngành điện tử đột nhiên tăng mạnh, mọi người đều muốn phân chia chén canh, đến khi bão hoà, cạnh tranh đang gay gắt, rất nhiều công ty đóng cửa, chúng ta thừa dịp lúc này thu mua giá thấp, sau đó tập hợp lại, có phải hay không làm ít

công to?"

"Chuyện này....." Cổ Việt Sâm cẩn thận cân nhắc cách nói của Cổ Việt Đán, "Không phải là không có lý."

Văn Tĩnh Thu nghe Cổ Việt Đán giải thích sự tình, không thể không bội phục hẳn, có thể nổi danh trên thương trường như vậy thật đáng khâm phục.

Cổ ba giật góc áo của nàng, chỉ vào tivi, "Tĩnh Thu,

cô gái trong TV kia có phải chị cháu không?"

Văn Tĩnh Thư khiếp sợ vội vàng hoàn hồn, ánh mắt nhìn vào tivi. Quả nhiên là Văn Tâm Vũ!

Cô ba nói, đồng thời cũng khiến cho Cô Việt Đan cùng Cô Việt Sâm chú ý.

Một đám phòng viên đem mic hướng về Văn Tâm Vũ. "Chúc mừng cô, Văn tiểu thư, căn cứ điều tra, sản phẩm của

quý công ty lần này ở trên thị trường nhận được phản ứng rất tốt."

"Cám ơn các vị quan tâm, sản phẩm mới của công ty chúng tôi đang lưu hành trên thị trường có phản ứng rất tốt." Văn Tâm Vũ lộ ra vẻ tươi cười rạng rỡ.

"Theo phỏng đoán, năm nay doanh thu của quý công ty có thể đạt tới hàng triệu, cô có ý kiến gì không?"

Văn Tâm Vũ mỉm cười, "Phương diện này tôi cũng không dám tùy ý phỏng đoán, tuy nhiên lấy thành tích tiêu thụ trước mắt hiện nay, hàng triệu sẽ không thành vấn đề."

Triệu? Văn Tĩnh Thư không hiểu vì sao phát đau tim.

Chuyện này có ý gì? Thời khắc nàng cùng Cổ Việt Đan chia lìa rất gần.

Văn Tĩnh Thư đột nhiên

đứng dậy đi lên lầu hai.

Cổ ba vẻ mặt khó hiểu nhìn Cổ Việt Đàn cùng Cổ Việt Sâm, "Tỉnh Thư làm sao vậy?"

"Không biết." Cổ Việt Sâm nhún nhún vai, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu.

Cổ Việt Đàn cũng không biết rõ, hẩn đứng dậy đi theo lên lầu hai, đứng ở trước cửa phòng của nàng, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

"Tĩnh Thư, là anh, mở cửa."

"Không, tránh ra, để em yên một chút."

Cô Việt Đan ngẩn ra.

Một trận thanh âm nghẹn ngào truyền ra.

Nàng đang khóc?

Cô Việt Đan dùng sức đập cửa, "Cho anh đi vào, nghe thấy không? Văn Tĩnh Thư, anh ra lệnh cho em lập tức mở cửa."

Nàng không để ý đến lời đe dọa của hắn, "Không cần, anh tránh ra!"

Hắn tức giận đến gắt gao mím miệng mím môi, "Đừng tưởng rằng đóng cửa lại anh sẽ không có biện pháp đi vào!"

Nàng cũng không tin, đóng cửa lại mà hắn còn có biện pháp tiến vào.

Nàng vùi mặt vào gối, lên tiếng khóc lớn.

Cạch cạch cạch

cạch.....tiếng gì vậy?

Nàng ngẩng đầu lên, trong phút chốc ngừng tiếng khóc, đôi mắt mở lớn.

Vách tường trong nháy mắt vỡ ra một lỗ to có thể để cho một người đi qua!

Chuyện này này này này này này.....cái cửa này, hơn nửa năm qua nàng hoàn toàn không biết!

Cổ Việt Đan nhìn Văn Tĩnh Thư, "Nói cho anh biết,

em vì sao khóc?"

Nàng có thể nào nói cho hắn biết lời nói của văn Tâm Vũ?

"Không vì sao, chỉ là muốn khóc."

Nàng chính là bởi vì muốn khóc mà khóc lớn? Không có khả năng, nàng không phải là cô nhóc hay khóc!

Hắn bước đi đến bên giường, kéo nàng dậy, nhìn vào mặt nàng, "Nếu em có gì

bất mãn thì phải đối mặt với anh nói rõ, không được tự nhốt mình trong phòng, hiểu không?"

"Buông ra!" nàng ý đồ đẩy tay hắn ra nhưng lại khiến cho hắn càng nhanh chóng ôm lấy, đành phải nói: "Tâm Vũ nói không đến ba tháng, chị ấy sẽ đón em về nhà....."

Nhất thời, bàn tay to bông lỏng, vẻ mặt trở nên mê hoặc cùng thân thiết.

"Văn Tâm Vũ thật sự nói với em như vậy?"

"Ừ." Hấn đột nhiên chau mày tự hỏi về lời nói của nàng.

Có thể về nhà, vì sao nàng khóc khổ sở?

Hấn vươn cánh tay vòng trụ thắt lưng của nàng, "Không cần lo lắng Văn Tâm Vũ. Nếu em thật sự muốn về, không cần cô ấy tự tới đón, anh sẽ tự mình đưa em trở lại nhà, nếu em không muốn....."

Văn Tĩnh Thư hai mắt
đăm lẹ kinh ngạc nhìn hấn.
Nếu nàng không muốn trở về
thì như thế nào? Vì sao hấn
không nói cho hết lời hết
nghĩa?

Nếu hấn không nói, gan
to, da mặt dày một chút, nàng
đem nghi vấn trong lòng nói
ra: "Anh có muốn em ở lại bên
cạnh anh không?"

Hấn không nói một câu,
nhìn nàng. Không nói lời nào,

hắn thực sự làm người ta phiền chán, chọc người tức giận!

"Hoá ra anh muốn em quay về nhà, được được, em sẽ nhanh chóng quay về nhà."

"Tĩnh Thư, anh....."

"Quên đi, không cần nói nữa! Em biết em không xứng với anh, em....." nước mắt của nàng bất giác trào ra.

Hắn kinh ngạc mắt mở lớn nhìn nàng, tự dung lời lên án châm lửa giận trong lòng hắn.

"Câm miệng của em lại....." hai tay hắn ôm thắt lưng của nàng, trừng mắt giận nhìn nàng, "Anh đương nhiên không hy vọng em trở về, anh muốn em ở lại bên người."

Đây là lời nói thật sao? Hắn hy vọng nàng ở lại bên cạnh hắn?

"Anh....."

Cô gái ngốc!

Cổ Việt Đan nặng nề thờ dài, đặt cằm lên tóc của nàng,

thì thầm nói: "Anh yêu em, một khắc cũng không muốn rời, chỉ cần em nguyện ý ở lại, anh muốn ở bên cạnh em cả đời."

Hắn yêu nàng? Đây là thật chăng?

"Anh nói cái gì? Có thể lặp lại lần nữa?" Toàn thân nàng run run, nước mắt lại lần nữa tràn lên hốc mắt.

"Không cần nói là một lần, mười lần, trăm lần anh đều

nguyện ý nói, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em."

Hắn yêu nàng! Nàng đột nhiên oa một tiếng, hai tay ôm sát cổ hắn, mặt vùi vào trong ngực hắn gào khóc.

"Em cũng yêu anh!"

Hắn rút cục lộ ra vẻ tươi cười, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, hôn hai má của nàng, sau đó dịu dàng liếm đi nước mắt.

Hắn dùng bàn tay ôm lấy

mặt của nàng, "Về sau có tâm sự gì nhất định phải cho anh biết, anh không muốn em một mình gánh vác."

"Vâng." Nàng dừng lại nhìn hắn.

"Anh muốn nghe em nói yêu anh một lần nữa." Hắn cố ý khiêu khích nàng.

"Em.....yêu anh." Cả khuôn mặt của nàng đều đỏ bừng, quả thực, nàng thương hắn, việc cá tính của hắn làm

người ta tức giận, nàng vẫn là thương hắn, nhưng là vì cá tính thẳng thắn của hắn cho nên nàng càng nên thương hắn hơn.

Hai tay hắn ôm chặt lại, hôn tóc của nàng, hai má của nàng, môi của nàng.

"Anh có thể giải thích cho em chuyện bức tường được không?" Nàng mở miệng thì thầm hỏi hắn.

Hắn theo ánh mắt của

nàng nhìn bức tường, bàn tay to đem đầu của nàng áp sát trước ngực hắn, "Kỳ thật hai cái phòng này là tương thông, bức tường kia chỉ là thủ thuật che mắt."

Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì đẩy mạnh hắn ra.

"Nói thật đi, có phải anh lợi dụng bức tường này, lén nhìn vào phòng em mấy lần phải không?"

Hắn chậm rãi mỉm cười,

"Nói thật, anh cũng không biết mấy lần."

Chỉ thấy ngón tay của hắn càng không ngừng vươn lên sờ lên miệng của nàng.

"Tính không rõ." Hắn nhếch miệng cười.

"Tính không rõ?" nàng kinh hô.

"Em ở nhà họ Cổ được hơn nửa năm, tôi nào anh cũng đều nhìn vào một chuyện, tính không dưới hơn

trăm lần....."

"Cái gì?"

Hắn đột nhiên hôn lên miệng nàng lấp đi tiếng kinh hô, nhăm nháp mái tóc làm hắn tinh thần mê say.

Hắn hôn là như vậy, dùng sức như vậy, cái loại ngọt ngào này làm nàng hấp thu vô cùng.

"Vì sao mỗi ngày đều nhìn em?" Nàng ở trong lòng hắn thì thầm hỏi.

"Vừa mới bắt đầu là do sợ

em không quen, sau thích em, là quan tâm em, mặc kệ lý do gì, đơn giản là anh yêu em."

Trái tim nàng bị sự quan tâm của hắn làm run rẩy.

Nàng đã bao nhiêu lâu không được ai yêu thương như vậy, cảm động đến mức nước mắt ở trong hốc mắt lại rơi ra.

Hắn nắm lấy tay nàng đặt lên trước ngực, làm cho lòng nàng chấn động, hắn thốt lên tiếng nói tự đáy lòng: "Anh

yêu em."

Kết cục

"Đại thiếu gia, ngoài cửa có Văn tiểu thư muốn gặp Tĩnh Thư tiểu thư, nhưng là Tĩnh Thư tiểu thư không đúng lúc lại đi siêu thị rồi."

Cổ Việt Đán bình tĩnh nhìn

thoáng qua người hầu vừa tiến vào thông báo, "Mời cô ấy vào đây, sau đó mang trà lên không thể chậm trễ."

"Dạ." Người hầu lui xuống.

Cô Việt Đan xoa lên hai huyệt thái dương.

Sau khi biết Văn Tâm Vũ muốn đón Tĩnh Thư về nhà, hẳn ngay cả công ty cũng không muốn đi, lẳng lặng ở nhà chờ đợi chờ Văn Tâm Vũ

đến.

Cô ta đúng là đã đến đây!

Nếu là vì Tĩnh Thu cũng là vì chính hấn, hấn không thể không đổi mặt.

Cổ Việt Đàn đóng lại bản báo cáo công ty đưa tới, đi ra thư phòng gặp khách.

Văn Tâm Vũ liếc thấy Cổ Việt Đàn, ngần ra.

Lúc này làm sao hấn lại có thể ở nhà?

"Cổ tiên sinh." Nàng lễ

phép tiến lên chào hỏi.

Cổ Việt Đán mỉm cười nhìn Văn Tâm Vũ, "Văn tiểu thư, khó có được cơ hội đến hàn xá, mời ngồi."

Cho dù là trên thương trường gặp mặt, hấn cũng sẽ có ba phần lưu tình, huống hồ cô lại là chị của Tĩnh Thư.

Văn Tâm Vũ tao nhã ngồi xuống, ánh mắt nhìn xung quanh, "Tĩnh Thư đâu? Nó không có ở đây sao?"

Cỗ Việt Đàn ngồi xuống, ưu nhân đem chân trái gác lên trên đùi phải, hai tay ở trên đùi nắm chặt, "Tĩnh Thư cùng gia phụ đi siêu thị."

"À." Đáp lại là khẩu khí lạnh tới cực điểm.

Văn Tâm Vũ cảm thấy tức giận, thì ra Tĩnh Thư ở đây không chỉ làm người hầu, mà còn cộng thêm quản lý cả người già.

Lúc này, ngoài cửa truyền

đến tiếng cười quen thuộc.

"Lão gia, nếu là Việt Đán biết vừa rồi bác ăn hết hộp kẹo, anh ấy không trách cứ cháu mới là lạ."

"Hu, không cho phép nói cho nó biết."

Cửa vừa mở ra, trên mặt Văn Tĩnh Thư đang tươi cười nhất thời trở nên cứng đờ, "Tâm Vũ....."

"Tâm Vũ?" Cổ ba thấy trong nhà xuất hiện một cô

gái, "Cô cô cô.....Cô là chị của
Tĩnh Thư, Tâm Vũ?"

"Ba, cô ấy chính là chị của
Tĩnh Thư, tiểu thư Văn Tâm
Vũ."

Lời giới thiệu của Cổ Việt
Đàn giống như tiếng nói rít ra
từ giữa hai hàm răng, hẳn thấy
buồn bực vì Văn Tĩnh Thư
cùng cha từ lúc tiến vào cửa,
trong mắt chỉ nhìn đến Văn
Tâm Vũ mà xem nhẹ sự tồn
tại của hẳn.

"Sao hôm nay anh lại ở nhà không đi công ty?" Văn Tĩnh Thư rút cục nhìn đến hắn.

Cổ Việt Đán không nói một lời, hắn đang hờn dỗi.

Văn Tâm Vũ bước nhanh đến gần Văn Tĩnh Thư, cầm lấy tay của nàng, mỉm cười hướng Cổ ba, "Lão gia, xin chào."

Cổ ba tỏ vẻ tươi cười nhìn Văn Tâm Vũ, "So với trên tivi,

ở ngoài đời cháu lại càng xinh đẹp hơn."

Văn Tâm Vũ mỉm cười đáp lễ, "Cám ơn lão bá khích lệ. Cô cầm lấy tay của Văn Tĩnh Thu, "Tĩnh Thu, hôm nay chị tới là muốn dẫn em về nhà."

"Về nhà?" Văn Tĩnh Thu kinh ngạc, ánh mắt hốt hoảng nhìn Cổ Việt Đàn đang im lặng không nói gì.

Khoé miệng Cổ Việt Đàn

ẩn ẩn co rúm.

Văn Tâm Vũ đi về phía Cổ Việt Đàn, từ trong ví da lấy ra tờ chi phiếu đã chuẩn bị, đặt trước mặt hắn.

"Cổ tiên sinh, đây là hai triệu hồi trước chúng tôi đã mượn của ngài, xin tiên sinh nhận cho, bây giờ tôi sẽ dẫn em gái về."

Trầm tĩnh như tượng đá, Cổ Việt Đàn rốt cục có động tĩnh, hắn đứng dậy dùng một

tay cầm lấy tấm chi phiếu trước mặt.

"Văn tiểu thư, bội phục, bội phục, không quá hai năm đã có đủ tiền trả cho tôi."

"Người làm ăn sợ nhất không tuân thủ, Văn Tâm Vũ tôi trời sinh nhất gan, cho nên nhất định sẽ trả đúng hẹn." Văn Tâm Vũ cười ngọt ngào.

Văn Tĩnh Thư thực sợ Văn Tâm Vũ sẽ chọc não CỎ Việt Đàn, sợ hãi nhìn Văn

Tâm Vũ, "Tâm Vũ, không cần như vậy."

Vẻ tươi cười của Văn Tâm Vũ nháy mắt biến mất. Cô là thay em gái trút giận, không nghĩ tới Tĩnh Thu lại ngăn cản cô.

Cô Việt Đàn hít vào một hơi, không ngừng tự nhủ trăm ngàn không thể bị cô ta chọc giận.

"Văn tiểu thư, xin thu hồi lại tám chi phiếu." Hấn cầm

lấy chi phiếu trong tay đưa tới trước mặt tâm Vũ.

"Anh đây là ý tứ gì?"

Cổ Việt Đàn giương mắt nhìn Văn Tâm Vũ đang tức giận.

"Lúc trước có nói rõ, tôi là cổ đông của Hoa Đạt, nhưng không nhúng tay vào chuyện công ty, tôi đã làm rồi, nhưng thân là người phụ trách công ty, sản phẩm mới đưa ra thị trường lại không có thông báo

cho cô đong một tiếng, còn nữa, cô đã nói sẽ chia hoa hồng cho tôi, xin hỏi cô chia cho tôi bao nhiêu lợi nhuận?"

"Việc này, này....." Văn Tâm Vũ bị hắn nói không nói nổi một câu phản bác.

Cô Việt Đan không để ý tới Văn Tâm Vũ, đi qua trước mặt Văn Tĩnh Thu, cầm lấy tay của Văn Tĩnh Thu.

Nhìn hành động thân mật của hai người, Tâm Vũ ngạc

nhiên đến không nói nên lời.

Phút chốc, cô phát hiện trên mặt hai người bọn họ xuất hiện một chút kỳ dị, cô tròn mắt nhìn họ, "Các người....."

Cổ Việt Đàn cầm tay của Văn Tĩnh Thư đưa lên, ghé vào bên miệng hôn môi, "Không phải sợ, nói ra ý nghĩ của mình."

Văn Tĩnh Thư trong lòng run sợ nhìn Cổ Việt Đàn, "Thật sự có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể."

Hắn dịu dàng hôn lên tóc nàng.

Văn Tâm Vũ nhin không được hỏi: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Ở một bên Cổ ba ha ha cười lớn, "Tâm Vũ, cô là người thông minh, chẳng lẽ còn không nhìn ra được, hai người trẻ tuổi này đang yêu nhau!"

Cái gì? Bọn họ yêu nhau?

"Tĩnh Thư, đây là thật sao?"

Cô nhất định phải nghe từ miệng của Văn Tĩnh Thư thì mới tin là thật.

Văn Tĩnh Thư cố lấy dũng khí lớn nhất nhìn thẳng vào vẻ mặt kinh ngạc của Văn Tâm Vũ, "Em yêu Việt Đàn."

Cô Việt Đàn nhẹ nhàng vỗ bả vai của Văn Tĩnh Thư, tán thưởng dũng khí của nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn Văn Tâm

Vũ, "Tôi cũng yêu Tĩnh thư, nếu cô đồng ý, tôi muốn lấy Tĩnh Thư làm vợ."

Lời này vừa nói ra, mọi người ai cũng bị hấn làm kinh sợ, bao gồm cả Văn Tĩnh Thư.

Văn Tĩnh Thư vừa mừng vừa sợ nhìn hấn, "Việt Đàn, anh nói thật sao?"

"Chung thân đại sự há có thể là trò đùa?" Cổ Việt Đàn cho nàng một lời hứa hẹn.

Văn Tĩnh Thư gắt gao cầm

tay hẳn, trong lòng tràn ngập yêu thương hẳn, "Việt Đán."

Vui vẻ nhất chính là Cỗ lão gia. Chuyện này ông đã chờ đợi từ rất lâu, hôm nay rốt cục giấc mộng trở thành sự thật.

Văn Tâm Vũ đầu tiên là sưng sốt, nhưng nhìn biểu hiện của em gái, cô rốt cục hiểu được, ngày đó cô nói không quá ba tháng sẽ đón nó trở về, khi đó biểu tình trên mặt Tĩnh Thư không phải vui sướng mà

là ưu sầu.

Văn Tĩnh Thư yêu Cổ Việt Đàn là chuyện thật.

Nếu hai người yêu nhau, cô làm sao có thể nhẫn tâm chia rẽ hai người.

Văn Tâm Vũ tâm tình rất hỗn loạn, đi tới trước mặt Văn Tĩnh Thư, "Em thật nguyện ý lấy cái tên đàn ông tự đại này sao?"

Vẻ mặt Cổ Việt Đàn đột nhiên biến đổi.

"Ta là đàn ông tự đại?"

Văn Tĩnh Thư vội vàng giữ chặt Cổ Việt Đàn, cũng dịu dàng vỗ vỗ ngực hấn. Ngay cả không nói, ánh mắt lén đưa tình cùng má lúm đồng tiền ngọt ngào của nàng lập tức hoá giải cơn tức giận của hấn.

Nàng đối mặt Văn Tâm Vũ, "Lòng em nguyện ý sống cùng anh ấy cả đời, em nguyện ý làm vợ anh ấy."

Văn Tâm Vũ đi đến trước

mặt hai người, cầm lấy tay của Tĩnh Thu, trên mặt toát ra vẻ tươi cười, "Thật vui mừng, chị tôn trọng lựa chọn của em, chị cũng chúc phúc cho em."

Văn Tĩnh Thu chần chừ nhìn Văn Tâm Vũ, "Chị thật sự tán thành?"

"Đương nhiên, chị không có lý do phản đối, nói sao thì người gả cũng không phải là chị." Văn Tâm Vũ không khỏi mỉm cười.

Văn Tĩnh Thư phấn khích ôm lấy Văn Tâm Vũ, "Cám ơn chị."

Văn Tâm Vũ cảnh cáo CỎ Việt Đàn, "Anh cũng không được bắt nạt Tĩnh Thư."

"Tôi nào dám." CỎ Việt Đàn chăm chú nhìn vào Văn Tĩnh Thư, miệng có ý cười, trong mắt có tình yêu.

Văn Tĩnh Thư mỉm cười liếc mắt nhìn CỎ Việt Đàn, ánh mắt lập tức trở lại Văn

Tâm Vũ, "Chỉ bằng hình thể của em, anh ấy nào dám bắt nạt em?"

Nói cũng là, Văn Tâm Vũ nhìn kỹ Văn Tĩnh Thư, "Tĩnh Thư, có phải em lại béo lên?"

"Chuyện này.....Ồ....."

Lại béo?

Khuôn mặt tươi cười của Cổ Việt Đan trong nháy mắt trầm xuống, "Anh lập tức giúp em báo danh."

Giúp nàng báo danh?

Văn Tĩnh Thư thở phì phì tròng mắt với Cổ Việt Đàn, "Anh đã bắt đầu chê em béo?"

Thái độ Cổ Việt Đàn lập tức thay đổi, cười nói: "Anh không phải chê em béo, hôm đó anh muốn bế em vào động phòng."

Bế nàng vào động phòng?

"Chán ghét!" Tĩnh Thư xấu hổ mặt đỏ bừng, quay người chạy lên lầu.

Lập tức dưới lầu vang lên

tiếng cười.

---Toàn Văn Hoàn---

Table of Contents

[Tiết tử](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Kết cục](#)